

‘Saving the white race’
Gender en seksualiteit binnen het discours van het weblog
AlternativeRight.com

Romy van Dijk

430973

25 juni 2019

Masterscriptie

Scriptiebegeleider: Dr. R.J. Adriaansen

Tweede lezer: Dr. C.L.A. Willemse

MA Maatschappijgeschiedenis

Erasmus Universiteit Rotterdam

Inhoud

Hoofdstuk 1: Introductie.....	3
1.1 Vraagstelling	3
1.2 Concepten en theoretisch kader	6
1.2.1 <i>Identificatie en gender</i>	7
1.3 Historiografie.....	9
1.4 Bronnen en methoden	14
Hoofdstuk 2: Vrouwelijkheid.....	18
2.1 Vrouwbeeld.....	18
2.2 Essentialisme.....	24
2.3 Antifeminisme	27
2.4 De rol van de vrouw en de familie	35
2.5 Conclusie	40
Hoofdstuk 3: Masculiniteit	42
3.1 Jack Donovan's masculinisme	43
3.2 Crisis in masculiniteit.....	45
3.3 Mannelijkheid in AltRight-discours	50
3.3.1 <i>Historische rolmodellen en 'eer'</i>	55
3.3.2 <i>Mannen en geweld</i>	58
3.4 Conclusie.....	61
Hoofdstuk 4: Seksualiteit	63
4.1 Kritiek op de seksuele revolutie	63
4.2 Kritiek op 'culturele conservatieven'	69
4.3 Antiseksualisme.....	72
4.4 Homoseksualiteit.....	75
4.4.1 <i>DADT en het homohuwelijk</i>	80
4.5 Conclusie	83
Hoofdstuk 5: Conclusie.....	85
Bibliografie.....	88
Primaire bronnen.....	88
Secundaire literatuur	92

Hoofdstuk 1: Introductie

In de publicatie van de AIVD ‘Rechts-extremisme in Nederland, een fenomeen in beweging’ van 2 oktober 2018 analyseert de AIVD veranderingen in het extreemrechts gedachtegoed in Nederland. De AIVD concludeert hierover het volgende: “Gedurende een aantal decennia werd het rechts-extremisme in Nederland gekenmerkt door een neonazistisch, fascistisch en antisemitisch gedachtegoed. In de afgelopen jaren is dit veranderd. Momenteel is het anti-islamgedachtegoed dominant in de rechts-extremistische scene in Nederland. Daarnaast heeft ook het alt-rightgedachtegoed voet aan de grond gekregen in Nederland.”¹

Het door de AIVD genoemde ‘altright-gedachtegoed’ heeft betrekking op de Amerikaanse alt-rightbeweging. Dit is een nieuwe, rechtse sociaalpolitieke beweging, oorspronkelijk ontstaan in de Verenigde Staten, die vooral gebruikmaakt van de mogelijkheden van digitale media. De beweging heeft daardoor een transnationaal karakter met bereik en groeiende invloed in diverse landen. Het vroegste gebruik van de term ‘alt-right’ is te herleiden naar November 2008, als afkorting van *alternative right*. De term ontstond uit algemene onvrede over het toenmalige (en huidige) conservatieve geluid en een wens voor een nieuwe, ‘alternatieve’ rechts-conservatieve koers. In de meest brede definitie is alt-right een rechtse beweging, bestaande uit iedereen die modern, mainstream conservatisme verwerpt, of hier een nieuwe invulling aan probeert te geven.² De centrale gedachte achter het alt-rightgedachtegoed is dat de witte, westerse samenleving in rap tempo achteruit gaat onder invloed van progressivisme, politieke correctheid, multiculturalisme en emancipatiebewegingen.

1.1 Vraagstelling

Richard B. Spencer, blogger en president van een wit-suprematistische politieke denktank, wordt tot op de dag van vandaag gezien als geestelijk vader van het concept ‘Alternative Right’ en de sociale beweging die daaruit is voortgekomen.³ Het weblog *Alternative Right*

¹ Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, “AIVD-publicatie ‘Rechts-extremisme in Nederland, een fenomeen in beweging’ - Publicatie - AIVD”, publicatie, 2 oktober 2018, <https://www.aivd.nl/documenten/publicaties/2018/10/02/rechts-extremisme-in-nederland-een-fenomeen-in-beweging>.

² George Hawley, *Making Sense of the Alt-Right* (Columbia University Press, 2017), 10.

³ *Ibid.*, 51-52.

(www.alternativeright.com), door Spencer gestart in 2010, was namelijk de eerste drager van deze naam en was het eerste platform waar verschillende denkers bijeenkwamen in een poging een coherent alternatief rechts geluid te formuleren en over te brengen op een groter publiek. Spencer trok in 2013 de stekker uit dit weblog. Sindsdien zijn er verschillende pogingen gedaan om een doorstart met het weblog te maken, met wisselend succes. Desalniettemin heeft de term 'alt-right' weten door te dringen tot het maatschappelijke debat, met een aanzienlijke en groeiende volgersschare. Het weblog is vanuit zijn pioniersfunctie mogelijk een belangrijke inspiratiebron geweest voor de sociale beweging die eruit is voortgekomen. Het is daarom van belang om te analyseren welk gedachtegoed er op het oorspronkelijke weblog werd gearticuleerd, zodat eventuele latere ontwikkelingen in het gedachtegoed kunnen worden blootgelegd. Tot nu toe heeft een analyse van het Alternative Right-weblog nog niet plaatsgevonden. Populaire en academische literatuur richten zich voornamelijk tot de ontstaansgeschiedenis en modus operandi van de huidige alt-rightbeweging. Er wordt in het populaire en academische debat minder aandacht besteed aan wat het gedachtegoed precies behelst, wat de logica achter hun argumenten is en hoe de alt-right zich tot het dominant discours verhoudt en dit eigen probeert te maken. Daarnaast is onderzoek naar de alt-rightbeweging vooral gericht op hun ideeën omtrent rassenidentiteit. Het alt-rightgedachtegoed beperkt zich echter niet tot ideeën over ras, maar vertegenwoordigt een brede, holistische maatschappijkritiek, met betrekking tot alle sociale omgangsvormen. In dit onderzoek wordt gekeken naar de manier waarop de sociale verhoudingen tussen man en vrouw worden geschetst op dit weblog. Inzicht in deze aspecten van het gedachtegoed bieden een bredere en diepgaandere kennis over deze jonge sociaalpolitieke beweging. De onderzoeksvraag van mijn scriptie luidt: Hoe worden gender en seksualiteit gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013?

De hoofdvraag wordt geoperationaliseerd door middel van een kwalitatief, discursief onderzoek van het weblog. De scriptie bestaat uit drie inhoudelijke hoofdstukken. Voor ieder hoofdstuk wordt de hoofdvraag voor een specifiek thema beantwoord. De drie thema's zijn vrouwelijkheid, mannelijkheid en seksualiteit. Er is voor specifiek deze thema's gekozen omdat vrouwelijkheid en mannelijkheid samen een beeld geven van de manier waarop de alt-right het concept 'gender' invult. Daarnaast is gekozen om een hoofdstuk aan seksualiteit te besteden. Seksualiteit wordt in dit laatste hoofdstuk niet benaderd als de daad, maar als de expressie van

seksualiteit in de samenleving en de sociale omgangsvormen tussen de seksen. Dit leidt tot de volgende deelvragen:

- Hoe wordt vrouwelijkheid gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013?
- Hoe wordt mannelijkheid gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013?
- Hoe wordt vrouwelijkheid gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013?

De keuze voor het gebruik van een weblog als primair bronmateriaal voor dit onderzoek heeft verschillende redenen. Ten eerste geven blogs een persoonlijke beschouwing over een bepaald onderwerp.⁴ Blogs zijn om deze reden een uitermate geschikt medium om inzicht te krijgen in de gedachten en gevoelens van de auteur(s) en de processen en gebeurtenissen die deze gedachten en gevoelens beïnvloeden. Blogs zijn vaak zorgvuldig samengesteld tot een verzameling gepolijste, gestructureerde teksten, in tegenstelling tot de vaak chaotische discussies op *social media* of online discussiefora.⁵ Een weblog is daarom goed geschikt voor een discursief onderzoek. De keuze is om verschillende redenen op het weblog AlternativeRight.com gevallen. Zoals gezegd kan AlternativeRight.com worden gezien als de geboorteplaats van ‘Alternative Right’ als concept. Vanwege zijn pioniersfunctie is het weblog wellicht vormend geweest voor het beeld dat van de alt-right is ontstaan. Het weblog onderscheidde zich daarbij van andere etnisch nationalistische websites door niet alleen over ras te schrijven, maar ook over politiek beleid, economie, en gender.⁶ De auteurs die bijdragen hebben geleverd aan de website zijn voornamelijk mannen met een vaak academische achtergrond.⁷ Het weblog was geen willekeurig

⁴ Carmela Bosangit, Scott McCabe, en Sally Hibbert, “Discourse Analysis of Blogs: Analyzing Language to Maximize the Value of Consumption-Oriented Blogs as Data Source”, in *Social Media: The Good, the Bad, and the Ugly*, onder redactie van Yogesh K. Dwivedi e.a., Lecture Notes in Computer Science (Springer International Publishing, 2016), 523.

⁵ Kevin A. Whitehead, “Discursive Approaches to Race and Racism”, in *Oxford Research Encyclopedia of Communication*, door Kevin A. Whitehead (Oxford University Press, 2017), 8, <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228613.013.477>.

⁶ Hawley, *Making Sense of the Alt-Right*, 59.

⁷ Kevin MacDonald, Paul Gottfried, Mark Hackard, Richard Spencer, Byron Roth zijn enkele voorbeelden van AltRight auteurs met academische achtergronden.

margeblog, maar een platform met een bepaalde status en reputatie. Het was daarnaast een springplank voor de carrières van enkele auteurs, die zijn uitgegroeid tot beruchte polemisten.⁸ Daarmee heeft het tevens invloed weten uit te oefenen op het publieke debat op de lange termijn. Medio 2012 legde Richard Spencer zijn functie als hoofdredacteur neer, dit werd overgenomen door Nowicki en Liddell. In december 2013 doekte Richard Spencer de website zonder waarschuwing op. Richard Spencer gaf tevens aan zich niet langer aan het concept 'alt-right' te willen verbinden.⁹ Bij de analyse van het weblog wordt daarom slechts gekeken naar de periode van het redacteurschap van Richard Spencer. In mijn scriptie analyseer ik met name het weblog ten tijde van het redacteurschap van Spencer, omdat hiervan zeker is dat Spencer het platform faciliteerde waar dit alternatief rechtse geluid werd geformuleerd. Op het moment dat hij het hoofdredacteurschap neerlegt, kan niet meer met zekerheid worden gesteld dat dit het oorspronkelijke idee van Spencer nog vertegenwoordigt. Vanaf dat moment gaat de 'alt-right' een eigen leven leiden. In het vervolg van de masterscriptie zal met de term 'AltRight' worden verwezen naar het weblog AlternativeRight.com. De sociale beweging wordt aangeduid met 'de alt-right(beweging).'

1.2 Concepten en theoretisch kader

Voor de beantwoording van de hoofdvraag is het van belang om een conceptueel en historiografisch kader te schetsen, zodat de alt-rightbeweging kan worden gecontextualiseerd en gedefinieerd. In dit onderzoek wordt gekeken naar de manier waarop de schrijvers van het AltRight-weblog het concept gender invullen. Hierom kan er van te voren geen definitie van dit concept gegeven worden. Er kan wel achtergrondinformatie worden gegeven over de ontwikkelingen in het discours omtrent gender, wat het huidige dominante discours behelst, en wat de analytische waarde is van dit concept. Op deze manier wordt in de analyse snel duidelijk waar het AltRight-discours zich tegen afzet of bij aansluit. Het belangrijkste concept voor deze

⁸ In de inleiding van zijn boek *The Way of Men* bedankt Jack Donovan Richard Spencer voor zijn 'interesse in zijn werk en voor de hulp in het bereiken van een groter publiek van mannen.'; Jared Taylor en Matt Parrott zijn andere voorbeelden van mensen die tot op heden politiek en journalistiek actief zijn. Parrott richtte in 2013 een neonazistische politieke partij op. Jared Taylor onderhoudt een online magazine genaamd 'American Renaissance'

⁹ Hawley, *Making Sense of the Alt-Right*, 66.

scriptie is gender. Gender heeft betrekking op zowel vrouwelijkheid, mannelijkheid als het proces van identificering.

1.2.1 Identificatie en gender

Er zijn twee seksen: de man en de vrouw. In het dominant discours is de gedachte gangbaar dat mannen en vrouwen fundamenteel verschillen en dat er verschillende, vaststaande kenmerken kunnen worden verbonden aan mannen en vrouwen.¹⁰ Zo worden mannelijkheid en vrouwelijkheid in de media, bijvoorbeeld in vrouwenbladen, benaderd als tegengestelden, met mannen beschreven als ‘rationeel’, ‘praktisch’, ‘agressief’ en vrouwen als ‘emotioneel’, ‘zorgend’ en ‘expressief.’¹¹ Het populaire gezegde ‘mannen komen van mars, vrouwen komen van venus’ illustreert dit idee wellicht het beste. Kortom, de seksen worden in dominant discours constant met elkaar gecontrasteerd.¹² Het construeren van de eigen identiteit bestaat voor een belangrijk deel uit *othering*.¹³ *Othering* houdt in dat de eigen identiteit wordt gedefinieerd door de verschillen met andere groepen te benadrukken. Dit vindt zowel op individueel als op collectief niveau plaats. Tegenover ‘jouw’ groep staat altijd een ‘ander’ die van jou verschilt.

Een lange tijd werden de verschillen tussen de seksen in academisch en populair discours verklaard met behulp van biologie. De biologische sekse zou bepalen waar iemand goed of slecht in is, hoe iemand emotioneel in elkaar zit en hoe iemand zich dient te gedragen. In de sociale wetenschappen en de geesteswetenschappen werd van dit idee afgestapt tijdens de *cultural turn*.¹⁴ Het denken omtrent het individu en de samenleving veranderde. Er werd niet langer aangenomen dat sociale categorieën verankerd lagen in het biologisch of historisch determinisme en structuralisme, maar dat deze werden geconstrueerd.¹⁵ Dat wil zeggen dat sociale omgeving en cultuur bepalen wat normaal is, en dat deze concepties kunnen veranderen. Binnen dit nieuwe constructivistische paradigma kwamen alle tot dan toe vanzelfsprekende machtsverhoudingen onder druk te staan.

¹⁰ Flourish Itulua-Abumere, “Understanding Men and Masculinity in Modern Society”, *Open Journal of Social Science Research* 1 (5 mei 2013): 43, <https://doi.org/10.12966/ojssr.05.05.2013>.

¹¹ Clatterbaugh, “What Is Problematic about Masculinities?”, 25.

¹² Kenneth Clatterbaugh, “What Is Problematic about Masculinities?”, *Men and Masculinities* 1, nr. 1 (1 juli 1998): 25, <https://doi.org/10.1177/1097184X98001001002>.

¹³ Stuart Hall en Paul du Gay, *Questions of Cultural Identity: SAGE Publications* (SAGE, 1996), 5.

¹⁴ Gillian Rose, *Visual Methodologies: An Introduction to the Interpretation of Visual Materials* (SAGE Publications, 2007), 7.

¹⁵ Ibid.

Met de intrede van het constructivisme veranderde de houding ten opzichte van de verschillen tussen man en vrouw. In feministische kringen kwam het idee op dat mannen en vrouwen niet worden geboren in een bepaalde rol, maar worden gemaakt tot wie ze (moeten) zijn. De consequentie van dit inzicht is dat deze rollen, verwachtingen en invullingen van man en vrouw ook kunnen veranderen.¹⁶ Traditionele stereotypes en genderrollen werden daarom bestreden. Dezelfde ontwikkeling vond plaats in het denken over seksualiteit.¹⁷ Filosoof Michel Foucault zag seksualiteit als een discours over de sociale relaties van mensen onderling.¹⁸ Dat wil zeggen dat seksualiteit volgens hem niet zo zeer ging om de seksuele relatie an sich, maar om de manier waarop naar deze seksuele relaties werd gekeken en hoe hier over gesproken werd in de samenleving.

Door feministische invloeden ontstond een nieuw wetenschappelijk onderscheid tussen sekse en gender.¹⁹ Sekse verwijst naar iemands biologische geslacht, terwijl gender verwijst naar de sociaal-culturele invulling die wordt gegeven aan geslachtsrollen. In de maatschappelijke praktijk wordt bijvoorbeeld verondersteld dat je een masculiene ‘rol’ aanneemt als je ‘een man bent.’ Deze rol is dan de genderrol, een verwachtingspatroon van hoe iemand van een bepaald geslacht zich zou moeten gedragen. Discoursen over hoe je je als man of vrouw zou moeten gedragen, bepalen de manieren waarop mensen uitdrukking kunnen geven aan hun genderidentiteit.²⁰ Het oprekken van de ideeën over hoe iemand van een bepaald geslacht zich zou moeten gedragen, vergroot de diversiteit in de manieren waarop iemands genderidentiteit kan worden uitgedrukt. Dit heeft geleid tot het inzicht dat de biologische sekse en gender niet noodzakelijkerwijs samenvallen, en dat er verschillende manieren bestaan waarop iemand uitdrukking kan geven aan zijn biologische geslacht. Hiermee wordt gender niet langer binair benaderd, maar spectraal.²¹ Door gender los te halen van biologische sekse ontstaat een analytisch concept dat kan worden gebruikt om te bestuderen hoe verschillende bewegingen, gemeenschappen en culturen ‘gender’ invullen. Zo blijken verschillende culturen verschillende invullingen te geven aan wat het betekent om een man of vrouw te zijn. Ook beperken culturen zich niet noodzakelijkerwijs tot twee genderrollen.

¹⁶ Sara Mills, *Discourse* (Routledge, 1997), 13.

¹⁷ Peter Burke, *History and Social Theory*, 2 edition (Ithaca, N.Y: Cornell University Press, 2005), 53.

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Ibid., 52.

²⁰ Mills, *Discourse*, 25.

²¹ Linda Alcoff en Eduardo Mendieta, *Identities: Race, Class, Gender, and Nationality* (Wiley, 2003), 3.

Gender kan dus in tegenstelling tot biologisch geslacht, worden ‘ingevuld.’ In dit onderzoek staat de vraag centraal hoe gender wordt ingevuld volgens het AltRight-discours en hoe zij zich daarmee tot hun Amerikaanse liberale opposanten verhouden.

1.3 Historiografie

Alvorens wordt overgegaan op de analyse van het bronmateriaal, is het noodzakelijk om inzicht te hebben in de alt-rightbeweging en wat hier reeds over geschreven is. Vanwege de vrij recente doorbraak van de alt-right als onderwerp van publiek debat, is de hoeveelheid academische literatuur over dit onderwerp nog vrij bescheiden. De boeken en artikelen die hier worden behandeld, gaan voornamelijk over de positionering van de alt-rightbeweging, de opkomst en hun modus operandi. Gecombineerd geeft deze literatuur een beeld van de manier waarop de alt-right kan worden begrepen.

Communicatiewetenschapper Stephanie L. Hartzell onderzoekt de opkomst en vroege evolutie van het alt-right gedachtegoed.²² De oorsprong van de alt-rightbeweging ligt volgens Hartzell bij een groep kleine, hoogopgeleide witte mannen, de Mencken Club, die in 2008 conferenties hielden waarin de vraag om een nieuwe, intellectuele, alternatieve rechtse beweging werd aangekaart.²³ Deze wens zou voor het eerst geformuleerd worden door paleo-conservatieve filosoof Paul Gottfried en later worden overgenomen door Richard B. Spencer, die het platform *AlternativeRight.com* oprichtte in 2009. Jonge leden zouden later de kracht van het internet gaan gebruiken om een breder publiek te bereiken, waardoor de ideologie diffuser werd. De ideologische en academische veren zouden echter nooit zijn afgeschud. Hartzell stelt dat de strategische en doelbewuste constructie van een intellectuele ‘wit-nationalistische’ ideologie tot op de dag van vandaag legitimiteit aan de beweging toeschrijft en de connotatie met ‘plat’ racisme minder duidelijk maakt.²⁴ Met het publiceren van lange *thinkpieces* en essays op weblogs in academische stijl wordt volgens haar feitelijke juistheid van de denkbeelden gepretendeerd. Op deze wijze zou deze retoriek vervolgens subtiel doordringen tot ons mainstream denken. De manier waarop taal en framing door deze groep als instrument wordt gebruikt om hun invloed

²² Stephanie L Hartzell, “Alt-White: Conceptualizing the ‘Alt-Right’ as a Rhetorical Bridge between White Nationalism and Mainstream Public Discourse”, z.d., 20.

²³ Ibid., 17.

²⁴ Ibid., 23-24.

te vergroten zou juist bij uitstek een onderwerp van kritische analyse moeten zijn, aldus Hartzell.²⁵

Langs ongeveer dezelfde lijn redeneert Amerikaans politicoloog Philip Gray.²⁶ In zijn artikel stelt hij dat het een onderschatting van de beweging zou zijn om deze te beschouwen als een onnadenkende bende nationalist.²⁷ In één van zijn noten erkent Gray de vaagheid omtrent de ideologie van de alt-right, maar stelt hij dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de ‘typische’ volger van een beweging en de denkers van een beweging.²⁸ Zelfs als de denkers een relatieve minderheid binnen de beweging vormen, is het belangrijk deze opvattingen te bestuderen omdat zij volgens hem ‘de sterkste case’ voor de ideologie zouden maken. Om deze reden kijkt Gray, vergelijkbaar met Hartzell, naar de manier waarop de alt-right zich tot het (academisch) politieke discours verhoudt. In zijn artikel trekt Gray een lijn tussen de identiteitspolitiek van intersectioneel links en de alt-right. Hij noemt de alt-right een voortzetting aan de rechterkant van het politieke spectrum van het identitairisme dat begonnen is in progressief linkse kringen.²⁹ Zowel de alt-right als ‘*intersectional left*’ zouden worden gedomineerd door een focus op identiteit, van waaruit de gehele wereld moet worden begrepen.³⁰ De alt-right zou suggereren dat de huidige algemene ‘massa’ vastzit in een gewoonte of vals bewustzijn, gecreëerd door de dominante, volgens de alt-right politiek correcte en cultuurmarxistische, samenleving. De alt-right zoekt volgens Gray naar manieren om dit te doorbreken en wit raciaal bewustzijn aan te wakkeren.³¹

Het boek *Making Sense Of The Alt-Right* van politicoloog George Hawley is tevens een poging om de alt-right in het academisch discours te positioneren.³² Hawley doet dit door een definitie en korte ontstaansgeschiedenis van de alt-right te geven. In tegenstelling tot Hartzell en Gray, stelt Hawley dat de huidige alt-right niet vergelijkbaar is met eerdere sociaalpolitieke bewegingen.³³ Hawley deelt de alt-rightbeweging op in twee golven. Tijdens de eerste golf wordt

²⁵ Ibid., 9.

²⁶ Phillip W. Gray, “‘The fire rises’: identity, the alt-right and intersectionality”, *Journal of Political Ideologies* 23, nr. 2 (4 mei 2018): 141–56, <https://doi.org/10.1080/13569317.2018.1451228>.

²⁷ Ibid., 153.

²⁸ Ibid., 155.

²⁹ Ibid., 141.

³⁰ Ibid., 144.

³¹ Ibid., 151.

³² Hawley, *Making Sense of the Alt-Right*.

³³ Ibid., 70.

de wens voor een alternatieve rechtse beweging geconstrueerd en gerationaliseerd door wit nationalistische intelligentsia, met Richard Spencer als geestelijk vader.³⁴ Maar, stelt Hawley aan de hand van interviews met figuren die bij dit proces betrokken waren, van het concept Alternative Right was door bedenkers Gottfried en Spencer afstand gedaan toen de nieuwe golf eind 2014 opkwam.³⁵ In de eerste verschijningsvorm was Richard Spencer de leider van de alt-right, maar nu zou de alt-right een beweging zijn zonder leiders. Gottfried heeft afstand genomen van de huidige alt-right en ook Richard Spencer erkent dat hij niet verantwoordelijk was voor de heropleving van de beweging.³⁶ Dit tot grote teleurstelling van journalisten en wetenschappers die op zoek zijn naar prominente figuren die de alt-right definiëren. Volgens Hawley is de huidige alt-right een ongeorganiseerde groep met gedeelde doelen en opvattingen. Er zijn geen formele instituten en geen manifest. Verschillende mensen die zichzelf als alt-right identificeren bepleiten verschillende dingen.³⁷ Dit decentrale karakter van de alt-right zorgt er volgens de auteur voor dat deze beweging op niets lijkt op wat we in het verleden gezien hebben.

Het artikel *“The Alt-Right’s Discourse of ‘Cultural Marxism’: A Political Instrument of Intersectional Hate”* van Tanner Mirrlees, communicatiewetenschapper gespecialiseerd in digitale media, bestudeert de productie en het circuleren van het discours over cultuurmarxisme en politieke toepassingen die daaruit voortvloeien.³⁸ Mirrlees definieert de alt-right als heterogene assemblage van extreemrechtse bewegingen met onderling subtiele verschillen, maar allen voorstander van het beschermen en promoten van de blanke cultuur en een strijd om een autoritair, territoriale etno-staat die de dominantie van witte mensen en culturen verzekert in zijn instituten.³⁹ Cultuurmarxisme definieert hij als concept eerder gebruikt door de nazi’s, dat na de Koude Oorlog door paleo-conservatieve denktanks en wit-suprematistische organisaties nieuw leven is ingeblazen.⁴⁰ De hoofdstelling van Mirrlees is dat het alt-right discours omtrent cultuurmarxisme een instrument is om een witte, patriarchale en christelijk conservatieve visie van Amerika te propageren. Het idee zou zijn dat het cultuurmarxisme een kwaadaardige elite representeert die macht over Amerikaanse instituten heeft en ‘het volk’ zou brainwashen met

³⁴ Ibid., 51–52.

³⁵ Ibid., 69.

³⁶ Ibid., 68.

³⁷ Ibid., 12.

³⁸ Tanner Mirrlees, “The Alt-Right’s Discourse on ‘Cultural Marxism’: A Political Instrument of Intersectional Hate”, *Atlantis: Critical Studies in Gender, Culture & Social Justice* 39, nr. 1 (3 augustus 2018): 50.

³⁹ Ibid., 51.

⁴⁰ Ibid., 53.

politieke correctheid en progressivisme.⁴¹ Cultuurmarxisme zou zowel oorzaak als gevolg zijn van onder andere *social justice*, feminisme en lhbtqi+-rechten. Mirrlees noemt de alt-right niet alleen een subcultuur maar ook een goed onderbouwde en goedgeorganiseerde neofascistische haatbeweging die zijn best doet om in het mainstream debat aan macht te winnen via het internet.⁴² De schrijver van het artikel concludeert dat de alt-right een betekenis van het cultuurmarxisme gecreëerd heeft om transnationaal consent voor fascisme te creëren, en dat de beweging hier ook relatief succesvol in is.⁴³ Mirrlees neemt duidelijk stelling in tegen de alt-rightbeweging. In dit onderzoek wordt zijn uitgangspunt niet overgenomen, maar zijn inhoudelijke uitleg van het cultuurmarxisme wordt wel, op een zo neutraal mogelijke manier, toegepast in de benadering van het bronmateriaal. Bij de analyse wordt bijvoorbeeld gekeken of dit idee van het cultuurmarxisme terugkomt op het weblog en zo ja, in hoeverre dit overeenkomt met wat Mirrlees beschrijft.

Het boek *Kill All Normies* (2017) van populair schrijver Angela Nagle is een bekend werk dat de alt-right probeert te duiden. Het boek is geen academisch werk. Het boek is sterk geopinieerd en gebruikt geen referenties, maar was destijds origineel en wordt derhalve veel gelezen en geciteerd in academische artikelen die sinds 2017 over de alt-right verschenen zijn. Nagle verklaart de opkomst van de alt-right als gevolg van het ‘doorgeslagen’ links-progressieve politieke discours van de afgelopen jaren op sites als microblog Tumblr.⁴⁴ Door *social justice*-activisme zou de behoefte aan een tegenbeweging zijn gegroeid op rechts. Hieruit heeft de alt-right kunnen groeien. Wat *Kill All Normies* onderscheidt van andere boeken over het ontstaan van de alt-right, en de reden dat het in deze historiografie wordt opgenomen, is de beschrijving van het misogyn gedachtegoed binnen de alt-right en de rol van 4chan hierin. 4chan is een forum gericht op het onderling delen van afbeeldingen, opgericht in 2003. Alle gebruikers zijn er anoniem. Er heersen bovendien vrij weinig regels, waardoor het is uitgegroeid tot een platform waar mensen ongecontroleerd en excessief gebruikmaken van hun ‘vrijheid van meningsuiting,’ hetgeen zich uit in racisme en misogynie. Nagle stelt dat 4chan, ‘één van de broedplaatsen van de alt-right’, ontstaan is als tegenreactie op de seksuele revolutie, in plaats van uit politiek

⁴¹ Ibid., 56.

⁴² Ibid., 58.

⁴³ Ibid., 62.

⁴⁴ Angela Nagle, *Kill All Normies: The Online Culture Wars from Tumblr and 4chan to the Alt-Right and Trump* (Winchester, UK ; Washington, USA: Zero Books, 2017), 111-12.

conservatisme.⁴⁵ Volgens Nagle zou de eigen onzekerheid van 4chan-gebruikers over hun lage status binnen de nieuwe seksuele werkelijkheid hun harde politieke lijn hebben gecreëerd ten aanzien het herstel van de patriarchale hiërarchie.

Op deze gedachte sluit ook het artikel van Annie Kelly aan. Annie Kelly specialiseert zich in digitale cultuur en antifeminisme binnen de alt-right. In het artikel “The Alt-Right: Reactionary Rehabilitation for White Masculinity” wordt betoogd dat de alt-right geïnspireerd en gedefinieerd wordt door een discours omtrent angst over het verlies van traditionele witte masculiniteit.⁴⁶ Volgens Kelly verschilt hun retoriek van traditioneel politiek discours, omdat het is gebaseerd op een imaginair verleden, resulterend in de wens tot het terugdraaien van de moderniteit.⁴⁷ In deze kringen wordt een mythisch beeld van het verleden geschapen waarin witte mannen en vrouwen een homogene en welvarende gemeenschap vormden. Het verlangen naar een verleden met vaste genderdynamieken en raciale eenheid is een belangrijk element in sociaal conservatisme, maar de alt-right zou deze beeldspraak tot de voorgrond brengen en combineren met ideeën van slachtofferschap en verraad.⁴⁸ De samenleving is niet gaan dwalen, maar bewust en expres op het verkeerde been gezet door interne, onzichtbare krachten, zoals de joodse gemeenschap, maar ook ‘social justice warriors’, feministen en communisten.⁴⁹ Annie Kelly voegt daar aan toe dat het succes van de alt-right niet zou moeten worden gemeten in hoeveelheid aanhangers, maar in hun van groeiende invloed van hun retoriek op het mainstream politiek discours.⁵⁰

Samenvattend kan worden gesteld dat de alt-right een oorsprong kent onder rechtse intelligentsia, waarbij de meningen van wetenschappers uiteenlopen over de mate waarin deze oorsprong nu nog van invloed is op het alt-rightdiscours. Hawley deelt de alt-rightbeweging in twee losse verschijningsvormen in. Hawley zegt dus dat de huidige verschijningsvorm van de alt-right los staat van de beweging waar Richard Spencer mee begonnen is. Ondanks dat Spencer naar eigen zeggen niets met de heropleving van de alt-right van doen had en zelfs afstand deed van het concept, is hij zichzelf later weer expliciet met de beweging gaan associëren.⁵¹ Er lijkt dus nog steeds een relatie te bestaan tussen Spencer en de contemporaine alt-rightbeweging. Gray

⁴⁵ Ibid., 64.

⁴⁶ Annie Kelly, “The Alt-Right: Reactionary Rehabilitation for White Masculinity”, *Soundings; London*, nr. 66 (Summer 2017): 69.

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ Ibid., 73.

⁴⁹ Ibid., 74.

⁵⁰ Ibid., 76.

⁵¹ “Gab”, geraadpleegd 16 mei 2019, <https://gab.com/Richardbspencer>.

en Hartzell willen de invloed van intellectualistische oorsprong van de stroming daarom nog niet van tafel schuiven. Ook in dit onderzoek wordt ervan uitgegaan dat het intellectualisme bij het ontstaan van de beweging, en haar invloed op de hedendaagse verschijningsvorm, niet moet worden onderschat. Daarnaast is uit de academische literatuur een nadruk gebleken op positionering, modus operandi en de raciale aspecten van het alt-right discours. Enkelingen halen het discours omtrent gender wel aan, zoals in het artikel van Kelly, maar nergens wordt uitgelegd wat het gedachtegoed is waar de alt-right voor staat. Om vast te stellen of er echt van verschijningsvormen gesproken kan worden, is het noodzaak het discours in kaart te brengen, zodat later kan worden bepaald of zich ontwikkelingen in het denken hebben voortgedaan. In dit onderzoek wordt daarom bestudeerd hoe inhoudelijk over de thema's mannelijkheid, vrouwelijkheid en seksualiteit wordt gesproken op het eerste AltRight-weblog.

1.4 Bronnen en methoden

“AlternativeRight.com is an online magazine dedicated to heretical perspectives on society and culture—popular, high, and otherwise—particularly those informed by radical, traditionalist, and nationalist outlooks. AltRight began life on March 1, 2010; It was founded and originally edited by Richard Spencer.”⁵²

Het citaat, afkomstig van de oorspronkelijke website, beschrijft Alternativeright.com als een digitaal ‘magazine.’ In dit magazine werden lange stukken werden geplaatst over diverse onderwerpen. Daarnaast bestonden er vijf specialistische ‘subblogs’ op de website: ‘Euro-centric’, ‘HBD’ (*human bio diversity*), ‘untimely observations’, ‘district of corruption’, ‘exit strategies’, ‘malinvestments’ en ‘zeitgeist.’ Op al deze ‘subblogs’ worden bepaalde thema’s behandeld specifiek voor dat blog. ‘Zeitgeist’ bevatte bijvoorbeeld *blogposts* van meer filosofische, ideologische aard. Daarnaast had het weblog een podcast, ‘Vanguard’ en een videokanaal, ‘Altright TV’, met waarschijnlijk audio- en video-essays en interviews. Deze zijn helaas niet meer toegankelijk.

⁵² “About — Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, geraadpleegd 11 januari 2019, <https://web.archive.org/web/20131206235415/http://alternativeright.com/about-us>.

Op de auteurspagina van het weblog is iedereen te zien die aan het weblog heeft bijgedragen.⁵³ In totaal zijn dit 155 auteurs. Achter iedere naam staat de hoeveelheid bijdragen van de auteur aan de website. Rond 8 mei 2012, vlak voor de overname van Nowicki en Liddell, heeft Alex Kurtagic 93 bijdragen gedaan, Colin Liddell 44, Jack Donovan 38, Keith Preston 38, Mark Hackard 41, Richard Spencer 490, Andy Nowicki 39, Dennis Mangan 25, Derek Turner 40, James Kalb 39, James Kirkpatrick 17, Paul Gottfried 42, Scott Locklin 26 en Richard Hoste 120. Alle andere op de website vermelde auteurs doen eenmalige of enkele bijdragen, zij komen niet boven de tien uit. De hierboven genoemde schrijvers kunnen daarom gezien worden als de belangrijkste samenstellers van het AltRight-gedachtegoed.

Een moeilijkheid die komt kijken bij de analyse van het weblog, is dat het weblog niet langer bestaat. Ik ben afhankelijk van overleveringen in *The Wayback Machine* van *Internet Archive*, een non-profitorganisatie die zich bezighoudt met het archiveren van het internet.⁵⁴ Dit betekent dat ik geen onbeperkte toegang heb tot de artikelen die op het weblog hebben gestaan, slechts tot de back-ups in het archief. De hoeveelheid beschikbaar materiaal via *The Wayback Machine* is echter aanzienlijk: in totaal staan er 1690 blogposts gearchiveerd. Deze bijna 1700 posts zijn geëxporteerd en geïndexeerd in Excel-bestanden, gereed voor onderzoek.⁵⁵ In alle geïndexeerde titels en *plain text* is gezocht op termen als ‘gender’, ‘feminism’, ‘masculinity’, ‘manhood’, ‘sexuality.’ Dat betekent dat alle posts waar één van deze woorden in voorkwamen, werden geselecteerd en meegenomen naar de volgende fase. Deze posts werden vervolgens gescheiden op jaartal, met als breekpunt het moment dat Richard Spencer zijn hoofdredacteurschap neerlegde. Bij het lezen zijn een aantal posts, die uiteindelijk toch irrelevant bleken, afgevallen. Uiteindelijk zijn er 75 blogposts overgebleven uit de periode 2010-2012. Deze blogposts zijn van verschillende omvang, met een gemiddeld woordenaantal van 1128 woorden per stuk. Deze 75 posts vormen het primaire bronmateriaal van deze scriptie. De stukken zijn allemaal volledig gelezen en geanalyseerd.

Voor de analyse heb ik gebruik gemaakt van discoursanalyse. Discoursanalyse stoeit op de gedachte dat het gebruik van taal niet neutraal is, maar een sociale realiteit produceert en

⁵³ “Our Authors”, 9 mei 2012, <https://web.archive.org/web/20120509094748/http://www.alternativeright.com/our-authors>.

⁵⁴ “Internet Archive: About IA”, geraadpleegd 16 mei 2019, <https://archive.org/about/>.

⁵⁵ Met dank aan Dr. RJ Adriaansen voor de hulp bij het verzamelen van dit materiaal.

reproduceert. Taal is geen objectief gegeven maar onderdeel van een (politiek) systeem.⁵⁶ Filosoof Michel Foucault ziet discours, of uitingen van taal, als onderdeel van een groter geheel van structuren en systemen die bepalen waar we over praten en hoe we daar over praten.⁵⁷ Foucault stelt dat samenlevingen macht uitoefenen op ons discours door via procedures en regels ons discours te selecteren, controleren en organiseren.⁵⁸ Dit bepaalt de manier waarop individuen over zichzelf en de wereld denken en hoe zij zich kunnen uitdrukken. Het is van belang om de mechanismen die onze taal en daarmee ons denken beïnvloeden, bloot te leggen. Via discoursanalyse wordt gekeken naar de manier waarop taal gebruikt wordt en verband houdt met bestaande en concurrerende machtsstructuren. Bij discoursanalyse wordt gekeken naar de wijze waarop teksten worden geconstrueerd, de functies die ze vervullen in verschillende contexten en de implicaties van taalgebruik.⁵⁹ Discoursanalyse gaat niet over de feitelijkheid of waarheid van teksten en uitspraken, maar over wat gepoogd en bereikt wordt met het gebruik van taal op bepaalde manieren en in bepaalde contexten.⁶⁰ Tijdens de analyse werd voor iedere blogpost in een database bijgehouden wat er gezegd werd over vrouwen, mannen, de familie en seksualiteit. Daarnaast werden opvallend woordgebruik en de argumentatieve hoofdlijn genoteerd.

Bij de analyse is echter niet alleen naar de inhoud van de individuele artikelen gekeken. Er is ook gekeken naar gedachtepatronen, logica en strategieën die achter een betoog schuilgaan en die verschillende auteurs of posts konden verbinden. Om de gedachtegang van auteurs te kunnen volgen is soms een bron buiten het AltRight-weblog of buiten de tijdsafbakening geraadpleegd. Daarnaast is gekeken naar de manier waarop de verschillende auteurs concepten toe-eigenen en herdefiniëren, en de counternarratives die ze produceren ten opzichte van het dominant discours. Zo wordt het AltRight-discours onder andere vergeleken met het gedachtegoed van politieke tijdgenoten. De Tea Party-beweging en het neoconservatisme vormen het kader waarin het AltRight-discours zal worden gecontextualiseerd. Het neoconservatisme is een dominant politieke stroming, ontstaan in reactie op grote sociaal-culturele veranderingen in

⁵⁶ Stephanie Taylor, *What Is Discourse Analysis?* (Bloomsbury Publishing, 2013), 10.

⁵⁷ Mills, *Discourse*, 16–17.

⁵⁸ Ibid.

⁵⁹ Bosangit, McCabe, en Hibbert, "Discourse Analysis of Blogs", 524.

⁶⁰ Whitehead, "Discursive Approaches to Race and Racism", 4.

de jaren zestig van de twintigste eeuw.⁶¹ Neoconservatisme komt op in reactie op het neoliberalisme en politiek links en zet zich hier fel tegen af. Neoconservatieven pleiten voor een agressieve houding ten opzichte van de verdediging van Amerika. Er dient streng te worden opgetreden tegen bijvoorbeeld socialisme en progressivisme. Rond 2009 komt in reactie op het neoconservatisme de populistisch conservatieve, ‘grassroots’ *Tea Party* beweging op.⁶² Deze beweging is economisch libertair en sociaal-cultureel conservatief, evenals het neoconservatisme, maar keert zich tegen het interventionisme van het neoconservatisme en de invloed van Wall Street op de politiek.⁶³

In de empirische hoofdstukken is zoveel mogelijk gewerkt met citaten in de oorspronkelijke taal om het bronmateriaal zoveel mogelijk voor zichzelf te laten spreken en de lezer mee te nemen in de interpretatie die erop volgt. Er is gekozen om te beginnen met het thema vrouwelijkheid, omdat de alt-rightbeweging zich volgens de behandelde literatuur zou profileren als antifeministische of zelfs misogynne beweging. Hoofdstuk 3 gaat over masculiniteit. Hiermee wordt gekeken naar wat er tegenover vrouwelijkheid staat. In hoofdstuk 4 staat het thema seksualiteit centraal. Hoofdstuk 5 is de conclusie en bevat aanbevelingen voor verder onderzoek.

⁶¹ Justin Vaïsse, *Neoconservatism: The Biography of a Movement*, vertaald door Arthur Goldhammer, Reprint edition (Cambridge, Mass.: Belknap Press, 2011).

⁶² Kevin Arceneaux en Stephen P. Nicholson, “Who Wants to Have a Tea Party? The Who, What, and Why of the Tea Party Movement”, *PS: Political Science & Politics* 45, nr. 4 (oktober 2012): 500, <https://doi.org/10.1017/S1049096512000741>.

⁶³ Ibid.

Hoofdstuk 2: Vrouwelijkheid

Angela Nagle werpt een interessante stelling op wanneer ze zegt dat de alt-rightbeweiging voornamelijk bestaat uit en gedreven wordt door ‘misogyn’, antifeministisch gedachtegoed.¹ Om deze reden is besloten te beginnen met een analyse van de visie op de vrouw in het discours van het AltRight-weblog. De vraag die centraal staat in dit hoofdstuk luidt: Hoe wordt vrouwelijkheid gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013?

Het hoofdstuk is opgedeeld in paragrafen, gebaseerd op thema’s. De eerste paragraaf schetst het beeld van de vrouw zoals dat in het weblog AlternativeRight.com naar voren komt. Daarna komt de gevonden verklaring voor dit vrouwbeeld. Vervolgens wordt ingegaan op de antifeministische houding van AltRight en het alternatieve scenario dat wordt geschetst over de rol die vrouwen in de samenleving zouden moeten vervullen. Deze verschillende thema’s kunnen onderling overlap vertonen omdat diverse aspecten van het gedachtegoed elkaar aanvullen, legitimeren, tegenspreken of versterken. Ook wordt ingegaan op wat het AltRight-discours onderscheidt van andere politieke en historische discourses.

2.1 Vrouwbeeld

Een opvallend, overeenkomend beeld dat uit verschillende blogposts naar voren komt, is het beeld van duidelijke, onderscheidende gender- en rolpatronen. De verklaring voor deze genderrollen en de exacte invulling van deze rollen varieert per schrijver, maar over het algemeen wordt aanvaard dat mannen en vrouwen specifieke rollen hebben die niet moeten, of zelfs kunnen, worden doorbroken. De beste formulering van dit sentiment is te vinden in een stuk van Alex Kurtagic in 2011, waarin hij het belang van deelname van vrouwen aan de alt-rightbeweging betoogt.²

“I regard the sexes as non-equivalent, by which I mean they are not interchangeable: men and women have strengths and weaknesses unique to their sex. (...) I am not here to

¹ Nagle, *Kill All Normies*, 111–12.

² Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”, 25 mei 2011, <https://web.archive.org/web/20120822003024/http://www.alternativeright.com:80/main/blogs/untimely-observations/women-as-a-measure-of-credibility/>.

campaign for equality of representation; I regard men and women as having distinct, if complementary, roles, but this does not necessarily mean that equal numbers will indicate success in our particular enterprise—functionally, the optimal balance may well be achieved asymmetrically. (...) In Western European cultures, women have traditionally enjoyed high social status and freedom in relation to non-Western cultures, despite well-defined gender roles.”³

Kurtagic geeft hier expliciet aan dat de seksen niet gelijk zijn, waarmee hij bedoelt dat deze niet inwisselbaar zijn. Hij benadrukt dat de man en de vrouw ieder unieke eigenschappen hebben, afhankelijk van sekse, maar dat dit ze niet ongelijk maakt in sociale hiërarchie. Integendeel, zegt hij, mannen en vrouwen kunnen elkaar aanvullen. Een optimale balans wordt niet per se bereikt door gelijke behandeling en vertegenwoordiging, maar door mensen in te zetten voor functies waar zij het best voor uitgerust zouden zijn.

Verschillende bloggers onderschrijven de visie van Kurtagic omtrent biologische verschillen tussen man en vrouw, zo blijkt uit verschillende eigenschappen die aan mannen en vrouwen worden toegeschreven in diverse artikelen. Vrouwen zijn onder andere sociaal, kunnen goed multitasken, plannen en organiseren en hebben de vaardigheid om “een familie bijeen te houden in tijden van crisis.”⁴ Dit soort standpunten worden soms expliciet verwoord, “Mutual nurturing and emotional sharing is female territory,”⁵ maar een aanzienlijk deel kan ook worden herleid uit de manier waarop over mannelijkheid gesproken wordt. Vrouwelijkheid en mannelijkheid worden ook in dit discours voornamelijk gecontrasteerd. De man wordt gekenmerkt door wat de vrouw niet is, en vice versa. Zo worden mannen die emotie, zachtheid of empathie tonen als meisjesachtig en onmannelijk (‘emasculate’) weggezet.⁶ Met andere

³ Ibid.

⁴ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”, 6 januari 2011, <https://web.archive.org/web/20110711134548/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/the-women-have-a-social-network-problem/>; Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”; Dennis Mangan, “Biological Differences Explain Women’s Lower Pay”, 22 april 2010, https://web.archive.org/web/20100425055705/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/biological-differences-explain-women-s-lower-pay.

⁵ Jack Donovan, “Something Worth Doing (Part II)”, 29 juni 2010, <https://web.archive.org/web/20101201030226/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/something-worth-doing-part-ii/>.

⁶ Jack Donovan, “Boys Are Not Shih Tzus”, 15 januari 2013, <https://web.archive.org/web/20130118041511/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/boys-are-not-shih-tzus/>.

woorden, het vertonen van gedragskenmerken die tot de vrouwelijke rol worden gerekend, heeft direct consequenties voor de eigen mannelijkheid. Jack Donovan, die in het hoofdstuk over mannelijkheid uitgebreid aan bod komt, stelt zelfs dat vaders die te zacht en empathisch zijn, zouden worden overheerst door hun kinderen, met het gevolg dat deze kinderen een respectabel vaderfiguur missen.⁷

Vrouwen hebben ook ‘eigen’ negatieve eigenschappen. Jack Donovan noemt bijvoorbeeld een aantal van de ‘slechtste’ eigenschappen van een vrouw. Deze karaktertrekken zijn: frivool, roddelachtig, inconsequent, onoprecht, teveel met zichzelf bezig en gevoelig voor ‘magical thinking.’⁸ Donovan legt niet uit wat hij met ‘magical thinking’ bedoelt, maar afgaande op de context is het mogelijk dat hij bedoelt dat vrouwen een neiging hebben tot het geloof in metafysische krachten en verklaringen. Dit zou dan tegenover de ‘rationele’ en logisch nadenkende man geplaatst kunnen worden. Volgens Donovan openbaren of versterken deze eigenschappen zich op het moment dat vrouwen werk doen waar ze eigenlijk niet geschikt voor zijn. Deze ‘geschiktheid’ wordt dan weer bepaald op basis van het beeld van emotionele en biologische kenmerken en capaciteiten van een vrouw. De vrouw zou namelijk, volgens Donovan, nooit emotionele en mentale voldoening kunnen halen uit werk dat eigenlijk voor mannen bedoeld is.⁹ Deze uitspraak is tevens indicatief voor een bredere maatschappijkritiek en past in de kritiek die op het feminisme gegeven wordt. Deze kritiek is dat feministen onrealistische standaarden zouden nastreven op het gebied van werk. Deze kritiek zal later verder worden uitgediept.

Soms wordt impliciet, soms expliciet, beredeneerd dat vrouwen manipulatief zouden zijn. Zo schrijft Andy Nowicki: “The man whose sexual appetite has been stoked can much more easily be ruled than the one who remains fixidly flaccid.”¹⁰ Met andere woorden, in een samenleving met veel seksuele prikkels kunnen mannen makkelijk worden gemanipuleerd. Jack Donovan beschrijft de hedendaagse man als “completely distracted by tang.”¹¹ Beide schrijvers construeren

⁷ Ibid.

⁸ Jack Donovan, “Something Worth Doing (Part II)”.

⁹ Ibid.

¹⁰ Andy Nowicki, “Manly Flaccidity”, 16 juli 2012, <https://web.archive.org/web/20120822050827/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/manly-flaccidity/>.

¹¹ Jack Donovan, “Everyone a Harlot — Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 31 maart 2013, <https://web.archive.org/web/20130729021347/http://alternativeright.com/blog/2013/3/31/everyone->

daarmee het beeld van seksualiteit als machtsmiddel van vrouwen op mannen. In een ander artikel waarin westerse vrouwen met oosterse vrouwen worden vergeleken, wordt gezegd dat vrouwen weten hoe ze hun zin moeten krijgen, zelfs als mannen ‘zogenaamd’ de baas zijn.¹² Het beeld van manipulatieve vrouwen is een bekende troep in populaire media en kent een lange geschiedenis die bekendstaat als ‘femme fatale.’¹³ Richard Spencer beschrijft vrouwen ook in staat tot wraakzuchtig geweld en zegt dat vrouwen een gen voor ‘bellicosity’ hebben.¹⁴ Dit laat zich moeilijk vertalen, maar komt in de buurt van strijdlustig of oorlogszuchtig. Dit schrijft hij in een cynisch, hyperbolisch stuk waarin hij de notie bestrijdt dat er met vrouwen als wereldleiders nergens meer oorlog zou zijn. Ook het gebruik van het woord ‘gen’ is hier van belang, omdat dit een vorm van biologisch determinisme introduceert in zijn visie op geslacht en gender: vrouwen zijn zoals ze zijn vanwege hun DNA.

Spencer beperkt zich in zijn kritiek jegens vrouwen niet tot het innerlijk. In één van zijn artikelen beklagt hij zich over een model van de *Miss Universe*-verkiezing, op wiens buik lijnen van een sixpack te zien waren. Deze lijnen bestempelt hij als ‘onvrouwelijk’ en ‘niet sexy.’¹⁵ Ook zegt hij hierover dat moderne, jonge vrouwen ernaar streven om op lesbiennes (‘dykes’) te lijken. Zo ontstaat een beeld van zekere schoonheidseisen waaraan een vrouw zou moeten voldoen om ‘vrouwelijk’ genoemd te kunnen worden. Ook hier is het mechanisme te zien van contrastering: spieren worden geassocieerd met mannelijkheid en zijn dus niet vrouwelijk. Verder wordt niet duidelijk aan welke schoonheidseisen een vrouw zou moeten voldoen.

Op dezelfde manier waarop ongeschikt werk volgens Donovan negatieve karaktereigenschappen van vrouwen zou versterken, worden ook sociaal-culturele discoursen en mediarepresentaties als beïnvloedend beschouwd. Enkele van de genoemde negatieve

a-harlot.; ‘Tang’ is in deze context een woord voor vagina.

<https://www.urbandictionary.com/define.php?term=tang>

¹² James Kalb, “Islam, Women, and Us”, 20 oktober 2010,

<https://web.archive.org/web/20120204163725/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/islam-women-and-us/>.

¹³ Cathleen Cerny, Susan Hatters Friedman, en Delaney Smith, “Television’s ‘Crazy Lady’ Trope: Female Psychopathic Traits, Teaching, and Influence of Popular Culture”, *Academic Psychiatry* 38, nr. 2 (april 2014): 233–41, <https://doi.org/10.1007/s40596-014-0035-9>; Helen Hanson en Catherine O’Rawe, *The Femme Fatale: Images, Histories, Contexts* (Springer, 2010).

¹⁴ Richard Spencer, “Little Miss American Empire”, 4 februari 2012,

<https://web.archive.org/web/20121003060759/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/little-miss-american-empire/>.

¹⁵ Richard Spencer, “Miss America or Mr. Universe?”, 17 januari 2011,

<https://web.archive.org/web/20120429152407/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/miss-america-or-mr.-universe/>.

eigenschappen, zoals egocentrisme, oppervlakkigheid, onoprechtheid en wraakzuchtigheid lijken tegenstrijdig met het idee dat vrouwen sociaal, zacht, zorgend en empathisch zouden zijn. Er wordt geen duidelijk antwoord op deze paradox geformuleerd, maar een mogelijke verklaring kan zijn dat de media en de samenleving bepalen welke eigenschappen van vrouwen worden uitgelicht en versterkt.

Amanda Bradley beschrijft dit proces bijvoorbeeld wanneer zij de film ‘Robin Hood’ (2010) recenseert. Zij focust hierin met name op het personage ‘Marianne.’ Dit stukje spreekt boekdelen over wat er wel en niet van een vrouw verwacht wordt en de rol die de media hierin zouden spelen: trouw, eerlijkheid, vrijgevigheid, meelevendheid en kracht in lichaam en geest zouden vrouwelijke eigenschappen zijn die nauwelijks in de populaire media worden gepromoot.¹⁶ Volgens Bradley zijn vooral destructieve voorbeelden voor vrouwen populair. Eerst zou het beeld van naïeve hulpeloze vrouwen zijn ontstaan en daarna dat van oversekste overconsumerende (carrière)vrouwen. Ze geeft hierbij het voorbeeld van *Sex and the City*: abortus, consumentisme, het homohuwelijk en vreemdgaan zijn volgens Bradley allemaal schadelijke waarden die worden geïdealiseerd in de populaire media. Bradley pleit voor een focus op sterke, ‘goede’, zorgende vrouwen zoals Marianne in de film ‘Robin Hood.’ Door middel van een ‘juiste’ representatie van vrouwen zou een basis kunnen worden gelegd voor een terugkeer naar traditionele Europese waarden.¹⁷ Ondanks dat Amanda Bradley een vrouw is, lijkt zij in dit betoog weinig af te wijken van de traditionalistische standpunten van de andere schrijvers. Zij heeft wel slechts een beperkt aantal bijdragen aan de website geleverd. Het is daarom lastig om met zekerheid te zeggen in hoeverre haar opvattingen in lijn liggen met die van haar mannelijke collega’s.

Een ander veelzeggend voorbeeld voor hetzelfde fenomeen is een artikel over de destijds recent overleden Whitney Houston. Whitney Houston wordt, als persoon, neergezet als iemand met ‘dignity, poise and class.’¹⁸ Deze lovende woorden lijken daarmee direct het beeld te creëren van vrouwelijke waarden waarnaar moet worden gestreefd. Het artikel is echter geen lofzang

¹⁶ Amanda Bradley, “A Woman for All Seasons”, 28 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100703100208/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/a-woman-for-all-seasons/>.

¹⁷ Ibid.

¹⁸ Andy Nowicki, “They Can’t Take Away My Dignity”, 25 februari 2012, <https://web.archive.org/web/20120503221406/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/they-can-t-take-away-my-dignity/>.

voor de overleden zangeres. De toon van het artikel keert al snel om en wordt dan een kritiek op popmuziek. Een aantal van Houstons grootste hits worden besproken: ““Saving All My Love for You” is a morally loathsome tune, celebrating a single woman’s adulterous relationship with a married man.”¹⁹ *I Will Always Love You* wordt beschreven als effectieve *dog whistle* voor obsessief jaloerse en bezitterige vrouwen, en in ‘The Greatest Love Of All’ zou narcisme (van vrouwen) worden geromantiseerd: "the speaker is very taken with herself."²⁰ Het punt dat de auteur maakt, is dat door middel van popmuziek (van onder andere Whitney Houston) moreel verwerpelijke waarden worden verspreid, die mensen in het algemeen en vrouwen specifiek aanzetten tot bijvoorbeeld vreemdgaan, bezitterigheid en narcisme. De schrijver roept in de laatste alinea op tot zelfrelativering en herinnert de lezer aan de zondigheid van de mens.

Uit de analyse blijkt dat vrouwelijkheid voornamelijk wordt ingevuld door dit te contrasteren met mannelijkheid. Daarin komen bekende populaire tegenstellingen terug als masculien-feminien, sterk-zwak en dominant-submissief.²¹ De schrijvers hebben een duidelijk beeld van wat wel en niet tot (wenselijk) vrouwelijk gedrag wordt gerekend. De media spelen een belangrijke rol in de manier waarop vrouwen zichzelf zien en uitdrukken. Wat de hierboven behandelde voorbeelden illustreren, is het idee dat de huidige popcultuur en het sociaal-cultureel discours traditionele genderrollen zouden corrumperen. De media maken gebruik van het in het theoretisch kader geschetste proces van het openbreken en bevragen van dominante discourses over wat vrouw-zijn is en wat vrouwelijkheid zou moeten zijn. Door af te stappen van traditionele vrouwen en nieuwe ‘soorten’ vrouwen te introduceren, dragen ze bij aan de verbreding van de vrouwelijke genderidentiteit. De twee genoemde auteurs verzetten zich duidelijk tegen deze ontwikkeling en bekritisieren de representatie van de seksueel vrijgevochten vrouw. Het tot nu toe geschetste beeld van de vrouw vertoont overeenkomsten met neoconservatief discours, maar om de verschillen en overeenkomsten tussen de discourses goed uit te leggen is nodig om eerst duidelijk te maken hoe AltRight zijn vrouwbeeld verklaart.

¹⁹ Ibid.

²⁰ Ibid.

²¹ Clatterbaugh, “What Is Problematic about Masculinities?”, 25.

2.2 Essentialisme

In de vorige paragraaf werd benoemd dat Spencer het heeft over een ‘wraakzuchtig gen’ wanneer hij het over vrouwen heeft en dat dit een biologische component introduceert in de verklaring waarom vrouwen (en mannen) zijn zoals ze zijn. Deze biologische component wordt in de wetenschap genderessentialisme of biologisch determinisme genoemd. Essentialistische benaderingen op het gebied van gender en seksualiteit berusten op de aannames dat er onderliggende, ‘essenties’ of kernen zijn in mens en dier, zoals ‘man’ en ‘vrouw’ en ‘hetero’ en ‘homo.’ Daarnaast worden deze categorieën binair voorgesteld: je behoort tot de ene groep of de andere. Een ander uitgangspunt is dat deze ‘essenties’ constant zijn door de tijd heen. De kern van mannelijkheid of vrouwelijkheid of geaardheid zijn hetzelfde als honderd, vijfhonderd of tweeduizend jaar geleden. Hierin worden vaak hormonale, genenitsche of anatomische verklaringen gebruikt om de theorie mee te bewijzen. Met andere woorden, je biologische kern bepaalt hoe jij je ontwikkelt en gedraagt als mens.²²

Onder de meeste geanalyseerde schrijvers lijkt het essentialisme te worden omarmd. Met name Dennis Mangan schrijft hier expliciet over. De mogelijkheid van vrouwen om kinderen te baren, zou de reden zijn dat vrouwen vooral over zorgende kwaliteiten beschikken. Zo zou de huidige sociale realiteit een product zijn van dit biologisch determinisme: “So, what determines the way in which women's lifestyle choices, including "what they study in school, where they work, and how they balance home and career," differ from those of men. Answer: to a large degree, hardwired sex differences, the product of millions of years of evolution, specifically in the differential effects which reproduction has on men versus women.”²³ In dit citaat staat expliciet dat ‘hardwired sex differences’ en het product van miljoenen jaren evolutie voor een groot deel het gedrag en de keuzes van mannen en vrouwen bepalen. Hij vervolgt zijn betoog door deze verschillen bloot te leggen. Vrouwen zouden een geneigdheid hebben tot veiligheid en geborgenheid en nemen minder risico’s in het bedrijfsleven dan mannen, waardoor zij ondervertegenwoordigd raken in de top van het bedrijfsleven.²⁴ Dit laatste is ook terug te vinden in essentialistisch discours, waarin het de voortplantingsstrategie van vrouwen zou zijn om

²² John D. DeLamater en Janet Shibley Hyde, “Essentialism vs. social constructionism in the study of human sexuality”, *The Journal of Sex Research* 35, nr. 1 (1 januari 1998): 16, <https://doi.org/10.1080/00224499809551913>.

²³ Dennis Mangan, “Biological Differences Explain Women’s Lower Pay”.

²⁴ Ibid.

mannen te kiezen die in staat is om de kroost te kunnen opvangen en verzorgen. In contemporaine context zou dat zich uiten in een voorkeur voor mannen met goede financiële perspectieven.²⁵

Een ander vaak geformuleerd sentiment op het AltRight-weblog, is dat vrouwen niet dezelfde aanleg zouden hebben voor harde wetenschap en techniek.²⁶ Zelfs als vrouwen die aanleg wel zouden hebben, zouden ze nog steeds de ambitie niet hebben voor een wetenschappelijke carrière en de hoeveelheid laagbetaald werk die daarmee gepaard gaat: “Women who have the same qualifications as men are still women and are thus less ambitious.”²⁷ Dennis Mangan beweert dat vrouwen naast verschillende kwaliteiten gemiddeld ook een lager IQ hebben dan mannen.²⁸ Hij onthoudt zich hierbij van een verklaring voor dit fenomeen, maar ziet dit gegeven wel als argument dat van volledige gendergelijkheid nooit sprake kan zijn. Mangan is de enige auteur die expliciet stelt dat mannen en vrouwen een verschillend IQ hebben.

Het ‘wetenschappelijke’ IQ is één van de stokpaardjes van de auteurs op het weblog en een belangrijk argument waarmee ze hun ideeën bekrachtigen – niet alleen op het gebied van gender, maar ook op het gebied van ras. Het intelligentiequotiënt is voor de schrijvers een manier om onderscheid te maken in groepen mensen. Met name Dennis Mangan en Richard Hoste houden zich met dit onderwerp bezig, op een sub-blog van het AltRight domein, genaamd ‘Human Biodiversity.’ Het behandelen van de rol van IQ voor het legitimeren van rassentheorieën ligt niet in het bereik van dit onderzoek, maar het denken over IQ heeft ook consequenties voor de kijk op seksualiteit en sociaaleconomische gelijkheid. Het belangrijkste uitgangspunt is dat IQ onder verschillende rassen (en onder de seksen) verschilt. Aziaten zouden het hoogste IQ hebben, gevolgd door Westerlingen. Afrikanen zouden het laagste IQ hebben. Voor AltRight is dit een reden om tegen multiculturalisme en vermenging van rassen te pleiten: dit zou het gemiddelde IQ van West-Europa en Noord-Amerika naar beneden halen en de beschaving ‘dommer’ maken.

²⁵ DeLamater en Hyde, “Essentialism vs. social constructionism in the study of human sexuality”, 11.

²⁶ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

²⁷ Dennis Mangan, “Sex Gap in Math and Science Abilities Is Alive and Well”, 10 juni 2010, <https://web.archive.org/web/20100719113149/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/sex-gap-in-math-and-science-abilities-is-alive-and-well/>.

²⁸ Ibid.; Richard Hoste, “Why High IQ People Are PC”, 26 februari 2010, <https://web.archive.org/web/20110315005102/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/why-high-iq-people-are-pc/>.

De oplossing voor dit probleem is eugenetica.²⁹ Door middel van zorgvuldige selectie van de mensen die zich mogen voortplanten, kan de stagnerende samenleving worden verhinderd en verholpen. Vanwege de status van IQ als een ‘objectief’ meetbaar gegeven en als wetenschappelijk middel, krijgt dit gedachtegoed zijn gewicht. De stap naar eugenetica lijkt een logische, rationele gevolgtrekking, gebaseerd op ‘wetenschappelijke’ ‘objectieve’ feiten dat er verschillen zijn in IQ tussen verschillende rassen en mannen en vrouwen. Een kritiek van AltRight is dat de huidige westerse samenleving zich niets aantrekt van deze feiten, met als gevolg dat er ontwikkelingen plaatsvinden in de samenleving die de menselijke natuur en de beschaving schaden. De nadruk op het ‘wetenschappelijke’ IQ is daarnaast ook interessant in verhouding tot de oproep uit dezelfde gelederen om wetenschappelijke feiten niet al te serieus te nemen. Zo zouden sommige ‘biologische instincten’ gewoon juist zijn, los van wat de wetenschap hier tegenwoordig over zegt. Een voorbeeld van zo’n ‘juist instinct’ is het beschouwen van de vrouw als minderwaardig ten opzichte van de man.³⁰ Richard Hoste stelt dat een hoog IQ een voorwaarde is voor het begrijpen van de wereld, maar dat het je ook kan leiden naar misconcepties als je logica stoelt op valse premissen.³¹ Met de acceptatie van wetenschappelijke feiten wordt dus vrij selectief omgegaan. Vooral de theorieën die het gedachtegoed kunnen onderschrijven worden autoriteit toegekend. Daarbij wordt ook niet gekeken naar mogelijke alternatieve verklaringen voor het verschil in bijvoorbeeld IQ, zoals een gebrek aan onderwijsvoorzieningen in derdewereldlanden.

Kort samenvattend kan de verklaring voor het geschetste vrouwbeeld in AltRight-kringen worden verbonden aan genderessentialisme of biologisch determinisme. Verschillende biologische factoren worden aangehaald, zoals het DNA, of de evolutie, of de menselijke anatomie (de baarmoeder), maar ook IQ wordt benaderd als statische, biologische eigenschap die mensen verdeelt in losse soorten en rassen. De factoren bepalen de sociale rol die iemand zou moeten en kunnen vervullen. Veel van deze verklaringen zijn terug te vinden in het eerdere geschetste vrouwbeeld (en later, in het manbeeld), zoals in de beschrijving van dat verzorging en emotie

²⁹ Richard Hoste, “The Dysgenics Menace”, 6 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100714002422/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/yes-dysgenics-is-a-problem/>; Richard Hoste, “Blacks and Abortion”, 6 april 2010, <https://web.archive.org/web/2011106014300/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/blacks-and-abortion/>; Richard Spencer, “Born That Way”, 5 maart 2012, <https://web.archive.org/web/20120727132008/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/born-that-way/>.

³⁰ Richard Hoste, “Why High IQ People Are PC”.

³¹ Ibid.

vrouwelijk terrein is, het idee van Jack Donovan dat vrouwen geen emotionele voldoening halen uit werk waar ze eigenlijk ‘niet voor geschikt’ zouden zijn, een gebrek aan ambitie, geen risico’s durven nemen, en het idee dat vrouwen volgens Spencer een wraakzuchtig gen zouden hebben. De meeste schrijvers verdedigen en/of nuanceren deze essentialistische kijk op gender door te benadrukken dat dit niet betekent dat vrouwen inferieur of ondergeschikt aan de man zijn.³² Zoals Kurtagic schreef: De seksen zijn gelijk, maar verschillend, en daardoor juist uitstekend in staat om elkaar en de samenleving in evenwicht te houden.

Het genderessentialisme dat in deze paragraaf naar voren is gekomen, is illustratief voor het onderscheid tussen mainstream conservatieve stromingen en het AltRight-discours. Uit de vorige paragraaf is gebleken dat de media, volgens het weblog, een corrumperende rol spelen in de manieren waarop vrouwen zichzelf zien en zich gedragen. De kritiek op de media vertoont overeenkomsten met de mainstream conservatieve stromingen in Amerika. (Neo)conservatieven nemen - evenals de auteurs van AltRight - een culturele neergang van de samenleving waar. De westerse samenleving is in verval geraakt onder invloed van neoliberale en linkse politiek, die ervoor gezorgd zouden hebben dat zwakke en incapabele mensen invloed op de politiek hebben gekregen.³³ In de neoconservatieve politieke agenda dient streng tegen deze ontwikkelingen te worden opgetreden.³⁴ Met zijn essentialistische invalshoek en de ideeën over eugenetica die daaruit voortvloeien, onderscheidt AltRight zich echter van mainstream conservatieve stromingen. Het neoconservatisme heeft conservatieve of traditionalistische opvattingen over de manier waarop ‘vrouwelijkheid’ zou moeten worden ingevuld, maar koppelt dit doorgaans niet expliciet aan ideeën van genderessentialisme. (Neo)conservatieven gaan doorgaans meer mee in postmodern, constructivistisch discours waarbinnen zij gender op een traditionele manier invullen. Dit proces wordt nog duidelijker op het gebied van het feminisme.

2.3 Antifeminisme

Het tot nu toe omschreven vrouwbeeld en de verklaring hiervoor staan op gespannen voet met feministisch discours zoals dat na de *cultural turn* tot stand is gekomen. Na het verwerven van

³² Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”; Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

³³ Shadia B. Drury, “Political Correctness and the Neoconservative Reaction”, *Interchange* 27, nr. 2 (juni 1996): 171, <https://doi.org/10.1007/BF01807293>.

³⁴ Vaisse, *Neoconservatism*, 75.

politieke en seksuele rechten en vrijheden door de eerste en tweede feministische golf, ontstonden in de jaren '90 de derde en in 2012 de vierde feministische golf. De derde en vierde golf richten zich tot de minder zichtbare onderdrukking van de vrouw. Zo zouden vrouwen ondanks politieke gelijkheid nog steeds op systematisch niveau achtergesteld worden ten opzichte van de man. Het idee van intersectionaliteit, de samenkomst van klasse, ras/ethniciteit en gender, speelt hierin een belangrijke rol. Het idee bestaat dat dit soort (aangeboren) sociale categorieën samen de slagingskansen van een individu in een samenleving bepalen. Daarnaast gaat het feministisch discours mee in het onderscheid tussen sekse en gender. Contemporaine feministen benaderen gender als construct dat niet binair maar spectraal moet worden benaderd. Naast deze inzichten spelen ook vroegere doelen van het bestrijden van seksuele, politieke en economische achterstelling nog steeds een rol. De vierde feministische golf wordt daarbij gekenmerkt door het zichtbaar en hoorbaar maken van slachtoffers van onderdrukking en (seksueel) geweld via sociale media.

AltRight profileert zich als antifeministische beweging.³⁵ Vaak wordt het feminisme letterlijk weggezet als (één van de) oorzaken van de ondergang van de westerse beschaving.³⁶ Op Alternativeright.com worden feministen beschreven als aanhangers van gedachteloos dogmatisme.³⁷ Matt Forney is het hardst in zijn kritiek jegens feministen. Hij noemt ze narcisten, 'untermenschen', 'failures at life', en beweert dat alle feministen hersenbeschadiging hebben.³⁸ 'Untermenschen' is een directe verwijzing naar een begrip uit het nationaalsocialisme. Dit woord werd gebruikt als tegenhanger van 'übermensch', om hiërarchie in verschillende rassen en mensen aan te brengen. Het doel van het nationaalsocialisme was om een samenleving te creëren voor 'übermensen', die niet werd vervuild door de 'untermenschen.' Door feministen zo te noemen, doet Forney zeer beladen impliciete uitspraken. Flirten met bedreiging en fysiek geweld jegens feministen wordt ook niet geschuwd:

³⁵ Alex Kurtagic, "Women as a Measure of Credibility".

³⁶ Richard Hoste, "Why High IQ People Are PC".

³⁷ James Kalb, "Inclusiveness and Reason", 23 april 2010, <https://web.archive.org/web/20100426151840/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/inclusiveness-and-reason/>.

³⁸ Matt Forney, "How to Make Feminists Cry", 10 november 2012, <https://web.archive.org/web/20121114230859/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/how-to-make-feminists-cry>.

“If he wanted to, any man could overpower you and there’s *nothing* you could do, on your own, to stop him. I don’t care if you work out every day and have a BMI in the normal range. He can overpower you because nature has endowed him with a bigger frame and superior musculature by the mere virtue of being born a man.”³⁹

Bij dit citaat moet worden gezegd dat Matt Forney vrij unieke en extremistische stem op het AltRight-weblog vertolkt. Zijn toon en taalgebruik zijn duidelijk veel harder en provocerder dan dat van andere schrijvers. In schrijfstijl is hij weinig representatief voor het weblog. Het wordt uit zijn stukjes daarnaast niet duidelijk in hoeverre hij dit gedachtegoed meent en praktiseert. Daarbij wordt zijn beoogde doel niet duidelijk. Desalniettemin is zijn agressieve, dominante aanwezigheid op het platform tekenend voor het weblog en de beweging als fel tegenstander van het feminisme.

De voornaamste kritiek wordt - wederom - geuit op het constructivistische uitgangspunt waar het feministisch discours op stoelt. Het idee dat genderrollen niet verankerd liggen in de natuur staat haaks op de verklaring die AltRight geeft voor de verschillen tussen man en vrouw. Het idee dat genderidentiteiten niet binair maar spectraal moeten worden benaderd, doet in de ogen van AltRight-auteurs afbreuk aan zowel de identiteit van de man als de vrouw, en zou schadelijke consequenties hebben voor de Westerse beschaving. Daarnaast wordt fel afstand gedaan van de notie dat vrouwen (nog steeds) een systematische achterstand zouden hebben vergeleken met de man, en dus (onzichtbaar) onderdrukt zouden worden. Het beeld van de AltRight waar hedendaags feminisme voor zou staan, wordt het best omschreven door Alex Birch. “The underlying doctrine of feminism is the idea that women are suppressed by a form of patriarchy. For women to escape this suppression, feminists argue, the government needs to enact affirmative action-oriented policies to even out the gender competition in business, school, agencies and homes.”⁴⁰ Hierin beschrijft hij het idee dat feministen zouden hebben dat vrouwen worden onderdrukt door het patriërchaat, en dat de overheid actief moet ingrijpen om deze onderdrukking tegen te gaan. Volgens de schrijvers van het weblog, wordt de man met dit idee

³⁹ Matt Forney, “Planet of the Bitches – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 8 maart 2013, <https://web.archive.org/web/20131027181547/http://alternativeright.com/blog/2013/3/5/planet-of-the-bitches>.

⁴⁰ Alex Birch, “Why Feminism Inevitably Leads to Socialism”, 31 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20100603031746/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/why-feminism-inevitably-leads-to-socialism/>.

van een 'patriarchaat' gedemoniseerd en achtergesteld. Een combinatie van de ideeën van onderdrukking en nieuwe genderidentiteiten zoals in het feminisme geformuleerd, zouden de westerse traditionele man ondermijnen: "This 'culture of violence' bullshit is a lie that feminists use to attack heroic masculinity and create a sense that there is something wrong with American men that can only be fixed by the abandonment of all traditional male gender roles and the adoption of neutered, safe and feminist-approved "masculinities.""⁴¹

Met woorden als 'bullshit', 'lie', 'attack', 'heroic masculinity', 'create a sense', 'abandonment' en het tussen aanhalingstekens geplaatste 'masculinities', wordt het beeld geschetst van feministen die actief bezig zijn met liegen, manipuleren en het heropvoeden van mannen, om traditionele invullingen van mannelijkheid te ondermijnen en vervangen door waanbeelden. Het feminisme is dus een 'aanval' tegen deze man, die in dit citaat wordt beschreven als 'heldhaftig.'

Een andere formulering van ongeveer dezelfde gedachte is dat feminisme niet gaat om gelijkheid, maar om overheersing. In het volgende citaat formuleert Alex Birch het idee dat het feminisme zoveel mogelijk macht naar zich toe zou willen trekken om zijn publieke invloedssfeer uit te breiden: "It has been said that feminism is ultimately about female empowerment, not gender equality. The subtle difference being that feminists aren't trying to stand on equal ground with men, but taking as much as power as they can to boost their public influence."⁴²

Dit sentiment zou daarnaast verder reiken dan de feministische beweging alleen. Andy Nowicki heeft het over 'gynocentriciteit' en een gefeminiseerd, feministisch tijdperk.⁴³ Het gehele dominante discours zou zijn doordrenkt van deze feministische ideeën. Het idee van de ondermijning van de man zou ingebed zijn in de wetenschap, de politiek en de media. Het is onderdeel van de "anti-male cultural marxist media establishment."⁴⁴ Hier beschreven is het cultuurmarxisme zoals behandeld in de historiografie. Mirrlees benadrukt dat het idee achter het cultuurmarxisme is dat er een kwaadwillende groep is die door middel van invloed in de media, wetenschap en politiek probeert de westerse traditionele cultuur te vernietigen.⁴⁵ Voor de

⁴¹ Jack Donovan, "Scapegoating American Boys to Excuse and Protect Jihadis", 3 april 2010, <https://web.archive.org/web/20100808163839/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/scapegoating-american-boys-to-excuse-and-protect-jihadists/>.

⁴² Alex Birch, "Why Feminism Inevitably Leads to Socialism".

⁴³ Andy Nowicki, "Manly Flaccidity".

⁴⁴ Ibid.

⁴⁵ Mirrlees, "The Alt-Right's Discourse on 'Cultural Marxism'", 53.

schrijvers van AltRight is het feminisme een in hun ogen dwangmatige, tegennatuurlijke, propagandistische hervorming van de samenleving naar vrouwelijk ideaal. Dit complotdenken schemert bijvoorbeeld ook door in de eerder behandelde analyses van popcultuur waarin wordt beargumenteerd dat er verkeerde boodschappen van vrouwelijkheid en seksualiteit worden uitgedragen, en wordt ook expliciet benoemd door Jack Donovan: “I perceive to be the overwhelmingly leftist, feminist political climate of Western university systems.”⁴⁶ Ook in de analyses over de thema’s mannelijkheid en seksualiteit komt dit complotdenken terug.

Het antifeministische gedachtegoed ontleent hierin legitimiteit door dit te framen als kritiek op de ‘doorgeslagen identiteitspolitiek’ van intersectioneel links. Nagle verklaart de opkomst van de alt-rightbeweging als gevolg van het ‘doorgeslagen’ links-progressieve politieke discours van de afgelopen jaren op sites als Tumblr.⁴⁷ Daarin gaat ze mee in een door de AltRight zelf gecreëerd frame. Dit idee van een doorgeslagen feministisch discours uit zich bijvoorbeeld in de manier waarop feministen worden beschreven op het weblog. Zo worden hedendaagse feministen afgeschilderd als hysterisch⁴⁸, ze ‘schreeuwen om meer rechten’⁴⁹, er wordt gesproken van ‘firestorm of feminist outrage’⁵⁰ en ‘extremistische feministen.’⁵¹ Ook de harde formuleringen van Matt Forney passen in deze opsomming.

Het afschilderen van de tegenstander als emotioneel dient een discursief doel. Ratio vormt sinds de Verlichting de steunpilaar van de wetenschap en, later, de democratie. Idealiter moet in een debat worden aangetoond dat stellingen zijn gebaseerd op waarneembare feiten waar logische conclusies aan worden verbonden.⁵² Door het feminisme te presenteren als ondoordacht en emotioneel, wordt hun positie in het ‘rationele’ debat ondermijnd. Zo worden feministen ook beschreven als een groep die ‘niets wil horen’ van biologische menselijke

⁴⁶ Jack Donovan, “Male Studies?”, 5 april 2010, <https://web.archive.org/web/20110827124325/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/male-studies/>.

⁴⁷ Nagle, *Kill All Normies*, 111–12.

⁴⁸ Jack Donovan, “Misogyny or Reasonable Preference?”, 17 juli 2010, <https://web.archive.org/web/20111106102918/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/misogyny-or-reasonable-preference/>.

⁴⁹ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

⁵⁰ Ibid.

⁵¹ Jack Donovan, “Misogyny or Reasonable Preference?”

⁵² Martha Augoustinos en Danielle Every, “The Language of ‘Race’ and Prejudice: A Discourse of Denial, Reason, and Liberal-Practical Politics”, *Journal of Language and Social Psychology* 26, nr. 2 (1 juni 2007): 138, <https://doi.org/10.1177/0261927X07300075>.

diversiteit, als ontkenner van biologische feiten.⁵³ Hetzelfde geldt voor de ‘feiten’ over IQ en ras. Door een dominant discours op deze wijze te ondermijnen, wordt andere verklaring of ideologie een aannemelijker alternatief en wint zij aan macht. Alex Kurtagic beschrijft deze dynamiek precies in zijn blogpost waarin hij de alt-right als beweging in het dominant discours positioneert. “Rather than attempt to make our ideas acceptable to the mainstream, we should seek to make the mainstream unacceptable to everybody, and present ourselves as a credible alternative to a discredited system.”⁵⁴

Dit laatste citaat vertoont kenmerken van de door Foucault beschreven rol van macht, kennis en de waarheid in een discours.⁵⁵ Volgens Foucault is ‘waarheid’ een binnen een discours onderling overeengekomen construct en kunnen er meerdere noties van waarheid naast elkaar bestaan. Verschillende waarheden krijgen echter niet allemaal dezelfde autoriteit toegeschreven, wat betekent dat er ook altijd een machtscomponent bij komt kijken: de aangenomen waarheid verkeert in een machtsstrijd met conflicterende discoursen en waarheden. Uit het citaat wordt dit machtscomponent duidelijk: De waarheid van AltRight kan tot het dominant discours doordringen door de autoriteit van het huidige, volgens de AltRight feministische en cultuurmarxistische discours en systeem af te breken en hun idee als enige reële alternatief te presenteren.

Het afbreken van de (vermeende) autoriteit van het feminisme blijkt ook uit het beeld dat van feministen geschetst wordt. Zo zouden feministen weinig oog hebben voor het menselijk leven. Abortus, dat in het AltRight-discours vaak wordt gelijkgesteld aan het doden van kinderen, wordt gezien als iets waar feministen lichthartig mee omgaan.⁵⁶ Hoste stelt het volgende citaat dat vrouwen die een abortus hebben ondergaan in feministisch discours zelfs worden verheerlijkt als vrouwen die hun carrière niet laten hinderen door een zwangerschap: “I’m sure that feminists see the average woman who has an abortion as an intelligent and attractive go-getter who doesn’t want to be sidetracked on her road to success.”⁵⁷ Met dit soort formuleringen worden feministen ontmenselijkt en wordt een appèl gedaan op het moreel kompas van de lezer.

⁵³ Dennis Mangan, “Sex Gap in Math and Science Abilities Is Alive and Well”.

⁵⁴ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

⁵⁵ Mills, *Discourse*, 16.

⁵⁶ Richard Hoste, “Blacks and Abortion”.

⁵⁷ Ibid.

Een andere manier waarop het feminisme wordt bestreden, is door te beargumenteren dat feministische doelen onhaalbaar zijn. Vrouwen zouden zich bescheiden moeten opstellen en hun zwaktes en sterktes moeten kennen en hier verstandig mee omgaan, in plaats van te willen excelleren op gebieden waar ze de capaciteiten niet voor hebben.⁵⁸ Kurtagic schrijft over de manier waarop deze valkuil van het feminisme moet worden bestreden, door te laten zien dat feministen valse beloften maken. Het feministisch discours zou anti-vrouw zijn en inferieur zijn aan het discours dat een harmonieuze balans tussen de seksen veronderstelt.

“The way to overcome this is to demonstrate how feminism has failed to live up to its promises, how it has traded one form of servitude for another, how it has traded one form of unhappiness for another, how it is in fact anti-woman, and how it is inferior as a narrative to one that promulgates harmonious partnership between the sexes.”⁵⁹

Hij vindt hierin bijval van andere schrijvers. Zo zou het volgens Parrott nutteloos zijn om meer geld te besteden aan het opleiden van vrouwen, omdat vrouwen ‘waardeloze’ studies kiezen.⁶⁰ De investering zal zich dus nooit terugverdienen. Ook in het bedrijfsleven zou het investeren in vrouwen geen vruchten afwerpen: slechts een gering aantal zal geschikt zijn om een bedrijf te kunnen runnen. Parrott zegt: “It’s good business sense to try to train large amounts of women to be retail clerks and secretaries but not engineers and investment bankers.”⁶¹ Investeren in onderwijs voor vrouwen is leuk zolang de economie goed is, beargumenteert hij, maar zal ervoor zorgen dat de samenleving meer ontwricht zal raken bij de eerstvolgende economische crisis. Hij stelt daarbij dat een carrière de vrouw niet onafhankelijk maakt, maar dat afhankelijkheid wordt overgedragen van vaders en echtgenoten naar de staat. Ook wordt het doel van gelijkheid voor mannen en vrouwen somber afgeschilderd door economische gelijkheid bijvoorbeeld te beschrijven als ‘equality in wage slavery.’⁶² Vrouwen zouden niet per se gelukkiger worden van een carrière.⁶³

⁵⁸ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

⁵⁹ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

⁶⁰ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

⁶¹ Richard Hoste, “Estrogen Empowerment”, 6 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100711115108/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/estrogen-empowerment/>.

⁶² Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

⁶³ Richard Hoste, “The Dysgenics Menace”.

Het is van belang om tot slot nog wat belangrijke nuances aan te brengen in dit antifeministisch gedachtegoed. Een enkeling doet toezeggingen en erkennen de ongelijke positie waarin vrouwen soms verkeren. Zo beschrijft Matt Parrott dat de open vijandigheid in sommige cirkels vooruitgang kan belemmeren.⁶⁴ Jack Donovan lijkt niet te geloven in biologische factoren die bepalen waar iemand in excelleert. Hij zegt: ‘Als je kunt rekenen, kun je rekenen’: “While I don’t share the desire of feminists to create “equality” by pushing girls to become mathematicians and engineers, in theory this is an area where a person’s sex shouldn’t matter at all. If you can do the math, you can do the math.”⁶⁵ Dit soort toezeggingen beperken zich echter vaak tot enkele bijzinnen. In geen van de artikelen wordt expliciet noch impliciet kant gekozen voor het feminisme.

Concluderend kan worden gesteld dat sociale ongelijkheid in AltRight-discours geen gevolg is van moedwillige onderdrukking. Het is een gevolg van de biologische verschillen tussen man en vrouw. Modern feminisme zou deze biologische verschillen niet willen erkennen, en is in de ogen van AltRight geworden tot onhaalbaar, polariserend geschreeuw dat de westerse beschaving en de traditionele genderopvattingen ondermijnt. Ook hierin is het AltRight-discours onderscheidend van andere (neo)conservatieve bewegingen. De neoconservatieve beweging gebruikt het feminisme bijvoorbeeld voor de eigen politieke agenda, zoals het streng optreden tegen (seksueel) geweld.⁶⁶ De Tea Party-beweging keert zich ook tegen het liberale feminisme dat op het weblog wordt beschreven. Eén van de verschillen hierin is echter de mate van deelnemende vrouwen aan de beweging. De Tea Party beweging kent aanzienlijk meer deelnemende vrouwen, enkelen nemen een dominante publieke rol in, zoals Sarah Palin.⁶⁷ De alt-rightbeweging heeft deze vrouwen niet, tot ongenoegen van Alex Kurtagic, die juist pleit voor het doorbreken van barrières om vrouwen tot de beweging aan te trekken.⁶⁸ Binnen de Tea Party beweging pleiten vrouwen voor traditionele waarden en wordt benadrukt dat vrouwen en

⁶⁴ Matt Parrott, “Where are All the Men?”, 18 mei 2011, <https://web.archive.org/web/20120425175906/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/where-are-all-the-men>.

⁶⁵ Jack Donovan, “Misogyny or Reasonable Preference?”

⁶⁶ Alison Phipps, *The Politics of the Body: Gender in a Neoliberal and Neoconservative Age* (John Wiley & Sons, 2014), 39.

⁶⁷ Ruth Rosen, “The Tea Party and Angry White Women”, *Dissent* 59, nr. 1 (2012): 61, <https://doi.org/10.1353/dss.2012.0008>.

⁶⁸ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

kinderen geen hulp van de overheid nodig hebben.⁶⁹ Het is de taak om je als conservatieve vrouw uit te spreken tegen de corrumperende werking van het feminisme. Vrouwen moeten doordringen tot de politieke en publieke sfeer om zich te laten horen over zaken als prostitutie, heteroseksueel huwelijk en de andere ‘troep’ die feministische bewegingen hebben veroorzaakt.⁷⁰ Binnen de Tea Party beweging is, met andere woorden, ruimte voor conservatief feminisme.⁷¹ De Tea Party beweging appropriëert op deze manier het feminisme en vult het in naar eigen maatstaven en voor eigen doeleinden.⁷² Binnen de AltRight beweging is deze ruimte er niet, zij keren zich volledig af tegen het feminisme.

2.4 De rol van de vrouw en de familie

Nu duidelijk is hoe de schrijvers op het weblog tegenover vrouwelijkheid en het feminisme staan, is het van belang om het alternatieve scenario te schetsen. Welke rol blijft over voor de vrouw binnen de samenleving en de alt-rightbeweging? De vrouw wordt een belangrijke rol toegekend. Een aantal auteurs pleit voor samenwerking en nader tot elkaar komen van beide seksen omdat een groter gevaar dreigt: de ondergang van het de Westerse beschaving en ‘het witte ras.’⁷³ In de vorige paragraaf is aan bod gekomen dat AltRight een probleem constateert met het multiculturalisme en de ondermijning van binair mannelijke en vrouwelijke genderidentiteiten. Zo zijn er het feminisme en andere emancipatiebewegingen die traditionele waarden ondermijnen. Daarnaast zou het gemiddelde IQ van de samenleving onder druk staan door multiculturalisme. Er wordt gesproken over een ‘war against the family’, een oorlog tegen het traditionele gezin.⁷⁴ Het volgende citaat is een voorbeeld van hoe over de vernietiging van het gezin wordt geschreven. Ook komt hier het beeld van de onderdrukking van de man tot uiting:

⁶⁹ Rosen, “The Tea Party and Angry White Women”, 63.

⁷⁰ Ibid., 65.

⁷¹ Ibid., 64.

⁷² Ibid.

⁷³ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

⁷⁴ Mark Hackard, “Glitter Imperialism”, 1 juli 2011,

<https://web.archive.org/web/20111012163619/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/glitter-imperialism/>; Jack Donovan, “The Homosexual Question”, 15 maart 2010,

<https://web.archive.org/web/20120616065838/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-homosexual-question/>.

“Somewhere in the litany of "hate facts" about the decline of white birth rates, is a lesson about what happens to people-any group of humans, really-when they abandon family life and choose instead to promote consumerism, self-indulgence, non-reproductive sexuality and female careerism.”⁷⁵

Een aantal aspecten van dit citaat verdienen uitlichting. Allereerst wordt met het tussen aanhalingstekens geplaatste “hate facts” een verwijzing gemaakt naar het dominant discours dat ‘feiten’ over afnemende geboortecijfers onder de witte bevolking afdoet als haat. Dit zegt iets over de dynamiek tussen de concurrerende discoursen. Met dit citaat wordt het dominante discours afgeschilderd als het niet willen erkennen van de feitelijke waarheid. Daarnaast noemt Donovan onder andere non-reproductieve seksualiteit en vrouwen die carrières najagen een risico voor de vernietiging van de westerse familie en, uiteindelijk, de witte cultuur. In het volgende deel van dit staat stelt hij dat Westerlingen zouden manieren zouden moeten vinden om het geboortecijfer te stabiliseren of moeten inzien dat het einde van de Westerse geschiedenis nadert:

"Westerners would have to re-assert the primacy of the reproductive family and stabilize their birth rates, or risk seeing their culture and heritage become dead history. Even in this era of destruction of families and suppression of the paternal role, a man can still be an immensely important part of his children's lives.”⁷⁶

Met apocalyptische woorden als ‘dead history’ en ‘era of destruction of families’ wordt urgentie voor de zaak uitgesproken. Dit moet op zijn beurt aanmoedigen tot mobilisering van het lezerspubliek. De emotie die de tekst oproept is dat er nu actie moet worden ondernomen. Het traditionele, reproductieve gezin neemt met oog op deze vermeende naderende ondergang een belangrijke positie in binnen het AltRight-discours. Het traditionele gezin moet worden hersteld en hiervoor is de inzet van zowel mannen als vrouwen nodig.

⁷⁵ Jack Donovan, “The War on Oblivion”, 27 februari 2010, <https://web.archive.org/web/20101208204317/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-war-on-oblivion>.

⁷⁶ Ibid.

Kurtagic beschrijft in 2011 het belang van de deelname van vrouwen aan de beweging en stelt dat de beweging (destijds) niet succesvol was in het werven van vrouwen.⁷⁷ Ook geeft hij toe dat dit voornamelijk komt door de vrouwonvriendelijke toon van degenen die zich aan de beweging verbonden. Hij pleit ervoor dat deze mensen over hun frustraties heenstappen omdat vrouwen van belang zijn voor de geloofwaardigheid van de beweging en vanwege het gedeelde belang van het voortbestaan van het blanke ras ('white race').⁷⁸ Opvallend is dat vrouwen in dit betoog vrij instrumenteel benaderd worden, zelfs in de titel, 'Women as a measure of credibility', komt naar voren hoe vrouwen vooral als middel dienen om als beweging 'geloofwaardig' geacht te worden. Vrouwen zouden volgens Kurtagic een biologische voorkeur hebben om naar "winnaars" te trekken, dus een sociale beweging met veel vrouwen toont geloofwaardig en succesvol.⁷⁹ Daarnaast zouden vrouwen een netwerk-talent hebben, wat het rekruteren van mensen voor de beweging dubbel zo effectief zou maken.⁸⁰

Om vrouwen bij de beweging te betrekken, probeert Kurtagic het beeld van een vrouwonvriendelijke AltRight te weerleggen. Allereerst doet hij dit door in zijn inleiding te stellen dat hij met vrouwen en niet over vrouwen wil praten, "I am not here to tell women what they ought or ought not to be doing; it is surreal that we talk about women, going right over their heads, without them being part of the conversation."⁸¹ Ook in zijn eerder besproken benadrukking van de vrouw als anders maar niet ongelijk lijkt Kurtagic nuance te willen aanbrengen in het beeld van een vrouwonvriendelijke AltRight.

Kurtagic probeert daarnaast de roep om 'herstel' van traditionele sociale verhoudingen los te koppelen van de associatie met vrouwenonderdrukking. Hij doet dit door zich te beroepen op pre-christelijke, West-Europese mythologieën.⁸² Zo zouden vrouwen in Keltische, Noorse, Griekse en Germaanse mythologie een hoge sociale status hebben genoten: vrouwen waren godinnen die werden vereerd. Vrouwenonderdrukking zou volgens hem pas zijn geïntroduceerd met de komst van het christendom, dat volgens hem een oosterse, dus geen Germaanse,

⁷⁷ Alex Kurtagic, "Women as a Measure of Credibility".

⁷⁸ Ibid.

⁷⁹ Ibid.

⁸⁰ Ibid.

⁸¹ Ibid.

⁸² Ibid.

oorsprong kent.⁸³ Kurtagic heeft het niet over algehele onderdrukking door het christendom, maar alleen die van de vrouw door het christendom.

Door de oorsprong van vrouwenonderdrukking buiten de Westerse identiteit te plaatsen, koppelt Kurtagic de roep om het redden en herstellen van traditionele Westerse waarden impliciet los van vrouwenonderdrukking. Een vergelijkbare dynamiek is te zien in de manier waarop over de Islam, met eveneens Oosterse wortels, geschreven wordt. Kurtagic vergelijkt de ‘relatief vrije’ Westerse vrouw met de Islamitische vrouw, door middel van othering: “Even the most conservative Christian sects can hardly compare in their proscriptions against women with those imposed by their analogues in Islam.”⁸⁴ Hij stelt dat zelfs de meest conservatieve christelijke sekten niet zo onderdrukkend zijn als de Islam. Dus ondanks dat het christendom vrouwenonderdrukking heeft meegebracht (vanuit het oosten), is dit nog steeds niet zo erg als in het geval van de islam (in het huidige oosten). Dit argument past eveneens in het patroon van een oriëntalistisch koloniaal discours.⁸⁵ Hierbij wordt de Oriënt - het Midden-Oosten en soms het Verre Oosten - afgeschilderd als onderontwikkeld, stilstaand in de tijd, mythisch en soms zelfs barbaars ten opzichte van het Westen. Kurtagic schetst hetzelfde beeld. Daarmee waarschuwt hij voor de gevolgen die de toenemende invloed van de islam zou hebben in de westerse samenleving. Niet alleen Kurtagic houdt zich met dit vraagstuk bezig, maar hij verwoordt het idee dat ook door andere schrijvers naar voren wordt gebracht.⁸⁶ Verschillende schrijvers waarschuwen voor de gevaren van een toenemende invloed van de islam in het Westen. De meesten waarschuwen voor aanvallen tegen vrouwen. Kurtagic beschrijft het verlies van vrijheden voor vrouwen in het volgende citaat.

“In a Muslim-dominated Europe, women can expect to see an end to the freedom, mobility, and status they enjoy in the West today. (...) Sex segregation, oppressive dress codes, marital bondage, civic exclusions, and even public erasure, not to mention the abuse and the violence (public and domestic) such a climate engenders, would become

⁸³ Ibid.

⁸⁴ Ibid.

⁸⁵ John McLeod, *Beginning Postcolonialism* (Manchester University Press, 2000), 52.

⁸⁶ Robert Burnham, “Islamization is Part of the Strategy”, 9 juni 2011, <https://web.archive.org/web/20110715181820/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/islamization-is-part-of-the-strategy/>; James Kirkpatrick, “The Muslim Avenger”, 15 maart 2011, <https://web.archive.org/web/20110831122230/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/the-muslim-avenger/>.

far more common (...) Western societies are much safer, wealthier, and better run than most non-Western societies, and thus provide a better environment for children to grow up in.”⁸⁷

Segregatie, onderdrukking, uitsluiting en publieke uitwissing zijn zaken die Kurtagic aan islamitische gemeenschappen toeschrijft. Ook zet hij daar het veilige, welvarender Westen tegenover. De boodschap die hij wilt uitdragen is duidelijk. De ‘westerse’ identiteit en zijn tradities moeten in stand worden gehouden om te voorkomen dat het westen zijn vrijheden verliest aan de islam. Ook hier wordt dus het gevoel van urgentie en de noodzaak tot actie geformuleerd. In dit geval niet vanwege interne krachten, zoals het feminisme dat traditionele waarden ondermijnt, maar vanwege externe dreiging. Het idee van identiteitsverlies, intern en extern, is de grootste drijfveer achter de ideologie van de AltRight en verklaart de noodzaak om meer (witte) vrouwen bij de beweging te betrekken: “I contend that women have an interest in ensuring the success of the Right and that it is in the interest of the Right not to limit itself to being a White male rights advocacy movement—our movement is about saving the entire race from extinction, not one particular half of it.”⁸⁸

De vraag dient zich wellicht aan waarin de traditionele islam verschilt van het beeld van de vrouw dat AltRight heeft en propageert. Het probleem met islamitische landen lijkt niet te liggen bij de fundamenteel religieuze samenleving, maar in de angst om vervangen te worden en de eigen (christelijke) cultuur en identiteit te verliezen. Toch gaan er ook genuanceerdere stemmen op binnen het discours. Het opzienbarendst is het stuk van James Kalb, “Islam, Women and Us.” Hierin beargumenteert hij, vanuit zijn ervaring van het leven in Afghanistan, dat het niet noodzakelijkerwijs de traditionele islam is die vrouwen onderdrukt maar sociale, culturele en politieke structuren.⁸⁹ Zijn genuanceerde houding betreffende dit onderwerp lijkt echter op weinig weerklank te kunnen rekenen bij de anderen. Het beeld van een barbaarse islam wordt vaker geschetst op het weblog.

De opvattingen over rol van de vrouw in de samenleving op Alternativeright.com kunnen kort worden samengevat: vrouwen en traditionele genderrollen zijn nodig om ondergang van

⁸⁷ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

⁸⁸ Ibid.

⁸⁹ James Kalb, “Islam, Women, and Us”.

het blanke ras te voorkomen. Kurtagic grijpt hierin terug op pre-christelijke mythologieën om te beargumenteren dat een terugkeer naar traditionele genderopvattingen niet per definitie vrouwenonderdrukking betekent. Daarbij wordt beeld gecreëerd van het Midden-Oosten als vrouwonvriendelijk om de Westerse identiteit te distantiëren van vrouwenonderdrukking én de noodzaak van het redden van 'het witte ras' te bepleiten. De manier waarop dit gedaan wordt is overeenkomstig met oude discursieve patronen uit het koloniaal discours. Enerzijds is er een interne dreiging door het feminisme en het cultuurmarxisme, anderzijds de religieuze kwestie en de externe dreiging van migranten.

2.5 Conclusie

In dit hoofdstuk zijn het beeld van de vrouw en het feminisme geanalyseerd zoals deze in het discours op Alternativeright.com naar voren komen. Diverse schrijvers brengen het beeld naar voren van de vrouw als zorgzaam en empathisch, maar ook als wraakzuchtig en irrationeel. Het beeld van de vrouw wordt afgeleid door het te contrasteren met mannelijkheid. De verschillen tussen mannen en vrouwen, die als losse, vaststaande entiteiten worden benaderd, kan door deze schrijvers worden verklaard aan de hand van biologisch determinisme en genderessentialisme. Vrouwen zitten bijvoorbeeld niet in de top van het bedrijfsleven omdat zij vanuit hun biologische kern minder risico's nemen en veiligheid opzoeken. Gender en biologische sekse vallen in deze interpretatie samen: een vrouw dient zich te gedragen naar haar biologische kwaliteiten.

Uit de bestudering van de blogposts blijkt dat de media een belangrijke rol spelen in het discours. Volgens Bradley en Nowicki worden negatieve karaktereigenschappen en ontwikkelingen in populaire media benadrukt, waardoor traditionele sociale verhoudingen worden ondermijnd. Enerzijds is de AltRight opvatting van de vrouw essentialistisch van aard, omdat zaken als IQ, genen en hormonen worden gebruikt om dit vrouwbeeld te rechtvaardigen. Anderzijds is het AltRight-discours constructivistisch in de zin dat wordt geloofd dat populair discours de gangbare gedachten omtrent gender kunnen invullen en vervormen. Dit levert een paradox op waarin de AltRight eerst moet toegeven dat genderrollen niet vastliggen in de natuur, om zich vervolgens tegen dit inzicht af te zetten, door te wijzen op biologische verschillen. Het verwerpen van dit discours gebeurt door het te bestempelen als cultuurmarxisme. Het cultuurmarxisme zou een moedwillige poging zijn om de westerse traditionele samenleving te ondermijnen of zelfs vernietigen. Het feminisme is onderdeel van dit cultuurmarxisme en wordt

nadrukkelijk beschreven als antagonistisch tegenover de traditionele man en is in ogen van AltRight één van de oorzaken van de ondergang van de westerse cultuur en samenleving. Modern feminisme wordt ondermijnd en afgedaan als ‘hysterisch.’ Hierin is een Foucaultiaanse machtsstrijd te herkennen. Door het feminisme af te schilderen als hysterisch wordt het afgedaan als irrationeel en wordt de machtspositie van dit discours ondermijnd. Ook beschrijft Kurtagic expliciet de noodzaak om alle dominante discourses te ondergraven tot het AltRight-discours als enige realistische alternatief overblijft. Het idee is dat het moderne feminisme te ver doordrijft en nu hamert op verschillen die niet kunnen worden verholpen: de huidige grenzen voor vrouwen zouden zijn bepaald door natuurlijke aanleg. Toch betekent dit niet dat vrouwen ongelijk of onbelangrijk zijn. Sterker nog, vrouwen zijn essentieel voor het voortbestaan van ‘het witte ras.’ De voornaamste dreiging lijkt daarbij vooral te komen uit het multiculturalisme en de groeiende islamitische bevolking in de westerse samenleving. Deze groei maakt onderdeel uit van het cultuurmarxistische plan.

Het AltRight-discours vertoont gelijkenissen met het discours van andere conservatieve partijen in Amerika. Het neoconservatisme en de populistisch conservatieve Tea Party-beweging nemen bijvoorbeeld eveneens een culturele neergang van de samenleving waar. Het verschil tussen deze discourses zit hem echter in de verklaringen die gezocht worden voor deze neergang en hoe ermee wordt omgegaan. Mainstream (neo)conservatieve stromingen construeren gender op een traditionalistische manier en appropriëren feministisch discours. Een idee van een ondermijnende politieke elite lijkt in deze kringen minder te bestaan, evenals de rechtvaardiging van deze ideeën op basis van IQ of andere ‘biologische’ factoren. AltRight keert zich tegen het constructivisme én het feminisme, terwijl (neo)conservatieve partijen binnen dit kader opereren.

Hoofdstuk 3: Masculiniteit

In het vorige hoofdstuk is uitgebreid besproken wat de houding is van de schrijvers op het weblog tegenover vrouwen en vrouwelijkheid. In dit hoofdstuk zal hetzelfde gedaan worden voor mannen en mannelijkheid. De centrale vraag is van dit hoofdstuk luidt: Hoe wordt mannelijkheid gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013.

Jack Donovan, die ook in het vorige hoofdstuk al enige keren aan bod is gekomen, is de belangrijkste stem in het discours omtrent mannelijkheid op het AltRight-weblog. Donovan heeft diverse boeken uitgegeven over wat het betekent om een man te zijn in de huidige tijd. Donovan heeft hier redelijke publieke bekendheid mee verworven in Amerika. Donovan heeft 24 duizend volgers op Instagram en achtduizend abonnees op YouTube.¹ Ook verschijnt het werk van Donovan uitgebreid en met enige regelmaat in vlogs van '21 Studios', een masculinistisch YouTube kanaal met 205000 abonnees.² Inmiddels geeft Donovan lezingen door heel de wereld.³ Vanwege zijn grote bekendheid en specialisme op dit gebied, speelt hij de hoofdrol in dit hoofdstuk.

Ook hier is het hoofdstuk opgedeeld in verschillende paragrafen met verschillende grotere thema's waarin het discours kan worden gecategoriseerd. Ook hiervoor geldt dat deze thema's overlappen en elkaar onderling versterken, tegenspreken of nuanceren. Allereerst zal het werk van Donovan in een historische lijn worden geplaatst, zodat duidelijk wordt waar hij zijn inspiratie vandaan haalt en hoe hij kan worden gepositioneerd in het masculiniteitsdiscours. Vervolgens zal de vermeende crisis in masculiniteit worden uitgelegd. Daarbij wordt gekeken naar hoe deze crisis zich verhoudt tot andere conservatieve discourses. Nadat deze crisis is uitgelegd, zal ik overgaan op het manbeeld dat in het discours naar voren komt. De reden voor deze volgorde is dat de waargenomen crisis in masculiniteit nauw samenhangt met het eerdere hoofdstuk en het antifeminisme dat hierin naar voren is gekomen. Een andere, samenhangende

¹ "Jack Donovan - YouTube", geraadpleegd 27 mei 2019, <https://www.youtube.com/user/mrjdonovan>; "Jack Donovan (@starttheworld) • Instagram Photos and Videos", geraadpleegd 27 mei 2019, <https://www.instagram.com/starttheworld/>.

² "21 Studios - YouTube", geraadpleegd 27 mei 2019, <https://www.youtube.com/user/Under21convention07/featured>.

³ "Poland 2019", The 21 Convention, geraadpleegd 1 juni 2019, <https://the21convention.org/poland>.

reden is dat de alt-right zich positioneert als een beweging ontstaan in reactie op de ontwikkelingen in de Westerse samenleving. Hierom beschrijf ik eerst welke ontwikkelingen zij waarnemen om vervolgens hun antwoord hierop te presenteren.

3.1 Jack Donovan's masculinisme

Om zicht te krijgen op de inspiratiebronnen van Jack Donovan en ter positionering van zijn discours, kan het beste gekeken worden naar één van zijn werken buiten het weblog. In een gratis 'boek' getiteld *No Man's Land*, te downloaden via zijn website, behandelt hij de manieren waarop over masculiniteit en gender is geschreven in de afgelopen vijftig jaar.⁴ In het vorige hoofdstuk is de antifeministische houding van AltRight beschreven. Het feminisme wordt in dit discours neergezet als een beweging die actief en bewust bezig is met het ondermijnen en manipuleren van de man en zijn mannelijkheid. Dit idee is niet nieuw. De eerste verschijning van dit sentiment vond plaats in conservatieve, mannelijke kringen als een reactie op feministische ideeën in de jaren zestig van twintigste eeuw.⁵

In zijn historiografie stelt Jack Donovan dat veel prominente mannenrechtenactivisten de retoriek van feministen hebben overgenomen. Hoewel activistische, conservatieve bewegingen zich tegen het feminisme zouden keren, lijkt het idee dat de traditionele invulling van masculiniteit onderdrukkend en destructief is, ook onder deze bewegingen te zijn doorgedrongen.⁶ Deze kritiek op mainstream conservatieve partijen vertoont overeenkomsten met de eerder besproken verschillen tussen neoconservatisme, de Tea Party-beweging en het AltRight-discours. In de ogen van de AltRight bloggers, gaan de twee eerstgenoemde stromingen teveel mee in het constructivistische paradigma. Jack Donovan en de AltRight lijken zich daarentegen actief tegen dit paradigma te verzetten.

In *No Man's Land* haalt Donovan het boek *The Forty-Nine Percent Majority* aan, geschreven door gedragspsychologen Deborah David en Robert Brannon.⁷ Brannon en David

⁴ Jack Donovan, *No Man's Land*, 2011, <http://www.jack-donovan.com/documents/No%20Mans%20LandPDF.pdf>.

⁵ Kenneth Clatterbaugh, "Literature of the U.S. Men's Movements", *Signs: Journal of Women in Culture and Society* 25, nr. 3 (april 2000): 883-94, <https://doi.org/10.1086/495485>.

⁶ Jack Donovan, *No Man's Land*, 19.

⁷ Deborah Sarah David en Robert Brannon, *The Forty-Nine Percent Majority: The Male Sex Role* (Addison-Wesley Publishing Company, 1976).

stellen een beeld samen van ‘de mannelijke rol,’ om het vervolgens te deconstrueren.⁸ Zij betogen dat niet de biologie, maar cultureel bepaalde genderrollen voornamelijk verantwoordelijk zijn voor de verschillen in gedrag tussen mannen en vrouwen.⁹ Jack Donovan is het hier niet mee eens. Hij wijst zowel biologisch als cultureel determinisme af. Donovan neemt hiermee een iets genuanceerdere positie in dan andere AltRighters, zoals eerder benoemd in de paragraaf over genderessentialisme. Bij het cultureel determinisme zou, volgens hem, het belang van biologische invloeden in het vormen van genderrollen volledig worden verworpen.¹⁰ Cultureel bepaalde genderrollen hebben volgens hem ‘ongetwijfeld’ een effect op de manier waarop mannen en vrouwen met elkaar omgaan, maar het is niet de enige verklaring.¹¹ Hij onderschrijft dat alle culturen verschillende rollen hebben voor de seksen, maar dat dit niet betekent dat deze rollen helemaal opnieuw kunnen worden ingevuld.¹²

Donovan verwijst naar het essentialistische en evolutionaire aspect van gender. Zijn bewijs voor deze stelling vindt hij in de evolutiebiologie. Zo haalt Donovan in één van zijn stukken voor de AltRight en in zijn boek *The Way Of Men* onderzoek aan van Nederlands primatoloog Frans de Waal, om de overeenkomstige genderrollen tussen mensen en mensapen te benadrukken.¹³ In *No Man’s Land* verwijst hij naar onderzoeken over de gedeelde kenmerken van mannelijke zoogdieren in de natuur. Hij stelt dat een deel van de genderrollen zoals Brannon die beschrijft uit deze natuurlijke gedeelde kenmerken kunnen worden afgeleid.¹⁴ Donovan pleit dat het belangrijk is om te erkennen dat onze culturele genderrollen zo lang standhouden door de manier waarop onze soort geëvolueerd is, en dat het idee dat je deze rollen zomaar kunt herschrijven naar de wens van populaire ideologieën ‘absurd’ is. Hij verwijt deze mensen de geschiedenis te negeren. Zij willen masculiniteit invullen op een manier die inconsistent is met de menselijke natuur.¹⁵

Donovan haalt in zijn historiografie ook de ‘mytho-poëtische’ stroming aan, die in de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw opkwam. Deze mannenbeweging streefde ernaar

⁸ Ibid.

⁹ Ibid.

¹⁰ Jack Donovan, *No Man’s Land*, 28.

¹¹ Ibid.

¹² Ibid.

¹³ Jack Donovan, “Everyone a Harlot – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”; Jack Donovan, *The Way Of Men* (Dissonant Hum, 2012), 170.

¹⁴ Jack Donovan, *No Man’s Land*, 29.

¹⁵ Ibid., 34.

om mannen weer in aanraking te laten komen met hun innerlijke ‘wilde man.’¹⁶ Jack Donovan stelt dat deze stroming de problemen van mannen en jongens begreep, maar dat de oplossingen (‘in het bos op een trommel slaan’) ondoelmatig is en de New Age-toon geen groot publiek trok.¹⁷ Het grootste probleem van de mytho-poetische beweging was volgens Donovan een gebrek aan pit. In postmodernistisch en contemporain discours omtrent mannelijkheid zou de rol van geweld en strijd continu worden onderbelicht of verworpen, terwijl Donovan dit een intrinsiek onderdeel van mannelijkheid beschouwt.¹⁸ Ook dit aspect Donovans gedachtegoed zal later nog worden uitgewerkt.

Jack Donovan laat zich, met andere woorden, inspireren door verschillende bewegingen. Hij toont vooral de tekortkomingen van het contemporain discours aan op zowel conservatief als progressief gebied. Progressieven zouden gender teveel vanuit cultuur verklaren. Conservatieven en mannenrechtenbewegingen kaarten een terecht probleem aan, maar gaan teveel mee in constructivistisch discours of komen niet met de juiste oplossingen. In deze context moet de AltRight en het gedachtegoed van Donovan worden gepositioneerd: als alternatief op het constructivistische en liberale paradigma.

3.2 Crisis in masculiniteit

Tot nu toe heeft het AltRight-discours een beeld gecreëerd dat vrouwelijke en masculiene identiteit onder vuur zijn komen te liggen onder invloed van het feminisme. De hierboven beschreven literatuur vormt het vertrekpunt van de logica van Donovan. Het verlies van de mannelijke identiteit komt echter niet alleen door het feminisme. Sociaaleconomische herstructurering van de samenleving zou volgens diverse schrijvers ook een oorzaak zijn voor een afgenomen gevoel van mannelijkheid en de neergang van de traditionele samenleving. Alex Birch geeft bijvoorbeeld aan dat de verzorgingsstaat of de welvaartsstaat en de consumptiemaatschappij een aandeel hebben in de ondergang van traditionele mannelijkheid.¹⁹ Het volgende fragment bevat de kern van deze gedachte:

¹⁶ Ibid., 13.

¹⁷ Ibid.

¹⁸ Ibid., 14.

¹⁹ Alex Birch, “Let Us Fail!”, 7 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20100711115702/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/let-us-fail>.

“Teenagers who waste their school years on pot and video games do it because they can. Safety-ism and welfare-ism is a form of organized cowardice, and young men are their greatest victims.”²⁰

In zijn bijdrage formuleert Birch het idee dat mensen in de moderne, welvarende samenleving worden veiliggesteld van individuele verantwoordelijkheid. Daar zouden vooral mannen de dupe van worden, omdat dit de bevolkingsgroep is die in traditionele samenlevingen al vroeg verantwoordelijkheid kreeg.²¹ Jongens zouden niet meer leren wat belangrijk werk is, of wat de consequenties van hun daden zijn. Mensen leren niet meer te falen in een samenleving die alles voor ze verzorgt. Ouders zouden kinderen het speelgoed geven dat ze willen, constant eten geven en alle emotionele eisen bevredigen als er maar genoeg om gevraagd wordt.²² Hierdoor zouden jongens in hun adolescentie blijven hangen.²³ Alex Birch betoogt daarbij dat feministen hier (wederom) aandeel in hebben: omdat feministen van overheden eisen dat er maatregelen worden genomen om ongelijkheid te reguleren, zou feminisme altijd leiden tot een grotere overheid, tot socialisme, en leidt socialisme weer tot een staat die mannen hun verantwoordelijkheidsgevoel wegneemt.²⁴ Samengevat ziet Birch dus twee ontwikkelingen in de samenleving die de masculiniteit ondermijnen. Hij combineert een kritiek op het feminisme met een kritiek op ‘linkse’ economische politiek, omdat deze in zijn ogen beide zouden leiden tot een grote overheid die mensen van verantwoordelijkheden en zorgtaken berooft, met de man, die traditioneel gezien de zorgdrager is voor zijn gezin, als grootste slachtoffer.

Jack Donovan is het eens met Alex Birch en ziet deze ideeën bevestigd in cijfers. Tijdens de recessie van 2008 bestond zeventig procent van de mensen die hun werk verloren uit mannen.²⁵ Van witte mannen met ‘blue-collar jobs’, die elf procent van de arbeidsmarkt

²⁰ Ibid.

²¹ Alex Birch, “Aesthetic Masculinity”, 27 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20111230143619/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/aesthetic-masculinity/>.

²² Alex Birch, “Let Us Fail!”

²³ Ibid.

²⁴ Alex Birch, “Why Feminism Inevitably Leads to Socialism”.

²⁵ Jack Donovan, “The White Man’s Recession”, 22 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20100816080746/http://www.alternativeright.com/main/blogs/malinvestments/the-white-man-s-recession/>.

uitmaakten, werd 36 procent ontslagen. In totaal was bijna de helft van de mensen die hun werk verloren blank en man.²⁶ Deze ‘disproportionele’ werkloosheid onder mannen zou dramatische effecten hebben op de stabiliteit van gezinnen en het starten van nieuwe gezinnen.²⁷ Dit omdat, volgens Donovan, het beeld van mannen in populaire cultuur is veranderd van de vader als rolmodel naar de vader als persoon die het geld brengt. In zijn woorden: “Depictions of fatherhood in pop culture suggest that in a couple of generations we've gone from ‘Father Knows Best’ to ‘Father is a Completely Inept But Loveably Quirky ATM Machine.’”²⁸ In dit beeld valt de rol van de man in het gezinsleven weg op het moment dat hij geen geld meer kan verdienen.

Wat de inspiratiebron is van Birch wordt uit zijn posts niet duidelijk, maar Donovan lijkt zich te baseren op het werk van onder andere antropoloog Lionel Tiger.²⁹ Tiger schrijft in 1999 *The Decline of Males*.³⁰ Tiger speelt hierin met de woorden van Marx, door te zeggen dat mannen niet alleen vervreemd raken van hun productiemiddelen maar ook van hun reproductiemiddelen.³¹ Door de anticonceptiepil, het feminisme en de industriële economie, werd er een systeem gecreëerd waarin de alleenstaande moeder kon floreren.³² Hierdoor werd de rol van de man in het gezin minder belangrijk. Donovan gaat daarnaast uitgebreid in op het werk *Iron John* van Robert Bly. Bly stelt dat de Industriële Revolutie ervoor zorgde dat kinderen vooral bij hun moeders opgroeiden, omdat de vader altijd aan het werk was. Mannelijkheid werd daardoor aangeleerd vanuit het vrouwelijke perspectief, waardoor jongens onzekerder zouden zijn geworden over hun eigen mannelijkheid en wat dit betekent. Het missende vaderfiguur is iets dat Donovan ook aanhaalt. In hoofdstuk 2 kwam naar voren dat Donovan vindt dat de vaders van tegenwoordig niet autoritair genoeg zijn tegenover hun kinderen. De invloed van sociaaleconomische veranderingen, zoals Bly en Tiger die beschrijven, komen ook terug in het gedachtegoed van Donovan en Birch. Zij zien evenals Lionel Tiger en Robert Bly dat de huidige sociaaleconomische structuur een nadelige invloed heeft op traditionele normen en waarden en het beeld van mannelijkheid. Donovan voegt daar nog een aspect aan toe. Een man worden betekent, volgens Donovan, onafhankelijk worden. Een grote overheid betekent meer

²⁶ Ibid.

²⁷ Jack Donovan, “The War on Oblivion”.

²⁸ Ibid.

²⁹ Jack Donovan, *No Man's Land*, 7.

³⁰ Lionel Tiger, *The Decline of Males: The First Look at an Unexpected New World for Men and Women* (St. Martin's Press, 2000).

³¹ Ibid.

³² Jack Donovan, *No Man's Land*, 7.

afhankelijkheid en een gebrek aan onafhankelijkheid is een gebrek aan mannelijkheid.³³ In een samenleving met verminderd verantwoordelijkheidsgevoel zouden mannen geen eergevoel of doel in het leven meer hebben. Hierdoor zijn ze alleen nog bezig met oppervlakkig uiterlijk vertoon en status.³⁴

De consumptiemaatschappij zou mannen hebben gemaakt tot ‘eager vibrators’, alleen op zoek naar de (esthetische) goedkeuring van vrouwen: “If everything you do is designed to make you more appealing to women, you're an eager vibrator. When your muscle is just for show, when everything you do is to make yourself more desirable, you're playing the female role.”³⁵ Donovan gebruikt hier de woorden ‘de vrouwelijke rol.’ Met andere woorden, uiterlijke verzorging en aantrekkelijk gevonden willen worden door het andere geslacht is wat vrouwen behoren te doen, en is kennelijk iets is wat je als man moet zien te vermijden. Doordat mannen bevestiging zoeken van vrouwen, zouden ze tevens gevoelig worden voor manipulatie door vrouwen en feministen. “If average young guys believe the official malarkey they are told about sex and relationships, they'll be used and abused by entitled American girls for the rest of their lives.”³⁶ Birch beklagt zich over hetzelfde probleem: “If you study Western popular culture, you get an aesthetic view of masculine behavior and values. It's about fast cars, beer drinking, lots of chicks, nerdy computer games, and political labels. They all share a common denominator, aestheticism, or putting more value in the external than the internal. Instead of showing a man pursuing a value or goal, popular culture portrays a man as someone who has bought a certain gimmick or consumer lifestyle.”³⁷ Ook dit inzicht lijkt geïnspireerd op eerder werk. Donovan haalt in *No Man's Land* de schrijver Guy Garcia aan.³⁸ Guy Garcia schrijft in 2008 het boek *The Decline of Men* en schrijft dat mannen teveel bezig zijn met gedateerde verwachtingen en hypermasculiniteit, terwijl vrouwen zich op academisch gebied ontwikkelen. Hierdoor zouden mannen achter gaan lopen.³⁹ Garcia hoopt dat de snelle sociale veranderingen zullen leiden tot het heruitvinden en bevrijden van de man. Donovan en Birch lijken zich in ieder geval aan te

³³ Jack Donovan, “The White Man's Recession”.

³⁴ Jack Donovan, “Everyone a Harlot – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”.

³⁵ Ibid.

³⁶ Ibid.

³⁷ Alex Birch, “Aesthetic Masculinity”.

³⁸ Jack Donovan, *No Man's Land*, 6.

³⁹ Guy Garcia, *The Decline of Men: How the American Male Is Getting Axed, Giving Up, and Flipping Off His Future*, Reprint edition (New York; Toronto: Harper Perennial, 2009).

sluiten bij het beeld dat mannen zich alleen nog bezighouden met verwachtingen van masculiniteit.

Volgens Donovan zou de babyboomgeneratie de laatste generatie geweest zijn die waarden als individualisme, risico's nemen, moed, loyaliteit en aanzien voor traditie heeft meegekregen.⁴⁰ Waarden van mannelijkheid die tot uiting werden gebracht vanaf de middeleeuwen tot en met de jaren vijftig van de vorige eeuw, zouden inmiddels zijn verbannen uit de wetenschap en popcultuur. Het bewijs van de ondergang van de mannelijke samenleving ziet Jack Donovan in een zelfmoordcijfer, dat drie keer zo hoog ligt voor mannen als voor vrouwen.⁴¹ Mannen die een sterke relatie met hun familie hebben en die zichzelf beschouwen als beschermers en zorgdragers, hebben een mindere geneigdheid tot zelfmoord. Maar, vervolgt hij, de masculiene rol van de man als beschermer is 'hateful to feminists' en steeds minder mannen zijn de zorgdragers voor families. Met andere woorden, mede dankzij de feministen verliezen mannen hun doelen en zelfs hun leven. De welvaartsstaat en het feminisme dragen samen bij aan de constante afname van traditionele masculiniteit. De man wordt meer en meer tot slaaf gemaakt van de moderne gefeminiseerde samenleving.⁴²

Uit deze paragraaf werd duidelijk dat behalve het feminisme ook sociaaleconomische veranderingen een grote impact hadden op het denken over de man. Dit gedachtepatroon sluit aan bij het in het vorige hoofdstuk benoemde mechanisme van de vermeende corrumperende werking van de media voor het beeld van de vrouw. Het gezin is een belangrijk onderdeel van masculiniteit in dit discours. Het traditionele gezin is echter door sociaaleconomische veranderingen op losse schroeven komen te staan. De man verliest hierdoor verantwoordelijkheidsgevoel en zingeving en houdt dan alleen oppervlakkigheid en seksualiteit over. De analyse van Birch en Donovan vertoont kenmerken van die van Robert Bly, Lionel Tiger en Guy Garcia. De vermeende ondergang van mannelijkheid wordt in de rest van het discours omtrent mannelijkheid als vertrekpunt genomen. Vanuit dit perspectief wordt door diverse schrijvers gezocht naar wat het betekent en naar wat zou moeten betekenen om een man te zijn.

⁴⁰ Jack Donovan, "No nation has ever demonized manhood to its own reward.", 1 juni 2010, <https://web.archive.org/web/20100812140831/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/no-nation-has-ever-demonized-manhood-to-its-own-reward/>.

⁴¹ Jack Donovan, "Why Not Suicide?", 21 juni 2010, <https://web.archive.org/web/20101001081854/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/why-not-suicide/>.

⁴² Andy Nowicki, "Manly Flaccidity".

3.3 Mannelijkheid in AltRight-discours

In het eerste hoofdstuk is aangetoond dat AltRight inspeelt op het populaire idee dat er een binair onderscheid is tussen man en vrouw. Ook zet het weblog zich af tegen het postmodernisme van andere contemporaine politieke stromingen. Voor de meeste bloggers lijkt het verschil tussen man en vrouw te verklaren door genderessentialisme, het idee dat de seksen ieder een eigen vaste, constante kern hebben die mannen van vrouwen onderscheidt. Wat behelst deze kern in het geval van ‘de man’? Uit het tot nu toe analyseerde gedachtegoed kan het volgende beeld van de man al worden samengesteld: Ten eerste zouden vrouwen van nature zorgend en sociaal zijn en kunnen multitasken, plannen en organiseren. Daar staat dan tegenover dat mannen deze eigenschappen niet of minder hebben. Ten tweede zouden vrouwen veiligheid willen en daardoor minder risico’s durven nemen op de arbeidsmarkt. Mannen doen dit dus wel. Volgens Dennis Mangan zou dit voortkomen uit de risico’s die mannen hebben moeten nemen om zich te kunnen voortplanten: als je als man geen risico’s neemt, ben je gedoemd tot een ‘celibaat’ leven.⁴³ Ten derde zouden mannen ambitieuzere, hardere werkers zijn vergeleken met vrouwen. Ten vierde zouden mannen meer aanleg hebben voor de harde wetenschap en techniek. In de ogen van Matt Parrott zijn mannen de aandrijvers van technologische innovatie.⁴⁴ Uit dit idee kan ook een beeld van mannen worden herleid, want vaardigheden die over het algemeen met harde wetenschap geassocieerd worden zijn onder andere logica, ruimtelijk inzicht, wiskunde, handigheid en rationaliteit.⁴⁵ Ten vijfde is bezig zijn met het uiterlijk en aantrekkingskracht onderdeel van de ‘vrouwelijke rol’, en dus niet van de mannelijke rol. Ten slotte zijn vrouwen ten allen tijde fysiek zwakker dan mannen, dus mannen zijn sterk.

Het discours van het weblog omtrent mannelijkheid reikt echter verder dan ‘niet-vrouwelijk’ zijn. Om een beter beeld te krijgen van het beeld dat de AltRight van de essentialistische man construeert, kan het beste naar het volgende citaat van Jack Donovan gekeken worden, waarin zowel de crisis in masculiniteit als het beeld van masculiniteit worden gesymboliseerd door een metafoor van een lichaam zonder hoofd:

⁴³ Dennis Mangan, “Biological Differences Explain Women’s Lower Pay”.

⁴⁴ Matt Parrott, “The Women Have a Social Network Problem”.

⁴⁵ Amy Sue Bix, “Feminism Where Men Predominate: The History of Women’s Science and Engineering Education at MIT”, *Women’s Studies Quarterly* 28, nr. 1/2 (2000): 31.

“Modern man has the body of a Man. He has manly strength, sinew, reflexes and appetites. But he lacks direction, purpose, an ideal. He lacks virtue -- manly virtue. Modern man, like any freshly beheaded corpse, twitches and thrashes about destructively without his head to guide him. I cannot help but see this, and in observing this gruesome, sloppy spectacle I stand aghast alongside feminists and other "modernizers" of masculinity. (...) Men have been writing and speaking and arguing about what makes a man throughout history. They knew what men were, they knew what men could -- and could not -- become. They knew that masculine ideals and codes of honor would reveal both the stronger and the nobler aspects of a man even when he was not being watched. Men were able to carve a hard jaw, a stern brow and a proud, noble chin for mankind because they knew themselves. (...) Women and men with counter-masculine, alien, anti-Western agendas have successfully severed him from his history of heroes, ideals and the world of masculine Tradition.”⁴⁶

Uit dit citaat worden een aantal zaken duidelijk over het beeld van de man. Allereerst het gebruik van de metafoer om de hedendaagse man te beschrijven als lichaam zonder hoofd: de man heeft al zijn fysieke kracht en kenmerken nog, maar weet niet meer waar hij deze voor moet gebruiken. Hij heeft geen doel, geen richtlijn meer, geen ‘virtus.’ Deze metafoer staat centraal voor het eerder beschreven gevoel van identiteitsverlies en het verlies van verantwoordelijkheidsgevoel en een doel in het leven. Het concept ‘virtus’ leent Donovan uit de Romeinse mythologie, waarin het stond voor ‘masculiene krachten’ als moed, excellentie, mannelijkheid en zelfwaarde. Virtus kende daarbij ook een gepersonifieerde godheid Virtus, die werd geïdentificeerd met de Romeinse god Honos (de God van eer). Het Griekse equivalent van Virtus is, opvallend genoeg, een vrouw, genaamd Arête. In de Griekse mythologie vertegenwoordigt Arête een meer morele excellentie. Vermoedelijk komt het verschil in geslacht door de gemilitariseerde Romeinse samenleving waarin strijdlust moest worden aangewakkerd onder de mannen.⁴⁷ Virtus representeerde deze strijdlust. Virtus moest mannen inspireren tot een strijdlustig, eervol

⁴⁶ Jack Donovan, “Acéphale”, 21 maart 2010, <https://web.archive.org/web/2010111073026/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/acephale/>.

⁴⁷ Myles McDonnell, *Roman Manliness: “Virtus” and the Roman Republic* (Cambridge University Press, 2006), 111.

bestaan. Naarmate het Romeinse Rijk meer in aanraking kwam met de Oudgriekse mythologie, veranderde de betekenis van ‘virtus’ langzaam meer in die van ‘arète.’⁴⁸ Jack Donovan lijkt vooral de oorspronkelijke Romeinse interpretatie van Virtus over te nemen in zijn mannelijkheidsideaal, blijkt uit de nadruk op fysieke en mentale kracht.

Ook is het van belang om op te merken dat het lichaam in Donovans metafoer is *onthoofd*. Het lichaam is iets aangedaan, zijn hoofd is hem ontnomen. Deze metafoer lijkt zelfverzonnen. Het kent in ieder geval geen Romeinse oorsprong. Donovan vervolgt: Vrouwen en mannen met antiwesterse en anti-masculiene ‘agenda’s’ hebben de man uit zijn heroïsche masculine traditie gehaald. Hier wordt, onder andere door het gebruik van het woord ‘*agendas*’, wederom een beeld gecreëerd waarin feministen bezig zijn met een actieve ondermijning van de traditionele westerse man. Ook dit thema is al eerder teruggekomen bij andere schrijvers op het weblog en bij vroegere conservatieve stromingen.

Tenslotte worden in dit citaat woorden gebruikt die de traditionele man omschrijven. Met lovende woorden als ‘proud’, ‘hard’, ‘stern’, ‘noble’ en ‘history of heroes’ wordt de traditionele man op een voetstuk gehesen. Hij wordt neergezet als heroïsch figuur waar je tegenop kan kijken. In de conclusie van zijn stuk vertelt Donovan welke actie nodig is, wederom met behulp van het metafoer van het onthoofde lichaam: “He must reverse engineer the head and understand the mechanics of masculinity as it functioned before Man's beheading. He must understand what came before, and repair his connection with his bloodline.”⁴⁹ Jack Donovan roept hier op tot het begrijpen van masculiniteit vóór de onthoofding en het herstellen van de ‘bloedlijn.’ Met andere woorden, hij moet een voorbeeld nemen aan de man van voordat hij gecorrumpeerd werd door de feministische agenda.

De overeenkomsten met het Romeinse concept ‘virtus’ komt ook terug in de manier waarop Donovan de karaktereigenschappen van een man beschrijft. Hij schetst een beeld van de man waarin alle karaktereigenschappen op een bepaalde manier te maken hebben met lichaams- en wilskracht.⁵⁰ Hij verbindt dit daarnaast aan een intimiderend overkomen:

⁴⁸ Ibid., 112.

⁴⁹ Jack Donovan, “Acéphale”.

⁵⁰ Jack Donovan, “MAN vs. ‘Person’”, 24 april 2010, <https://web.archive.org/web/20110227075319/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/man-vs.-person/>.

“ (...) A MAN in the ideal is a terrifying creature. A man on top of his own game, pushing himself toward that ideal -- a man in control of his own passions and powers -- inevitably makes others envious. (...) It is undeniably good to be able to control your emotions effectively, to expand when others shrink, to push on when most would let up. A MAN is a legitimate threat to the agendas of other men and especially the agendas of feminists. Their efforts to "redefine masculinity in the 21st century" are not aimed at helping men reach their full potential -- they want to stop men from reaching their full potential. (...)”⁵¹

Kortom, de man moet krachtig zijn, alles onder controle hebben, hij is beangstigend, doet er alles voor om zijn idealen te bereiken, is sterk, intelligent, moedig, intimiderend en bovenal eervol. In deze beschrijving worden de waarden krachtig, slim en moedig beschreven als onomstootbaar goede waarden (‘undeniably good’). Ze worden tot een morele standaard verheven.

Naast deze mentale kracht, komt in de schets van Donovan ook een enorme nadruk op fysieke kracht en uitstraling naar voren. Dit blijkt uit een andere blogpost waarin hij betoogt dat de man gekenmerkt wordt door kracht: kracht als vaardigheid om zijn wil op te leggen aan mensen, objecten, zichzelf en de natuur.⁵² De man zou volgens hem in zijn aard gewelddadig en bruut zijn, op zoek naar triomf en overheersing

In de blogpost van het eerste citaat, Acéphale, citeert Donovan Nietzsche.⁵³ Nietzsche is een belangrijk filosoof op het AltRight-weblog. Richard Spencer heeft een podcast aan Nietzsche besteed over het gebruik en misbruik van zijn filosofie.⁵⁴ Daarnaast hebben diverse schrijvers blogposts geschreven waarin Nietzsches gedachtegoed wordt aangehaald.⁵⁵ Keith Preston noemt

⁵¹ Ibid.

⁵² Jack Donovan, “High and Low ‘Masculinities’”, 19 juli 2010, <https://web.archive.org/web/20100814141151/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/high-and-low-masculinities/>.

⁵³ Jack Donovan, “Acéphale”.

⁵⁴ Richard Spencer, “The Uses and Abuses of Nietzsche”, 29 december 2011, <https://web.archive.org/web/20120104153744/http://www.alternativeright.com/altright-radio/the-uses-and-abuses-of-friedrich-nietzsche/>.

⁵⁵ Gwendolyn Taunton, “Nietzsche’s Olympian Synthesis – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 15 oktober 2013, <https://web.archive.org/web/20131118150555/http://alternativeright.com/blog/category/nietzsches-olympian-synthesis>; Keith Preston, “Nietzsche the Visionary – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 14 oktober 2013, <https://web.archive.org/web/20131117101310/http://www.alternativeright.com/blog/2013/10/6/nietzsche-the-visionary>; Jack Donovan, “Acéphale”.

Nietzsche een visionair op het gebied van het bekritisieren van de moderne tijd.⁵⁶ Nietzsche beschrijft een slavenmoraal, meegebracht door het christendom. Gelovigen dienen zich volledig te richten op een metafysische eeuwigheid, waarmee de mens volgens Nietzsche tot slaaf zou worden gemaakt.⁵⁷ De kerk bezit de sleutel tot het hiernamaals en weet hiermee macht uit te oefenen op het volk. Door devotie vergeet de mens zijn eigen individualiteit en kracht om het leven zelf vorm te geven. De werkelijkheid is volgens Nietzsche meervoudig. De waarheid is niet iets dat kan worden gevonden of ontdekt, maar iets dat procesmatig wordt gecreëerd door de mens.⁵⁸ Nietzsche keert zich af van alle metafysische vormen van zingeving en richt zich tot de kracht van de mens en het leven zelf. De waarde van het leven moet gevonden worden in het leven zelf en niet in een verklaring daarbuiten.⁵⁹ Nietzsche stelt dat de mens moet inzien dat het leven uiteindelijk geen betekenis of rechtvaardigheid kent. In plaats van dat dit idee ons zou moeten verlammen, zou het ons moeten inspireren. Ieder moment in ons leven vormt ons tot wie we zijn. De mens moet leren de momenten zelf te waarderen.⁶⁰ De mens moet naar de geschiedenis kijken, zien waar het hem gebracht heeft, en hier kracht uithalen. Het verleden moet een inspiratiebron worden voor zijn huidige leven en zijn toekomst.⁶¹ Nietzsche beschrijft een *will to power*: de wilskracht het leven naar de eigen hand te zetten, een scheppingsdrang.⁶² Deze kracht stelt mensen in staat zich te onttrekken van heersende regels.

Jack Donovan lijkt dit laatste aspect van het gedachtegoed van Nietzsche te lenen voor zijn eigen gedachtegoed. ‘De man’ moet zijn verleden leren kennen en het moet hem inspireren. Daarin komt ook het willen breken met regels terug. Uit het tweede citaat komt een beeld naar voren dat overeenkomt met een *will to power*: een man met de wilskracht om regels (opgelegd door het feministisch discours) te hervormen en het leven weer naar zijn eigen hand te zetten. Jack Donovan creëert het beeld van de ideale man als een imponerend beestachtig wezen dat nergens voor wijkt en daar zijn ‘eer’ uit haalt.

⁵⁶ Keith Preston, “Nietzsche the Visionary – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”.

⁵⁷ Keith Ansell-Pearson, “Who is the Übermensch? Time, Truth, and Woman in Nietzsche”, *Journal of the History of Ideas* 53, nr. 2 (1992): 310, <https://doi.org/10.2307/2709876>.

⁵⁸ *Ibid.*, 312.

⁵⁹ *Ibid.*, 317–18.

⁶⁰ *Ibid.*

⁶¹ *Ibid.*, 317.

⁶² Ian Parker, “Masculinity and Cultural Change: Wild Men”, *Culture & Psychology* 1, nr. 4 (1 december 1995): 461, <https://doi.org/10.1177/1354067X9514003>.

3.3.1 Historische rolmodellen en 'eer'

Uit diverse beschrijvingen van de man, maar vooral uit de nadruk op het concept *virtus*, blijkt de centrale gedachte in het werk van Donovan dat masculiniteit primair bestaat uit het hebben en nastreven van een 'eervol' doel. Juist omdat Donovan dit idee van eer zelf zo vaak aanhaalt, is het interessant om te kijken naar wat hij hier precies mee bedoelt en wat voor implicaties dit weer heeft voor de positionering van AltRight in historisch discours. 'Eervol' wordt namelijk door Donovan in verband gebracht met een terugkeer van een traditionele, historische kijk op 'eer' (*honor*). Het concept trekt hij los van haar contemporaine definitie: "the word "honor" has been reduced to a mere synonym for neutered, universal, non-hierarchical values like "goodness" or "honesty" or "integrity."⁶³

In zijn eigen definitie laat Donovan zich voornamelijk inspireren door Geoffroy de Charny en zijn *Book of Chivalry*.⁶⁴ Geoffroy de Charny was een Franse ridder in de veertiende eeuw die diende onder koning Jan II de Goede tijdens de Honderdjarige Oorlog. Daarna kreeg hij een invloedrijke positie binnen adellijke kringen, waarin hij naar verluid het *Book of Chivalry* schreef, over de normen en waarden die ridders zouden moeten nastreven voor een eervol bestaan. Eer komt in dit werk, in de woorden van Donovan, als volgt naar voren: "Honor is best won at someone else's expense through force; it is the fruit of a highly physical process. (...) The increasing physicality of combat, the muscular energy and the rising bodily risks entailed in joust, tourney and war are precisely what Charny values."⁶⁵

Donovan lijkt deze definitie van eer te onderschrijven, dit blijkt vooral uit de lovende manier waarop over Charny geschreven wordt. Hij stelt zelfs dat er van Charny veel te leren valt over eer en masculiene waarden:

"Charny died heroically in battle, still clutching the *oriflamme*, a sacred banner charged to him in 1355 by Jean II, King of France. The bearer of the *oriflamme* was to be "the most worthy and adept warrior," a knight "noble in intention and deed,

⁶³ Jack Donovan, "What Happened to Honor?", 8 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20101209145319/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/what-happened-to-honor/>.

⁶⁴ Geoffroi de Charny, *A Knight's Own Book of Chivalry* (University of Pennsylvania Press, 2013).

⁶⁵ Jack Donovan, "More on Honor...", 12 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100811065755/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/more-on-honor/>.

unwavering, virtuous, loyal, adept, and chivalrous." Charny had proved himself thus again and again in battle. (...) *The Book of Chivalry* is not a manual on tactics or technique, it is a treatise on how to live -- and die -- like a knight. (...) You could learn a lot about masculine honor and worth from a 14th Century knight."⁶⁶

Eer heeft dus alles te maken met fysieke strijd. De man die zichzelf bewijst en sterft in de strijd, sterft 'heroïsch.' Het wordt niet duidelijk in hoeverre Jack Donovan een waarheidsgetrouw beeld probeert te creëren van de historische man. Hij idealiseert het verleden en stelt zaken rooskleuriger voor dan ze waren. Riddercodes waren een ideaal waar mannen naar dienden te streven, maar het was een extreem hoge, en vaak onhaalbare, standaard.⁶⁷ De meerderheid van de bevolking was in deze tijd horig en kwam niet in aanmerking voor dit masculiniteitsideaal. Het lijkt erop dat Donovan met zijn ridder als rolmodel een beeld schetst van een essentialistische mannelijkheid, constant door de tijd. Hij creëert het beeld waar een man aan zou moeten voldoen, waarbij de historische realiteit leert dat dit een enorm hoge standaard is om als man aan te voldoen.

Een ander rolmodel dat wordt gebruikt om het traditionele masculiene ideaal mee te illustreren, is de cowboy. Niet alleen binnen het discours van het AltRight-weblog, maar ook in het bredere discours omtrent mannelijkheid wordt de cowboy aangehaald. Zo houdt James P. Owen zich na een lange carrière bij Wall Street bezig met schrijven over mannelijkheid. Jack Donovan besteedt aandacht aan Owen's boek *Cowboy Values: Recapturing What America Once Stood For*. Dat Donovan juist dit boek kiest om te recenseren en de manier waarop hij dat doet, zeggen veel over het AltRight-discours omtrent mannelijkheid. Donovan schrijft het volgende:

"'cowboy values'—Courage, Optimism, Self-Reliance, Authenticity, Honor, Duty and Heart. The values themselves are difficult to argue with; they're the kinds of values we should be teaching our young people. (...) Cowboy values are good values, and the basic message is trying to get across in his book is helpful. But it can only really work in a

⁶⁶ Jack Donovan, "Way of the Knight", 22 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100924122408/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/way-of-the-knight/>.

⁶⁷ P. Simpson, "Munitions of the Mind: A History of Propaganda from the Ancient World to the Present Day", *Journal of Design History* 18, nr. 3 (1 september 2005): 67, <https://doi.org/10.1093/jdh/epio41>.

nation that prefers sharing a common culture to enforced multiculturalism, and a nation that fosters different roles for the sexes. The cowboy is part of our collective heritage as Americans, and especially as American men. When we stop allowing left-wing academics and political figures to control our perception of our own history, we will be able to restore the noble cowboy and a host of other heroes to their rightful places as role models for American men and boys.”⁶⁸

Donovan stelt dus dat deze zogenaamde ‘cowboy-waarden’ waarden zijn die ‘we’ aan onze kinderen zouden moeten leren. Donovan merkt echter op dat het streven naar cowboy-waarden nogal etno-nationalistische en primair mannelijke kenmerken vertoont.⁶⁹ Vrouwen en minderheden zouden zich niet met dit verleden kunnen identificeren. Donovan ziet dit echter niet als kritiek op het argument van de auteur, maar als argument voor waarom de samenleving etnisch homogeen zou moeten worden met gescheiden sferen voor mannen en vrouwen. Op deze manier zou de ‘cowboy’ zijn verdiende plek in het bewustzijn terugkrijgen. Donovan is het dus inhoudelijk eens met het beeld dat Owen van de cowboy schetst.

Daarnaast worden er ook gedachten verwoord over ‘eervol sterven.’ Dit komt niet alleen naar voren in zijn beschrijving over Geoffroy de Charny, maar wordt ook in contemporaine context gebruikt. Zelfmoord wordt door Donovan beschreven als eervol: het zou een respectabele uitweg zijn voor mannen die niet afhankelijk willen worden van hun omgeving.⁷⁰ Voor zijn argumentatie beroept hij zich bijvoorbeeld op het Japanse seppuku. Seppuku of harakiri was in de Japanse traditie een manier waarop de samoerai waardig aan zijn einde kon komen door de buikwand en het hart met een zwaard open te snijden. Het idee hierachter is dat zelfmoord de ultieme daad is van lichamelijke autonomie en zelfbeschikking en een manier om eventuele schaamte en vernedering te voorkomen of weg te nemen.

Uit zowel het voorbeeld van de ridder als de cowboy blijkt instrumentalistisch redeneren. Er worden geromantiseerde historische voorbeelden gekozen die aansluiten bij het beeld dat Donovan van mannelijkheid heeft, in plaats van dat hij zijn beeld van mannelijkheid bijstelt op

⁶⁸ Jack Donovan, “Cowboy Values”, 7 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20100816072648/www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/cowboy-values/>.

⁶⁹ Ibid.

⁷⁰ Jack Donovan, “Why Not Suicide?”

basis van de historische werkelijkheid. Ook opvallend aan beide voorbeelden is de relatie van deze rolmodellen tot geweld.

3.3.2 Mannen en geweld

Eergevoel en geweld lijken in de filosofie van Donovan hand in hand te gaan. De genoemde voorbeelden van de ridder, de samoerai en de cowboy, zijn drie voorbeelden van beroepen waarin iemand veel met geweld in aanraking kwam. Geweld is een essentieel onderdeel in het verkrijgen van eer, zoals in de definitie van Charny al duidelijk werd: eer win je ten koste van iemand anders en is het gevolg van een fysiek proces. Het argument voor geweldsverheerlijking is wederom essentialistisch van aard. Mannen zouden van nature een actieve, rusteloze energie hebben die getest en benut moet worden.⁷¹ Indien geen antwoord wordt geboden aan deze biologische instincten, pakt dit verkeerd uit. Jack Donovan lijkt zelfs te impliceren dat dit seksueel misbruik tot gevolg zou kunnen hebben.⁷² Er moet derhalve een omgeving gecreëerd worden waarin mannen deze energie kwijt kunnen. Dit door ze strevenswaardige doelen te geven en waardevolle vriendschappen en bondgenootschappen te scheppen.⁷³ Mannen moeten het heft weer in eigen hand nemen. Mannen moeten verantwoordelijke mannen worden die zorg kunnen dragen voor zichzelf, 'hun' vrouwen, kinderen en gemeenschappen.⁷⁴ Behalve het gezin is dienst doen in het leger is een voorbeeld van zo'n omgeving of ritueel waarin mannen verantwoordelijkheid leren en waar ze hun agressie kwijt kunnen. Donovan schrijft hierover dat er geen gelijkwaardig alternatief voor oorlog bestaat: "Where manhood is concerned, there is truly no "equivalent" of war. Strength is masculinity's defining metaphor, and no experience tests a man's mettle like the crucible of combat."⁷⁵

Maar, stelt Donovan, niet al het geweld is eervol: "There is violence in our world, and so long as there are wicked men, there must be just men who are willing to use violence to stop them. American boys need a culture that promotes both strength and justice."⁷⁶ Met betrekking

⁷¹ Jack Donovan, "Something Worth Doing (Part II)".

⁷² Jack Donovan, "Scapegoating American Boys to Excuse and Protect Jihadis".

⁷³ Jack Donovan, "Manliness Defended", 17 mei 2010, <https://web.archive.org/web/20100729104415/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/manliness-defended/>.

⁷⁴ Alex Birch, "Let Us Fail!"

⁷⁵ Jack Donovan, "The Homosexual Question".

⁷⁶ Jack Donovan, "Scapegoating American Boys to Excuse and Protect Jihadis".

tot geweld lijkt het Donovan dus vooral om gerechtvaardigd geweld te gaan: geweld is goed als het wordt ingezet in de bestrijding van het kwaad. Deze redenatie lijkt op zijn beurt weer voort te komen uit zwart-wit denken over ethiek, waarin er geen grijstinten bestaan tussen goed en fout. De werkelijkheid wijst echter uit dat er geen duidelijke scheidslijn is tussen goed en kwaad – ook binnen het discours van het AltRight-weblog is dit onderscheid vaag. Dit blijkt bijvoorbeeld uit verheerlijking van prehistorische, heidense masculiniteit. Scott Locklin beschrijft in zijn post ‘Why I’d Be A Pagan’ dat niet de christelijke God object van zijn verering is, maar de paganistische goden van voor het christendom. Hij beschrijft de goden als:

“(...) gods of real men who carved a raw living from the earth, and by hacking gobbets of gore from their enemies' living flesh. Not smarmy urban stock brokers, vegetable fetishists, or grubby cube-dwelling software developers. They were freebooters, farmers, and hunters. (...) But with Thor, we get the raw, unexpurgated, red-bearded, wild eyed, hammer wielding original item. (...) Unlike other gods, the Norse gods shared the fate of mortals. (...) Until Ragnarok, when they would die again in glorious battle with horrifying monsters. That's really the correct way to face the world; with open-faced honesty, good cheer, vigor, and knowledge of our ultimate doom.”⁷⁷

‘Hacking gobbets of gore from their enemies’ living flesh’, ‘raw, unexpurgated, red-bearded, wild eyed, hammer wielding original item’, ‘glorious battle with horrifying monsters’, het wordt duidelijk dat ook hier gewelddadigheid en glorioeuze, eervolle strijd belangrijke onderliggende thema’s zijn in de reden voor verering. Deze Noorse Goden zouden de goden van ‘echte mannen’ zijn en tegenover de hedendaagse ‘stock brokers’, ‘vegetable fetishists’ en ‘software developers’ gezet worden, die geen echte mannen (meer) zijn. Ook hier zien we dat het heden met verleden gecontrasteerd wordt, wat het idee van een ondergang in de masculiniteit en de afstand tot het ‘manzijn’ wederom versterkt. Bovendien beschrijft hij het voorbeeld van de allesverslindende Thor als navolgingswaardig door te stellen dat dit een correcte manier is om naar de wereld te kijken. Het is daarmee de vraag of het geweld van deze goden voldoet aan het door Donovan

⁷⁷ Scott Locklin, “Why I’d Be a Pagan | Alternative Right”, 25 maart 2010, <https://web.archive.org/web/20100327032226/http://www.alternativeright.com/main/blogs/euro-centric/why-i-d-be-a-pagan/>.

geschetste beeld van rechtvaardig geweld. Scott Locklin is overigens niet de enige die teruggrijpt op de traditie van het paganisme.

Inmiddels is gebleken dat mythologie en een beroep op ‘heidense’ culturen een terugkerend thema is in het AltRight-discours. In het vorige hoofdstuk is al besproken hoe Kurtagic de relatieve vrijheid van westerse vrouwen ten opzichte van niet-westerse culturen benadrukt. Hij stelt daarbij dat vrouwenonderdrukking geen Europese oorsprong kent. Zo zouden vrouwen in Keltische, Noorse, Griekse en Germaanse mythologie een hoge sociale status hebben genoten: vrouwen waren godinnen die werden vereerd, in plaats van onderdrukt.⁷⁸ Ook Amanda Bradley benoemt kort de rol van vrouwen in Noorse mythen en legenden en het gebrek aan stoere vrouwelijke rolmodellen in het hedendaagse medialandschap.⁷⁹ In de discussie over mannelijkheid is gebleken dat Scott Locklin zich inspireert door deze culturen en de mannen uit deze gemeenschappen tot ideaal verheft.

Het is van belang te vermelden welke implicaties het teruggrijpen op deze culturen heeft voor de positionering van AltRight ten opzichte van andere politieke ideologieën. Eén van deze implicaties van dit discours heeft te maken met identificering. Narratieve identiteit en geschiedenis zijn inherent met elkaar verbonden.⁸⁰ Identiteiten zijn vaak het resultaat van reflectie op het verleden, van waaruit legitimiteit voor de huidige positionaliteit en huidige handelen wordt ontleend. Door terug te grijpen op Noorse, Keltische, Oudgriekse en Germaanse culturen, wordt een blanke etnische identiteit geconstrueerd die terugloopt tot in de prehistorie. Met het contrast tussen de toenmalige en de hedendaagse man en vrouw, wordt aangetoond dat de hedendaagse samenleving inderdaad in achteruitgang is én wordt een voorbeeld gecreëerd van waar naar zou moeten worden gestreefd. Deze (valse) herinnering legitimeert dus het idee dat er nu actie moet worden ondernemen om te voorkomen dat deze identiteit verloren gaat en deze (rijke) historische lijn wordt doorbroken. Donovan betoogt dit bijvoorbeeld met zijn metafoor van de onthoofde man en zijn roep om herstel van zijn lichaam, terwijl Kurtagic expliciet voor de ondergang van het blanke ras waarschuwt.⁸¹

⁷⁸ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

⁷⁹ Amanda Bradley, “A Woman for All Seasons”.

⁸⁰ Hall en Gay, *Questions of Cultural Identity*, 4.

⁸¹ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

3.4 Conclusie

In dit hoofdstuk is vooral het gedachtegoed van Jack Donovan aan bod gekomen. Donovan is één van de populairdere schrijvers op het gebied van denken over masculiniteit. Masculiniteit kan worden gedefinieerd als gedragingen, taal en handelingen, bestaande in specifieke culturele en institutionele context, die vaak worden geassocieerd met mannen, en als niet-vrouwelijk worden gedefinieerd.⁸² Al sinds de opkomst van tweede golf feminisme ontstond het idee dat ‘masculiniteit’ in een staat van crisis verkeert, zowel in academisch als populair discours. Birch en Donovan sluiten zich aan op ouder discours wanneer ze analyseren dat mannen hun masculiene identiteit en verantwoordelijkheidsgevoel kwijtraken Door het feminisme, sociaaleconomische ontwikkelingen en politiek beleid. Ze verliezen hun doel in het leven wanneer de overheid alles voor ze verzorgt. Enkel oppervlakkig uiterlijk vertoon en seks zou in deze samenleving overblijven, wat mannen gevoelig maakt voor manipulatie door vrouwen. Doordat mannen hun macht en zekerheden langzaam zien afbrokkelen, gaan ze op zoek naar wat het betekent om man te zijn. Donovan keert zich tegen een louter constructivistische benadering van gender. Ook vindt hij dat conservatieven en mannenrechtenbewegingen een terecht probleem aankaarten, maar teveel meegaan in constructivistisch discours of niet met de juiste oplossingen komen. Zij gaan volgens hem teveel uit van het idee dat masculiniteit opnieuw moet worden uitgevonden. Volgens Donovan wordt ‘de man’ gekenmerkt door kracht, in fysieke en mentale vorm. Een echte man is in staat zijn wil op te dringen aan anderen, desnoods met geweld. Hierin is zijn gedachtegoed geïnspireerd door de filosofie van Nietzsche. Donovan schetst een essentialistisch ideaal, een statische kern van het manzijn, door verschillende voorbeelden te gebruiken uit de geschiedenis. Met voorbeelden van ridders, samoerai en cowboys, schetst hij een zeer geïdealiseerd beeld van het verleden, waarbij de vraag rest in hoeverre deze idealen haalbaar zijn. Er moet gezegd dat het feit dat vooral Donovan in dit hoofdstuk aan bod is gekomen, niet wil zeggen dat de opvattingen van Donovan niet representatief zijn voor het AltRight-discours. Het gedachtegoed van Donovan kent veel aanknopingspunten en gelijkenissen met het werk van andere schrijvers op het weblog en ander politiek en populair discours. De AltRight onderscheidt zich daarbij van andere politieke discourses door de waargenomen

⁸² Itulua-Abumere, “Understanding Men and Masculinity in Modern Society”, 42.

afbreuk van traditionele masculiniteit op een unieke manier te combineren met ideeën over het feminisme en een alomvattend cultuurmarxisme dat de westerse beschaving bedreigt.

Hoofdstuk 4: Seksualiteit

In het laatste analytische hoofdstuk van de thesis zal worden ingegaan op de manier waarop vrouwelijkheid en mannelijkheid samenkomen, namelijk via seksualiteit. Seksualiteit betreft hier zowel de uitingen van seksualiteit en gender als de voortplanting. In lijn met de inzichten van Foucault, wordt er in dit onderzoek vanuit gegaan dat de manier waarop over seksualiteit gesproken wordt, veelzeggend is voor de sociale verhoudingen en verwachtingen die over de seksen en seksualiteit bestaan. De deelvraag die dit hoofdstuk beantwoordt, luidt: Hoe wordt seksualiteit gethematiseerd binnen het discours van AlternativeRight.com in de periode 2010-2013.

In dit hoofdstuk zullen drie auteurs centraalstaan. Dit zijn Andy Nowicki, Richard Spencer en Jack Donovan. Toen Richard Spencer stopte als hoofdredacteur voor het AltRight-weblog, namen Colin Lidell en Andy Nowicki dit over.¹ Dat betekent dat Andy Nowicki een serieus te nemen stem in dit discours is. Daarnaast beheert Nowicki tot op de dag van vandaag verschillende weblogs, en beheert hij het domein altrightnovelist.com, waar hij zijn gepubliceerde werk verzamelt.² Hij identificeert zich dus tot op de dag van vandaag als alt-right. Vergelijkbaar met het vorige hoofdstuk wordt hier eerst uiteengezet waartegen door de auteurs geageerd wordt, om daarna over te gaan op het alternatief dat in het AltRight-discours bepleit wordt.

4.1 Kritiek op de seksuele revolutie

De tijd van seksuele bevrijding, vaak aangeduid als de ‘seksuele revolutie’, vond plaats in de jaren zestig van de twintigste eeuw in Amerika. De seksuele revolutie ontstond in en verspreidde zich over verschillende andere westerse landen. Het was een sociale beweging die traditionele normen en waarden omtrent seksualiteit ter discussie stelde. Door nieuwe mogelijkheden in anticonceptie, zoals de anticonceptiepil voor vrouwen, werd seksualiteit veiliger en vrijer. Er werd gepleit voor onder andere de normalisering van naakt, seks voor het huwelijk, homoseksualiteit, masturbatie, polygamie en abortus.

¹ Hawley, *Making Sense of the Alt-Right*, 63.

² “Home”, geraadpleegd 10 mei 2019, <https://www.altrightnovelist.com/>.

De seksuele revolutie, geleid door de babyboomgeneratie, zou volgens Andy Nowicki echter desastreuze gevolgen hebben gehad voor de moderne Westerse cultuur:³

“Evidence of the societal detritus is everywhere, from the ever-escalating divorce rate, to the proliferation of condom-wearing instruction classes for preteens, to the ubiquity of ridiculously tawdry pop songs like the Black Eyed Peas’ “My Humps” or Lady Gaga’s “Disco Stick” on the radio. Even cultural conservatives, intent on sloughing off the egregious sleaze and slime that followed in the wake of the hippie era, are more often than not subsumed in its wretched and malodorous ejaculate ooze.”⁴

In dit citaat komt naar voren waar Nowicki zijn beeld in bevestigd ziet: popmuziek, scheidingen en seksuele voorlichting voor tieners getuigen allemaal van ‘societal detritus’, een maatschappelijke puinhoop. Nowicki zet zich expliciet af van de seksuele revolutie, geleid door de babyboomers, maar ook van de ‘culturele conservatieven’, die in zijn optiek voor een groot deel evengoed meegaan in deze ontwikkelingen. Het is opvallend dat Nowicki zich expliciet afkeert van de babyboomgeneratie. Zijn kritiek op de babyboomgeneratie is tegenstrijdig met wat Donovan zegt. Donovan stelde namelijk dat de babyboomgeneratie de laatste generatie was die waarden als traditionele masculiniteit hebben meegekregen. Dit levert een paradox op, want de babyboomgeneratie is ook de generatie die het multiculturalisme, de seksuele revolutie en emancipatiebewegingen hebben voortgebracht. Dit zijn allemaal ontwikkelingen waar, blijkt uit het citaat van Nowicki, het AltRight-discours zich tegen keert. Het wordt niet duidelijk wat Donovan precies bedoelt met zijn positieve woorden voor babyboomers. Het zou kunnen dat Donovan bedoelt dat de babyboomgeneratie nog wel de traditionele waarden heeft meegekregen van de vorige generatie, maar dat zij die daarna hebben afgeschud. In dit geval zouden zowel de opmerkingen van Donovan en Nowicki elkaar niet uitsluiten. Dit wordt echter nooit expliciet zo geformuleerd. In ‘Boys Are Not Shih Tzu’s’ heeft Donovan het over ‘a post-Boomer cultural default’ wanneer hij spreekt over de emotionele houding van vaders.⁵ Dit suggereert dat het verval zich inderdaad pas na de babyboomgeneratie heeft voorgedaan in het beeld van Donovan.

³ Andy Nowicki, “Men, Masturbation, & Monogamy”, 6 januari 2012, <https://web.archive.org/web/20120415220857/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/men-masturbation-and-monogamy/>.

⁴ Ibid.

⁵ Jack Donovan, “Boys Are Not Shih Tzus”.

Het zou dus ook kunnen dat de bloggers van mening verschillen. Wel verwijst Jack Donovan in ‘The Man Ain’t What He Used To Be’ naar Nowicki. Hij geeft Nowicki daar gelijk in zijn analyse dat de politiek overheerst wordt door seksueel progressivisme.⁶

Nowicki gebruikt in zijn beschrijvingen veel negatieve en seksuele beeldspraak. In het citaat heeft hij het over belachelijke en kitscherige popliedertjes (‘ridiculously tawdry pop songs’) en smerige rottigheid en slijm (‘egregious sleaze and slime’) voortgebracht door de hippiecultuur.⁷ Over de popsongs is in hoofdstuk 2 al een blogpost van Nowicki geanalyseerd over de onderliggende boodschap van de muziek van Whitney Houston. In deze muziek zou decadentie, obsessieve liefde en vreemdgaan worden gepropageerd. Nowicki is duidelijk tegenstander van deze maatschappelijke ontwikkelingen, blijktens uit de felle toon waarin hij schrijft. Nowicki verzet zich tegen verschillende maatschappelijke ontwikkelingen en verworvenheden. In een blogpost refereert hij aan schrijver en essayist Flannery O’Connor (1925-1964), die mensen met haar groteske schrijfstijl liet reflecteren op geloof, moraliteit en ethiek. Haar verbinding met het katholieke geloof kwam in haar werk sterk naar voren.⁸

“Flannery O'Connor was an unapologetic, unreconstructed Southerner of staunchly Catholic and profoundly conservative orientation who wrote unsparingly dark, bleak, and violent stories. (...) O'Connor died in 1964, before the sexual revolution kicked into high gear, before the legalization of abortion, or the promotion of adolescent sexuality in public schools, or the enforced sanctification of buggery by an ascendant legal and academic elite openly hostile to traditional morality; before the preference to retain one's European-derived heritage and identity was rendered as "hate" for one's fellow man, before mass immigration and multiculturalism and the promulgation of totalitarian hate-speech laws, before the relentless shaming of whiteness, maleness, and "heterosexism" became an obligatory ritual on college campuses across the Western world.”⁹

⁶ Jack Donovan, “The Man’ Ain’t What He Used to Be”, 9 augustus 2010, <https://web.archive.org/web/20100826012736/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-man-ain-t-what-he-used-to-be/>.

⁷ Andy Nowicki, “Men, Masturbation, & Monogamy”.

⁸ Andy Nowicki, “Sex and Violence Traditionalism – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 19 maart 2013, <https://web.archive.org/web/20130808033031/http://alternativeright.com/blog/2013/3/19/sex-and-violence-traditionalism-1>.

⁹ Ibid.

Met zijn woordkeuze, bijvoorbeeld ‘unapologetic, unreconstructed Southerner’, lijkt Nowicki zijn waardering voor O’Connor uit te spreken. Door te wijzen op haar dood vóór de seksuele revolutie, lijkt hij haar tevens een soort vooruitziende blik toe te schrijven. Daarnaast beschrijft Nowicki op cynische toon welke ontwikkelingen zich hebben voortgedaan sinds de dood van O’Connor, waarmee duidelijk wordt waar Nowicki zich tegen afzet: legalisering van abortus, seksualiteit onder jongeren op publieke scholen, de vijandigheid van ‘de politieke elite’ tegenover traditionele moraal, zelfhaat, massa-immigratie en multiculturalisme, ‘totalitaire wetten’ tegen haatzaaien en het beschamen van witheid, mannelijkheid, en heteroseksualiteit. Daarover zegt hij dat dit ‘verplichte rituelen’ zijn op Westerse universiteitscampussen. Ook hier lijkt een zekere planmatigheid achter het gedachtegoed te schuilen. Nowicki schrijft in een andere blogpost een gelijkaardige kritiek op de seksuele moraal, die hij de ‘ideologie van de seksuele liberalisering’ noemt.¹⁰ Hierin wordt het complot expliciet beschreven:

“Indeed, in the mindset of today's ruling class, the drive to undermine traditional notions of libidinal restraint trumps all other agendas, including such familiar standards as the avid celebration of "diversity" and the fierce fomentation of white self-hatred.”¹¹

Hij stelt dus dat het verlangen om traditionele noties van seksuele terughoudendheid te ondermijnen alle andere agenda’s overheerst. In de volgende alinea zegt hij dat de seksuele revolutie ‘tot op de dag van vandaag wordt voortgezet.’ De politieke elite zou principieel niet *willen* terugkeren naar de seksuele mores van de jaren 50 en ‘de victoriaanse tijd’ en zich afzetten van het idee van kuisheid.¹² Wat uit het citaat duidelijk wordt is de gedachte dat er een vooropgezet plan is, een politieke agenda, die alle andere agenda’s overheerst en actief bezig is met het opdringen van deze waarden. Ook hier noemt hij ‘diversiteit’ en ‘witte zelf-haat’ als voorbeelden van andere van dit soort ‘agenda’s.’¹³ Dit complot is eerder benoemd in zowel hoofdstuk 2 als 3, bij het beeld van het feminisme als één van de redenen voor de ondergang van mannelijkheid en de westerse beschaving. De theorie van Nowicki sluit hiebij aan: seksuele revolutie, feminisme en linkse politiek hangen in dit discours allemaal samen. Het zijn allemaal

¹⁰ Andy Nowicki, “Rubber Souls”, 29 november 2010, <https://web.archive.org/web/20101211024109/www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/rubber-souls/>.

¹¹ Ibid.

¹² Ibid.

¹³ Ibid.

onderdelen van een overkoepelende ‘cultuurmarxistische’ agenda.¹⁴ Hij waarschuwt voor het naderende einde van de westerse beschaving als op de huidige koers wordt doorgegaan.¹⁵

Het naderende einde van de westerse beschaving dat nu al meermaals is aangehaald onder verschillende AltRight auteurs, lijkt onder andere gebaseerd op het werk van Oswald Spengler. In *No Man’s Land* haalt Jack Donovan een citaat aan van Spengler.¹⁶ De naam Spengler valt ook enige keren in de verschillende blogposts, zo lijkt Kurtagic zich te laten inspireren door Spenglers cyclische geschiedopvatting.¹⁷ Spengler was een Duits historicus en filosoof en leefde van 1880 tot 1936. Hij schreef het boek *The Decline of The West, (Der Untergang des Abendlandes)*.¹⁸ In dit boek werd een cyclische, speculatieve geschiedenis geschetst. Spengler zag cultuur als een organisme in de biologische wereld, die evengoed door fases van geboorte, jeugd, volwassenheid, ouderdom en de dood gaat.¹⁹ Met andere woorden, iedere cultuur heeft een periode waarin hij groeit, bloeit, en vergaat. Hij onderscheidt acht culturele rijken gedurende de geschiedenis die ieder deze cyclus zijn doorlopen. Iedere cultuur heeft ongeveer een levensduur van duizend jaar. Alle culturen hebben een gedeeld lot: ze zijn gedoemd ten onder te gaan zodra ze hun bloeiperiode hebben doorlopen, zo ook de Westerse.²⁰ Spengler had een doctoraat, maar schreef buiten de academische wereld. Als buitenstaander is hij daarom ook interessant voor de AltRight, gezien hun afkeer jegens de academische wereld, omdat die zou worden beïnvloed door het cultuurmarxisme.

Het AltRight-discours lijkt in ieder geval aan te sluiten op het dat de westerse cultuur ten onder dreigt te gaan. De schuld van deze ondergang ligt volgens de AltRight bij het cultuurmarxisme dat zaken als multiculturalisme propageert en traditionele seksualiteit en voortplanting ondermijnt. Zij bewijzen en beargumenteren deze opvatting met behulp van een gemiddeld IQ, zoals eerder uiteengezet. De AltRight lijkt echter te verschillen met Spengler op het gebied van determinisme. In Spenglers filosofie is de ondergang onvermijdelijk. De AltRight wil de ondergang van de westerse beschaving juist voorkomen, of in ieder geval zo lang mogelijk uitstellen, door maatregelen te treffen als eugenetica en het behoud van homogene

¹⁴ Andy Nowicki, “Manly Flaccidity”.

¹⁵ Andy Nowicki, “Rubber Souls”.

¹⁶ Jack Donovan, *No Man’s Land*, 10.

¹⁷ Alex Kurtagic, “Women as a Measure of Credibility”.

¹⁸ Oswald Spengler, *The Decline of the West*, Abridged edition edition (New York: OUP Australia and New Zealand, 1991).

¹⁹ Mark T. Gilderhus, *History and Historians*, 7 edition (Upper Saddle River, N.J: Pearson, 2009), 59.

²⁰ *Ibid.*, 60.

gemeenschappen. Dit is eveneens het onderscheidende aspect van de AltRight vergeleken met ander (neo)conservatief discours. Het neoconservatisme is economisch libertarisch, gedreven door het idee dat mensen met hard werken ver kunnen komen – the American Dream. Het neoconservatisme lijkt de protestante werkethiek te propageren en iedereen te willen ondersteunen die zich aan die ethiek houden – ongeacht huidskleur, klasse of gender.²¹ Tegelijkertijd is het neoconservatisme cultureel communitarisch en conservatief.²² Neoconservatieven zien politieke correctheid en emancipatiebewegingen als pogingen om de ‘natuurlijke’ orde verstoren. Politieke correctheid en feminisme is in de ogen van neoconservatieven een manier om mensen met mindere kwaliteiten aan macht te helpen. Zij zien de positie van de witte man als gevolg van natuurlijke talenten en niet als iets dat is beïnvloed door kans en privilege.²³ Voor de Tea Party-beweging geldt hetzelfde, behalve dat zij zich ook tegen interventionisme keert van het neoconservatisme. Tot zover is dit gedachtegoed vrij overeenkomstig met dat van de AltRight. De neoconservatieve beweging en de Tea Party-bewegingen worden echter niet expliciet geleid door een geloof in een cultuurmarxistisch complot, in tegenstelling tot de AltRight. Er zijn schadelijke (impliciete) stereotyperingen in het gedachtegoed van (neo)conservatieve stromingen aanwezig,²⁴ maar de opvatting dat mensen niet samen zouden kunnen leven en dat de westerse beschaving ten onder dreigt te gaan, wordt niet gedeeld met de AltRight. Daar komt ook bij dat de AltRight van mening is dat het mediabestel wordt beheerst door het cultuurmarxisme. De AltRight keert zich volledig anti-establishment. De Tea Party vond juist steun van het establishment.²⁵ Met name Fox News mobiliseerde zijn kijkers voor de Tea Party-beweging en bracht zijn merk in verband met deze beweging. Er is ook discussie over de mate waarin bij de Tea Party-beweging over ‘grassroots’ activisme kan worden gesproken: De ‘Tea Party’-beweging wordt goed gefinancierd vanuit politiek-conservatieve kringen.²⁶ De alt-right kan op deze steun niet rekenen, zij spreken van een politiek correct kartel, een ondoordringbaar cultuurmarxistische elite die bepaalde stemmen uit het publieke debat weert. De alt-right is dus anti-establishment, terwijl de Tea Party is omarmd door het

²¹ Arceneaux en Nicholson, “Who Wants to Have a Tea Party?”, 707.

²² Drury, “Political Correctness and the Neoconservative Reaction”, 171.

²³ Ibid., 172.

²⁴ Arceneaux en Nicholson, “Who Wants to Have a Tea Party?”, 705.

²⁵ Vanessa Williamson, Theda Skocpol, en John Coggin, “The Tea Party and the Remaking of Republican Conservatism”, *Perspectives on Politics* 9, nr. 1 (maart 2011): 29, <https://doi.org/10.1017/S153759271000407X>.

²⁶ Arceneaux en Nicholson, “Who Wants to Have a Tea Party?”, 701.

establishment – of in ieder geval door Fox News. Hetzelfde geldt voor het neoconservatisme – dat nauwe banden onderhoudt met Wall Street en onderdeel uitmaakt van de politieke mainstream.

Kortom, de negatieve ontwikkelingen die Nowicki beschrijft, die zijn begonnen bij de seksuele revolutie, worden ook in (neo)conservatieve kringen bekritiseerd. Het onderscheid ligt hem echter in de verklaring, waarbij het gedachtegoed van de AltRight wordt gekenmerkt door een holistisch cultuurmarxisme dat alle contemporaine politieke en culturele instituten in zijn macht heeft.

4.2 Kritiek op ‘culturele conservatieven’

Tot nu toe is vooral besproken hoe het AltRight-discours zich tegen het liberalisme en politieke correctheid keert, en hoe dat zich verhoudt met neoconservatieve kritiek. De AltRight keert zich echter ook tegen het mainstream conservatisme. Nowicki laat zich regelmatig kritisch uit over ‘culturele conservatieven’, waarmee hij gevestigde (politiek-)religieuze groepen lijkt te bedoelen.²⁷ Zo keert hij zich tegen het idee dat porno een slechte invloed zou hebben op de mannelijke psyche. Volgens hem is dit een feministische gedachte, bedoeld om de man slecht af te schilderen, en zouden confessionele groepen deze fixatie hebben overgenomen.

‘Eerily echoing the claims of various scoldy Dworkin-style feminists, neo-Fundamentalist seminar leaders insist that sexually-explicit material turns decent men into misogynistic beasts, causing them to view women as nothing more than objectified prey, fit for no activity more exalted than—ahem—stuffing and mounting’²⁸

In dezelfde blogpost keert Nowicki zich tegen een katholieke auteur, Steve Wood, die waarschuwt voor de effecten van porno. Steve Wood is van de organisatie dads.org.²⁹ Deze organisatie stelt ‘familiebelangen’ voorop en bestrijdt de invloed van seksualiteit op de menselijke psyche, zoals in het geval van pornografie. Deze organisatie die Nowicki aanhaalt, beschrijft hoe pornografie alle mannen beïnvloed heeft, ook die met sterke religieuze convicties, doordat het internet

²⁷ Andy Nowicki, “Men, Masturbation, & Monogamy”.

²⁸ Ibid.

²⁹ “Pornography & Sexual Addiction | Dads.Org”, geraadpleegd 30 mei 2019, <https://dads.org/get-help/pornography-sexual-addiction/>.

pornografie dichterbij mensen heeft gebracht dan ooit.³⁰ Wood ziet de enige oplossing in psychologische hulp en bidden om van deze levensstijl af te komen. Nowicki ziet echter een andere dynamiek dan Wood:

“Men with a tendency to lust in their hearts—which is to say, nearly *all* men who have ever lived—are in danger of being classed as porn-addicts if their carnal desires occasionally lead them to illicit pictorial sources for stimulation. I don’t condone such behavior, but forcing a “porn-addicted” husband to have to recount such moments of weakness before his wife or girlfriend seems an unduly humiliating punishment, one that only a vengeful sadist hopped up on extra-strength estrogen could think actually fits the crime.”³¹

Nowicki zegt dat alle mannen het risico lopen om geclassificeerd te worden als porno-verslaafden omdat hun natuurlijke lusten hen soms naar porno leiden. Hij vindt daarbij de suggestie dat openheid over porno en masturbatie zou moeten bestaan, beschamend. Het idee dat een man zijn lust zou moeten openbaren tegenover zijn vrouw of vriendin of tegenover een therapeut, is een “unduly humiliating punishment.” Deze laatste uitspraak spreekt daarnaast boekdelen over het beeld van Nowicki van de vrouw. Hij brengt hierin namelijk oestrogeen, het vrouwelijke hormoon, in verband met sadisme. Daarbij lijkt Nowicki uit te gaan van het idee dat mannen slaaf zijn van hun biologische instincten. Hij is echter geen voorstander van porno, maar er zijn ergere dingen, zoals fysiek vreemdgaan:

“There is no deep-seated psychological reason for this; it is strictly *biological*. Just as naturally—as in “natural law”—such desires ought not be indulged, particularly when one is married. Still, even the best, most decent and well-behaved men can’t always overcome their biological urges. Lust in one’s heart is a sin, of course, and sin is detestable, by definition...but mental infidelity isn’t the same thing as actual, physical *adultery*.”³²

³⁰ Ibid.

³¹ Andy Nowicki, “Men, Masturbation, & Monogamy”.

³² Ibid.

Nowicki heeft het in dit citaat over biologie en ‘natural law’, natuurwetten, die verklaren waarom een man seksuele driften ervaart. Wederom komt hier het essentialistische, biologisch determinisme van het AltRight-discours om de hoek kijken. Ook het idee dat mensen zich niet van deze biologie kunnen onttrekken komt hierin terug. Nowicki zegt dat zelfs de best opgevoede man niet altijd zijn ‘biologische driften’ de baas kan blijven.³³

In de rest van de tekst betoogt Nowicki dat de periode voor de jaren zestig als voorbeeld zou moeten worden genomen voor hoe je met deze kwesties zou moeten omgaan. Het kijken van porno of masturbatie kon je opbiechten in de kerk, niet bij een therapeut. Een man ‘belastte’ zijn omgeving niet met dat soort beschamende info. Nowicki schetst het beeld dat monogamie een zekerheid was, maar dat menselijke tekortkomingen daarin ook werden erkend. Nowicki beklagt zich over een verlies van realiteitszin onder huidige religieuze groepen die porno als immoreel beschouwen. Tegelijkertijd vindt hij het kwalijk dat traditionele waarden uit de samenleving lijken te verdwijnen.

Een ander kritiekpunt, dat enigszins verband houdt met het voorgaande, heeft te maken met het verwerpen van populaire media door religieuze groepen.

“Thus, to use a Biblical metaphor, is the wheat commonly thrown out with the chaff. Smutty, exploitative, irresponsible, and immoral junk gets lustily condemned, of course, but so does fare that, while irreverent and "adult," is actually in many ways sympathetic to traditionalism, or at the very least gives the ever-looming *Zeitgeist* a good, square kick in the crotch. Comedies like *Juno* and *Knocked Up*, both of which contain a scandalously pro-life message, are dismissed out of hand due to their nonstop racy and vulgar dialoguekk.”³⁴

Nowicki schrijft dat religieuze groeperingen het kaf niet van het koren scheiden. Ze verketteren alle films met grof taalgebruik of seksuele content, terwijl deze films in de kern een traditionele boodschap kunnen uitdragen. Hierin noemt hij voorbeelden van *Juno*, *Knocked Up*, *The 40-Year Old Virgin* en *Fight Club*, die volgens hem allemaal op een eigen manier scherpe maatschappijkritiek bevatten. Hij pleit voor meer nuance onder conservatieve christenen ten

³³ Ibid.

³⁴ Andy Nowicki, “Sex and Violence Traditionalism – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”.

aanzien van dit soort films, omdat de boodschap van films het doel van de terugkeer naar traditionele waarden kan dienen.

Kortom, Nowicki keert zich tegen de babyboomgeneratie en de seksuele revolutie die zij heeft voortgebracht. Hij lijkt daarin te pleiten voor een terugkeer naar religieuze, conservatieve waarden, maar anders dan andere gelovigen en conservatieven ziet Nowicki een breder, cultuurmarxistisch plan. Hij keert zich tegen deze agenda. Alle kritieken in acht nemend, lijkt Nowicki zich vooral van het contemporaine dominante discours af te zetten, zowel in het geval van de seksuele liberalisering als in het geval van conservatieve religieuze groeperingen. Mainstream conservatieven proberen een bepaald systeem niet te laten veranderen onder invloed van emancipatiebewegingen en liberalisme, en doen dit door dit discours enigszins over te nemen, terwijl de AltRight zich tegen het gehele discours en systeem keert. De vraag rest welke oplossingen de AltRight-bloggers dan voor ogen hebben.

4.3 Antiseksualisme

Nowicki formuleert een soort antwoord op de vraag hoe de effecten van de seksuele revolutie kunnen worden bestreden. In één van zijn blogposts bespreekt hij de *antisexualism* beweging die volgens hem kenmerkend is voor de sociale bewegingen die voortkomen uit countercultuur.³⁵ De woordenboekdefinitie van *antisexualism* is: ‘antagonistic toward sex, especially: tending to reduce or eliminate the sex drive or sexual activity.’³⁶ Er is (nog) geen gangbare Nederlandse term of definitie voor dit fenomeen, dus een letterlijke vertaling zal voor nu volstaan. Antiseksualisme houdt in dat alle seksuele activiteit inherent slecht is en moet worden vermeden. Het argument hiervoor is dat het celibaat een goede invloed zou hebben op de ziel.³⁷ Onthouding maakt een mens blijer, gezonder, en wijzer.

Deze groep verschilt van de traditionele christelijke moraal omdat antiseksualisten seksuele activiteit volledig uitbannen, terwijl seksuele activiteit in confessionele kringen vaak is voorbehouden aan het huwelijk. Hoewel Nowicki de beweging in zijn blogpost nog niet omarmt,

³⁵ Andy Nowicki, “Antisexualism”, 22 mei 2012, <https://web.archive.org/web/20120529165101/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/antisexualism/>.

³⁶ “Medical Definition of ANTISEX”, geraadpleegd 10 mei 2019, <https://www.merriam-webster.com/medical/antisex>.

³⁷ Andy Nowicki, “Antisexualism”.

noemt hij dit wel een ‘interessant fenomeen’, omdat het volgens hem in de *zeitgeist* past: countercultuur begon met de babyboomers die zich afkeerden tegen de toenmalige seksuele mores en deze beweging doet in feite hetzelfde. Met zijn sympathie voor deze beweging die alle vormen van seksuele expressie afwijst, lijkt hij inconsequent met betrekking tot zijn eerder gemaakte punt ten aanzien van porno en biologische driften. Ten tijde van het schrijven van ‘Antisexualism’ omarmt hij de beweging nog niet. Hij doet zelfs enigszins lacherig over het bestaan: “No, I’m not making it up... yes, it exists.”³⁸

Dan vervolgt hij zijn kritiek op de Seksuele Revolutie. Hoewel babyboomers streden tegen bevooroordeeldheid, was hun ideologie volgens Nowicki even dogmatisch als iedere andere revolutionaire beweging. Ze vielen kuisheid aan als onrealistische standaard, met het idee dat mensen gelukkiger zouden worden van een vrijere houding tegenover seks. Nowicki stelt dat de *human happiness index* niet hoger is geworden sinds de seksuele revolutie en dat dit genoeg reden is om de autoriteit van deze doctrine te betwijfelen. Nowicki verwelkomt iedere beweging die tegen de hedendaagse seksuele norm ingaat:

“For this reason, and others, I wish the antisexualists well. Their doctrine, while perhaps unduly extreme, is the essence of counter-cultural, and the current sickening drift of our culture must be countered and driven back.”³⁹

Anderhalve maand later schrijft Nowicki de blogpost getiteld ‘Manly Flaccidity’, die het gedachtegoed van de antiseksuele beweging eigenlijk volledig lijkt te onderschrijven.⁴⁰ Hij beschrijft hier dat de sexuele revolutie ‘ons’ niet heeft bevrijd, maar ons juist gevangen houdt. ‘We’ worden dankzij de seksuele revolutie continu aangemoedigd om seks na te jagen.⁴¹ Daarmee zou de man slaaf worden van zijn eigen libido. Dit betoog lijkt overigens wederom enige kenmerken te vertonen met het gedachtegoed van Nietzsche. In feite betoogt Nowicki dat Nietzsche’s christelijke slavenmoraal is vervangen door een seksuele slavenmoraal. De enige manier om dit tegen te gaan is door geen seks te hebben:

³⁸ Ibid.

³⁹ Ibid.

⁴⁰ Andy Nowicki, “Manly Flaccidity”.

⁴¹ Ibid.

“To free our minds, we must be defiantly thoughtful, considering notions that may be true even if they are dangerous to our health, well-being, and social life. (...) We must refuse to watch our rulers' pornography and stop taking the Viagra they prescribe us; we must remain determinedly flaccid. For once a man refuses to be manipulated, he ceases to be anyone's slave.”⁴²

Wederom komt in dit citaat naar voren dat hij de geseksualiseerde samenleving als vooropgezet plan ziet van de politieke elite om de man tot slaaf te maken en traditionele seksualiteit te ondermijnen. Hij stelt dat door te spreken over ‘de pornografie en de viagra die door onze machthebbers wordt voorgeschreven.’ Met ‘pornografie’ en ‘viagra’ kan hij metaforisch verwijzen naar het beeld dat de mens in de hedendaagse samenleving continu seksuele prikkels ervaart (pornografie) en continu klaar is om seks te hebben (viagra). Tegelijkertijd kan het ook letterlijk worden geïnterpreteerd: pornografie en viagra zijn in het contemporaine westen makkelijk en vrijwel overal verkrijgbaar.

Inmiddels lijkt Nowicki zich ook als antiseksualist te identificeren. Hij beheert tegenwoordig een blog getiteld “ANDY NOWICKI: ANTISEXUAL AUTHORIAL ANTI-ICON.”⁴³ De bio van zijn twitteraccount luidt ‘antiseksualist.’⁴⁴ Zijn gedachtegoed lijkt daarmee ontwikkeld, of inconsistent, met zijn eerdere opvattingen over pornografie (en masturbatie). De afkeer van mannelijke masturbatie is een groter thema binnen de zogenaamde ‘manosphere’, waar de AltRight ook onderdeel van uitmaakt. Angela Nagle behandelt bijvoorbeeld de ‘Proud Boys movement’, met hun ‘No Wanks’ doctrine.⁴⁵ Deze beweging zoekt ook naar een terugkeer naar een traditionele manier van leven. Ze hanteren een conservatieve benadering van pornografie en masturbatie. Geen porno kijken zou een manier zijn om ‘de huisvrouw te eren.’⁴⁶ Een bekender fenomeen is de ‘No Fap’-beweging. Er is nog geen academische literatuur over deze beweging, maar wel journalistiek onderzoek. Gijs Hablous formuleert het idee in

⁴² Ibid.

⁴³ “Blogger: Gebruikersprofiel: Andy Nowicki”, geraadpleegd 8 mei 2019, <https://www.blogger.com/profile/17128644133382664355>.

⁴⁴ “Andy Nowicki (@AndyNowicki) / Twitter”, Twitter, geraadpleegd 10 mei 2019, <https://twitter.com/AndyNowicki>.

⁴⁵ Nagle, *Kill All Normies*.

⁴⁶ Ibid.

(neo)conservatieve en extreemrechtse kringen dat masturbatie een teken van zwakte is.⁴⁷ Hij schrijft: “Wie niet masturbeert, is sterk, zelfverzekerd, en barst van de seksuele energie. Wie dat wel doet, verspilt zijn testosteron aan iets onproductiefs. Het zaad moet worden opgespaard voor seks met ‘echte’ vrouwen”⁴⁸ Nowicki lijkt zich bij dit discours aan te sluiten. Verder is het lastig te bepalen in hoeverre dit gedachtegoed gedragen wordt onder de andere schrijvers van het weblog. De NoFap-beweging heeft pas sinds enkele jaren grotere bekendheid verworven. Op het AltRight-weblog wordt alleen door Nowicki over dit onderwerp geschreven, waarin hij zelf ook een zichtbare transformatie doormaakt.

4.4 Homoseksualiteit

Ook homoseksualiteit en homorechten zijn omstreden onderwerpen op het weblog. Het is belangrijk om het discours omtrent homoseksualiteit uit te lichten, omdat dit niet alleen iets zegt over hoe er naar seksualiteit wordt gekeken, maar ook over hoe er naar rolpatronen wordt gekeken. Richard Spencer zelf heeft een aantal veelzeggende blogposts geschreven over dit onderwerp. Richard Spencer gelooft dat homo’s ‘in vrijwel alle gevallen’ niet kiezen voor hun geaardheid.⁴⁹ Hij speculeert over de oorsprong van seksualiteit. Dit doet hij allereerst door na te denken over het bestaan van een homo-gen.

“If there were a gene, or constellation of genes, that led one to prefer his own gender as a sexual partner, then such people would, by definition, be a Darwinian dead-end: lacking reproductive partners, they would not pass on their gay DNA.”⁵⁰

Homoseksualiteit is erfelijk in deze benadering, maar zou leiden tot een doodlopend eind, omdat voortplanting wordt verhinderd bij gelijke geslachten en het ‘gay DNA’ dus niet kan worden doorgegeven, dus uitsterft. Een verklaring die geeft voor het voortbestaan van homoseksualiteit, is dat homoseksualiteit moest worden onderdrukt. Homoseksuelen bleven dus voortplanten volgens de sociale norm. De ironie die Spencer beschrijft is dat de emancipatie van homoseksuelen er nu voor zou zorgen dat homoseksualiteit uitsterft, mits de theorie klopt. Er

⁴⁷ “De kruistocht tegen masturbatie en giftige mannelijkheid”, OneWorld, 6 maart 2018, <https://www.oneworld.nl/harlot/kruistocht-masturbatie-en-giftige-mannelijkheid/>.

⁴⁸ Ibid.

⁴⁹ Richard Spencer, “Born That Way”.

⁵⁰ Ibid.

worden geen wetenschappelijke bronnen gegeven voor zijn these. In essentialistisch academisch discours zijn verschillende verklaringen gangbaar voor homoseksualiteit. Eén is dat het brein tussen heteroseksuele en homoseksuele mensen verschilt.⁵¹ Een andere theorie is dat het te maken heeft met hormonen en een verstoring van de balans.⁵² De genetische benadering lijkt onvoldoende bewijs op te leveren om homoseksualiteit volledig mee te kunnen verklaren.⁵³

Een andere optie die Spencer overweegt, is dat homoseksualiteit fysiek is, maar niet genetisch: “Gays are “born that way” in the sense that homosexuality is a suboptimal deviation from the norm, much like a birth defect, caused by a random abnormality in the womb.”⁵⁴ Hier speculeert Spencer dus over gelijkenissen tussen geaardheid en een geboortedefect. Hij merkt hierbij zelf op dat homoseksuelen het niet op prijs stellen om als geboortedefect gezien te worden. In tegenstelling tot zijn eerste theorie, haalt hij hiervoor wel een bron aan. Hij noemt alleen de schrijvers, Moir en Jessel, maar vermoedelijk doelt hij dan op hun werk, *Brain Sex* uit 1991.⁵⁵ Zij beargumenteren dat de verschillen tussen de seksen niet enkel bepaald worden door de geslachtsorganen, maar dat de breinen van mannen en vrouwen ook verschillen.⁵⁶ Behalve dat deze bron aansluit bij het beeld van essentialistische mannelijkheid en vrouwelijkheid, menen Moir en Jessel ook dat dit homoseksualiteit kan verklaren. Spencer citeert de volgende passage uit het werk:

“The Homosexual Question relates to this fundamental asymmetry: One of the most dramatic differences between the sexes is that overwhelmingly more men than women are homosexual. In men, the figure is probably around 4 per cent—although Kinsey put it as high as 10 per cent, while only one woman in a hundred is a lesbian. Indeed, sexual deviancy—be it transvestism, voyeurism, exhibitionism, or sado-masochism—is almost entirely a male preserve.”⁵⁷

Verder becommentarieert Spencer dit citaat niet, hij citeert dit puur ter ondersteuning van zijn argument dat homoseksualiteit een gevolg is van een biologische fout, waar vooral mannen

⁵¹ DeLamater en Hyde, “Essentialism vs. social constructionism in the study of human sexuality”, 12.

⁵² Ibid.

⁵³ Ibid.

⁵⁴ Richard Spencer, “Born That Way”.

⁵⁵ Anne Moir en David Jessel, *Brain Sex: The Real Difference Between Men and Women* (Dell Pub., 1992).

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ Ibid.

gevoelig voor zijn. Vervolgens stelt Spencer dat er vooral in Sovjetgebied veel wetenschappelijk onderzoek is gedaan naar homoseksualiteit. Hij verwijst naar Oost-Duitse wetenschapper Dörner, die zou hebben ontdekt dat er drie fasen zijn in de hormonale ontwikkeling van de foetus. Homoseksualiteit zou ontstaan uit een verstoring van één van deze drie fasen. Daarnaast beweerde Dörner dat homoseksualiteit voor de geboorte zou kunnen worden aangetoond en zou kunnen worden voorkomen door middel van injecties. Spencer lijkt behoorlijk overtuigd van deze theorie, en maakt een punt over het ‘discomfort’ dat deze bevindingen oproept in het ‘postmoderne Westen’

“On the Homosexual Question, as well as much else, Soviet Marxism was at odds with the “Cultural” variety that triumphed in the “free world.” Contemporary popular culture in Europe and the United States is supersaturated with gayness. We have contentious national debates about redefining marriage on behalf of some 2 percent of the population, only a small fraction of whom desire to marry one another. Sassy gays are so ubiquitous in television sitcoms that America’s couch potatoes have been convinced that a quarter of the population must be homosexual.”⁵⁸

Verskillende zaken vallen op aan dit citaat. Allereerst heeft Spencer het over een ‘culturele variant’ van marxisme die in de, door hem tussen aanhalingstekens geplaatste, vrije wereld heerst. Hij doelt hier op het cultuurmarxisme, en lijkt daarmee te impliceren dat sovjetmarxisme en cultuurmarxisme naast elkaar bestonden als verschillende ideologieën. Daarnaast lijkt hij de discussies omtrent homo-emancipatie en het homohuwelijk te bagatelliseren door erop te wijzen dat het maar om twee procent van de bevolking gaat, waarvan een nog kleiner deel daadwerkelijk wil trouwen. Hiermee lijkt hij te willen zeggen dat het een verwaarloosbaar aantal betreft. Tenslotte redeneert hij, net als Nowicki, dat de media bezig zouden zijn met het opdringen van homoseksualiteit, waardoor de homo-populatie groter lijkt dan hij in werkelijkheid is.

Het alternatief voor dit beleid ziet Richard Spencer in een etno-staat. Deze etno-staat is een soort ideaal waarin alle ethniciteiten een eigen, gescheiden staat of gemeenschap hebben. Deze staten en gemeenschappen moeten onderling niet vermengen, onder andere vanwege de ideeën over een dalend gemiddeld IQ. Daarbij stelt hij dat deze ethnostaat ‘eugenetisch’ zou zijn in de

⁵⁸ Richard Spencer, “Born That Way”.

zin dat deze gemeenschappen tot ‘bloei’ moeten worden gebracht. Hij zet dit tegenover het contemporaine westen met zijn ‘dysgenische’ beleid. Spencer zou pleiten voor een ‘vredige etnische reiniging’.⁵⁹ Het is ook relevant om te zien welke consequenties dit zou hebben voor homoseksuelen.

“The Ethno-State (...) would be “eugenic” in the sense of seeking greater human flourishing of the European people (as opposed to the actively *dysgenic* policies of the contemporary West, which seek to subsidize and import the dysfunctional, ugly, and unintelligent.) (...) A potential Ethno-State would view homosexuality as an unfortunate malady, for society as well as the homosexuals themselves. Simply “letting be” would be an option. But rational, preventative steps might also be taken to ensure that fetuses undergo normal, properly gendered brain formation, all of which is entirely possible with existing technology in prenatal testing.”⁶⁰

De Etnostaat zoals Spencer die voor zich ziet zou homoseksualiteit gedogen, als onfortuinlijke ‘kwaal’, maar er zouden ook preventieve stappen moeten worden genomen om te zorgen dat foetussen een ‘normale’ en ‘juist gegenderde’ ontwikkeling ondergaan. Hiermee suggereert hij dat homoseksuelen deze ontwikkeling niet hebben doorgemaakt en dus ‘abnormaal’ zijn.⁶¹ Het woord ‘kwaal’ is hierin veelzeggend voor het beeld dat Spencer heeft van homoseksualiteit: synoniemen van ‘kwaal’ zijn bijvoorbeeld aandoening, bederf, onvolkomenheid, stoornis, enzovoorts. Het is niet duidelijk hoe ver deze ‘preventieve stappen’ gaan om homoseksualiteit te voorkomen, deze definieert hij nergens op het weblog.

Jack Donovan neemt een andere positie in binnen het discours omtrent homoseksualiteit. Jack Donovan is zelf homoseksueel, maar noemt zichzelf niet zo omdat hij zich tegen *gay culture* keert. Hij neemt dus een unieke positie in binnen dit debat – hij spreekt, in tegenstelling tot Spencer, uit eigen ervaring. Spencer en Donovan lijken echter geen tegenpolen – Donovan bedankt Spencer in zijn boek *The Way Of Men* expliciet voor de kansen en het podium dat Spencer hem geboden heeft via het weblog.⁶²

⁵⁹ “Richard Bertrand Spencer”, Southern Poverty Law Center, geraadpleegd 31 mei 2019, <https://www.splcenter.org/fighting-hate/extremist-files/individual/richard-bertrand-spencer-o>.

⁶⁰ Richard Spencer, “Born That Way”.

⁶¹ Ibid.

⁶² Donovan, *The Way Of Men*.

Het beste is daarom om te kijken naar hoe Jack Donovan zelf over homoseksualiteit schrijft.

“Homosexuality is a behavior, and while you could conceivably study every single self-identifying, exclusively homosexual male, there's a lot of homosexual behavior going on out there in the world that happens behind closed doors. We can't, with any reasonable level of certainty, say that we know the mind and body of every man who has ever had a voluntary sexual experience with another man. (...) What we do know is that *homosexuality happens*. There is evidence that male homosexuality has occurred in some form in almost every known human society. (...) So long as their sexual behavior is consenting and poses no direct physical threat to others, allowing men to do what they want to do with their own bodies on their own time is "liberty.”⁶³

Kort samengevat blijkt uit dit citaat dat Donovan vindt dat de oorzaken van homoseksualiteit niet bekend zijn, maar dat het nu eenmaal een sociaal gegeven is en onderdeel uitmaakt van de maatschappelijke realiteit. Een persoon heeft de vrijheid zelf te bepalen wat hij of zij met deze gevoelens doet, zolang de grenzen van andere mensen worden gerespecteerd. Het is aannemelijk te denken dat deze vrijheid ook geldt voor de manier waarop geaardheid en identiteit tot uiting brengt. Dit blijkt voor Donovan echter genuanceerder te liggen.

“The highly vocal and visible queer fringe publicly celebrates extreme promiscuity, sadomasochism, transvestitism, transsexuality and flamboyant effeminacy. It is so unabashedly Marxist that even Marx himself would blush. It is anti-military, anti-patriarchal, anti-nuclear family, anti-Christian, aspirationally vegan and virulently anti-Western.”⁶⁴

Hij noemt het gedrag van zichtbare homoseksuelen anti-militair, anti-patriarchaal, antichristelijk en vooral antiwesters. Hij noemt ze schreeuwerig en beschuldigt ze van het publiekelijk vieren van decadentie en verwijfdheid. Ook trekt hij hierbij een directe lijn met Karl Marx, suggererend dat dit een ontwrichting in de samenleving is die een Marx zijn beeld van een revolutie heeft

⁶³ Jack Donovan, “The Homosexual Question”.

⁶⁴ Ibid.

overstegen. Ook wordt wederom duidelijk wat Donovans beeld is van wat het westen zou moeten zijn, namelijk het tegengestelde van al deze genoemde zaken: militair, mannelijk, christelijk, enzovoorts. In de volgende alinea benoemt hij daarna dat er geen gematigde homoseksuelen zouden zijn, alle homoseksuelen zijn progressief en politiek correct. Donovan bepleit dat homoseksuelen zich geval niet op deze manier publiekelijk zouden moeten vertonen. De vrijheid die Jack Donovan bepleit voor homoseksuelen lijkt dus vrij duidelijke grenzen te kennen. Jack Donovan is niet tegen homoseksualiteit, aangezien hij dat zelf is, maar het zou volgens hem niet in de weg moeten staan van het masculiniteitsideaal, zoals nu wel het geval is. Hij heeft hier een boek over geschreven.⁶⁵

4.4.1 DADT en het homohuwelijk

Er speelden in 2010 twee belangrijke politieke discussies die verband hielden met homoseksualiteit. Dit zijn de discussies omtrent het toenmalige DADT (Don't Ask, Don't Tell)-beleid en het openstellen van het huwelijk voor homoseksuele mensen. DADT was officieel militair beleid van de Verenigde Staten, ingevoerd in 1994 door Bill Clinton. Dit beleid hield in dat homoseksuelen en biseksuelen geen informatie mochten prijsgeven over hun geaardheid zolang ze in dienst waren van defensie. Leidinggevendenden mochten daarnaast niet naar iemands geaardheid vragen zonder dat er duidelijke aanleiding toe was. Mensen die openlijk homoseksueel, biseksueel of transseksueel waren, werden uitgesloten van het werken bij defensie. Politiek debat en initiatieven omtrent het intrekken van dit beleid laaiden op in 2010. In december 2010 schreef Spencer een blogpost over de DADT, vlak voordat Obama op 22 december 2010 de DADT-terugtrekkingswet tekende. Spencer zegt het volgende over DADT:

“As someone who believes that homosexuality is, in part, genetically determined, I think DADT is a suitable compromise for the military—and society at large. Some things are better not spoken of. And society would be healthier without both moral crusaders who want to “save” gays and the utterly repulsive “out” homosexuals of the Perez Hilton variety.”⁶⁶

⁶⁵ Jack Donovan, *Androphilia: Rejecting the Gay Identity, Reclaiming Masculinity* (Scapegoat, 2007).

⁶⁶ Richard Spencer, “DADT and DREAM”, 18 december 2010, <https://web.archive.org/web/20110910005051/http://www.alternativeright.com/main/blogs/district-of-corruption/dadt-and-dream/>.

Het eerste wat hij zegt, is dat homoseksualiteit in zijn optiek op zijn minst gedeeltelijk genetisch bepaald is. Hij werkt dit niet verder uit, dus het wordt niet duidelijk of hij naar zijn eerdere theorie over een ‘gay gene’ verwijst of naar iets anders. Ook stelt hij dat over homoseksualiteit beter gezwegen kan worden, niet alleen in het leger maar in de gehele samenleving. Als reden noemt hij het voorbeeld van homo’s als Perez Hilton, die hij ‘uiterst afstotelijk’ (*utterly repulsive*) noemt.

Donovan staat ook hier anders in de discussie dan Richard Spencer. Donovan werkte zijn gedachten uit in een blogpost waarin hij zowel DADT als het homohuwelijk behandelt.⁶⁷ Om zijn redenering ten aanzien van de DADT te kunnen volgen, is het nodig eerst zijn positie ten opzichte van het homohuwelijk te behandelen. De discussie omtrent het openstellen van het huwelijk voor relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht komt rond de jaren zeventig van de vorige eeuw al op in de Verenigde Staten, maar komt rond 2009-2014 in een sneltreinvaart wanneer steeds meer federale staten het homohuwelijk legaal verklaren. Donovan is van mening dat het openstellen van het huwelijk een poging is om de sociaal-culturele druk op voortplanting te verminderen. Hij stelt dat het huwelijk als institutie nodig is om vrouwen en mannen aan te sporen tot voortplanting:

“The idea that somehow, without any cultural apparatus to encourage or foster it, men and women will naturally take on the burden of raising a large family at any cost is simply absurd and proven wrong by below replacement level birth rates in Europe. Cultures that don't place the highest value on reproductive families die out, and their numbers are replaced by cultures that do.”⁶⁸

De belangrijkste reden die Donovan geeft voor het belang van het huwelijk en voortplanting is dat de geboortecijfers in Europa dalen met het gevolg dat de witte westerling dreigt te worden vervangen. Ook in dit discours komt het thema van een naderende ondergang van ‘het witte ras’ dus terug. Met de demografische ontwikkeling in het achterhoofd, beredeneert hij dat het niet in het belang is van de (westerse) beschaving om het huwelijk open te stellen voor stellen die niet kunnen voortplanten, omdat daarmee reproductieve seksualiteit gelijkgesteld wordt aan non-reproductieve seksualiteit. Het huwelijk wordt impliciet afgeschilderd als een soort ‘prijs’ of

⁶⁷ Jack Donovan, “The Homosexual Question”.

⁶⁸ Ibid.

beloning voor het hebben van een heteroseksuele relatie. Homoseksuelen zouden vaak non-monogame, open relaties hebben, waardoor de traditionele invulling van het huwelijk zou worden ondermijnd. Hij stelt dat heteroseksuelen een andere onderlinge dynamiek hebben dan homoseksuelen en dat het aanpassen van het huwelijk derhalve niet in het belang van heteroseksuelen zal zijn.

Vergelijkbare argumenten zijn te vinden in neoconservatieve kringen. Conservatieve verkiezingspamfletten beargumenteerden in 2004 dat homoseksuelen het huwelijk niet verdienen omdat zij minder geneigd zijn tot het aangaan van langdurige, monogame relaties.⁶⁹ Homoseksuelen zouden het huwelijk als institutie ondermijnen met hun aanwezigheid, hetgeen de alt-right echter onderscheidt van deze andere politieke stromingen, is de motivatie. AltRight lijkt alle standpunten te koppelen aan de zogenaamde naderende ondergang van ‘het witte ras’ en de angst om vervangen te worden door ‘de ander.’ Homoseksualiteit is niet immoreel zoals bij religieus gemotiveerde politieke groepen, maar wel onwenselijk voor het voortbestaan en gezond houden van de ‘westerse beschaving.’ Donovan brengt daarnaast nog een nieuw argument in:

“Same-sex marriage is also a symbolic victory for those who want to see the sexes rendered absolutely interchangeable. It's about the dissolution of traditional gender roles. There is no husband or wife, merely a set of "partners" engaged in an easily dissolved, mutually beneficial business arrangement.”⁷⁰

Zoals hij hier beschrijft, zou het homohuwelijk een symbolische overwinning zou zijn voor het idee dat mannen en vrouwen inwisselbaar zijn. Het ondermijnt de traditionele genderrollen, terwijl Donovan en andere AltRight bloggers, zoals in hoofdstuk 2 en 3 naar voren is gekomen, juist pleiten voor een duidelijk herstel van traditionele rolpatronen.

Donovan pleit met oog op traditionele genderrollen niet voor het openstellen van het huwelijk, maar tot toelating van homoseksuelen bij defensie. Homoseksuelen die bij het leger willen, willen zich juist conformeren aan masculiene genderrollen. Je zou ze daarom juist moeten toelaten.

⁶⁹ V. Phares en B. E. Compas, “Make Room for Daddy.: (324212004-009)” (American Psychological Association, 1992), 612, <https://doi.org/10.1037/e324212004-009>.

⁷⁰ Jack Donovan, “The Homosexual Question”.

“Allowing more men to serve in the military upholds traditional gender roles. If your complaint about homosexual men is that they are flamboyantly effeminate, punishing the ones who *want* to conform to masculine gender norms by joining the military is just bitchy. (...) Allowing homosexual men to serve openly in the military is one way that we can literally enlist them in the service of Western Civilization, instead of as the agents of its destruction.”⁷¹

Donovan stelt dus een compromis voor. Het homohuwelijk is schadelijk voor rolpatronen, in plaats daarvan moeten zij toegelaten worden tot defensie, waar mannen worden gedisciplineerd en traditionele rolpatronen worden gehandhaafd. Wederom is de gedachte dat de westerse beschaving zijn einde nadert het belangrijkste argument voor zijn gedachten: het homohuwelijk leidt tot de vernietiging van de westerse beschaving, maar het toelaten van homoseksuelen tot defensie zorgt voor het versterken van de westerse beschaving.

Ook voor dit discours is het van belang om het te vergelijken met mainstream politiek en academisch discours. (Neo)conservatieven zijn niet per se voorstander van de toenemende aanwezigheid van homoseksualiteit in de publieke sfeer. In mainstream politiek discours heeft homoseksualiteit een sterke connotatie met losbandigheid.⁷² Hierdoor staan (neo)conservatieven vaak niet open voor het openstellen van het huwelijk voor homoseksuele stellen: dit zou het (heilige) monogame instituut verzwakken.⁷³ Binnen de Tea Party beweging zou de meerderheid tegen het homohuwelijk zijn, maar zou 69% voorstander zijn van het afschaffen van DADT.⁷⁴ Dit sluit aan bij wat Donovan voorstelt. Ook hier is het verschil tussen de bewegingen te vinden in de verklaringen en consequenties die eraan worden verbonden: de huidige homoseksuele expressie is een uiting van moreel verval en bedreigt de westerse beschaving.

4.5 Conclusie

Dit hoofdstuk heeft verschillende facetten van seksualiteit behandeld. Zowel de expressie van seksualiteit als aspecten van voortplanting zijn aan bod gekomen. Nowicki keert zich tegen het

⁷¹ Ibid.

⁷² Drury, “Political Correctness and the Neoconservative Reaction”, 166.

⁷³ Phares en Compas, “Make Room for Daddy.”, 610.

⁷⁴ Zachary Courser, “The Tea ‘Party’ as a Conservative Social Movement”, *Society* 49, nr. 1 (januari 2012): 49, <https://doi.org/10.1007/s12115-011-9501-0>.

contemporaine dominante discours en de seksuele revolutie. Hij ziet dit alles als onderdeel van een cultuurmarxistische agenda. Hij pleit voor traditionele waarden die veel overeenkomsten vertonen met religieuze normen en waarden. Nowicki uit echter ook kritiek op confessionele groepen omdat deze volgens hem te veel zijn beïnvloed door progressivisme. Nowicki vindt zich meer vertegenwoordigd in het antiseksualisme, dat seksualiteit in zijn geheel afwijst. Daarnaast heeft de uiteenzetting van het cultuurmarxisme veel weg van het gedachtegoed van andere bloggers, die ook een ondergang van de samenleving waarnemen door de invloed van het feminisme en linkse politiek.

Ten aanzien van homoseksualiteit zijn twee opvattingen naar voren gekomen. Allereerst Richard Spencer die homoseksualiteit biologisch probeert te verklaren zodat hij het, in de staatsvorm die hij voor zich ziet, kan voorkomen. Daartegenover staat Jack Donovan die er iets genuanceerder in staat. Hij beschrijft homoseksualiteit als iets dat bestaat en niet kan worden onderdrukt, maar stelt ook duidelijke grenzen aan gepast gedrag voor homoseksuelen. Richard Spencer is tegen het intrekken van het DADT-beleid en stelt het zelfs als voorbeeld voor de hele samenleving. Donovan wil defensie juist openstellen voor homoseksuelen omdat het, in tegenstelling tot het homohuwelijk, traditionele genderrollen versterkt en daarmee ook de westerse beschaving. De huidige sociaal-culturele expressie van homoseksualiteit is in de ogen van Donovan onderdeel van het waargenomen (morele) verval van de westerse beschaving, overeenkomstig met het beeld van het cultuurmarxisme. Wat uit de analyse van het discours omtrent homoseksualiteit vooral is gebleken, is dat de nadruk in AltRight-discours ligt op reproductieve seksualiteit. Ook dit wordt beredeneerd vanuit het kader van de naderende ondergang en de noodzaak om te moeten voortplanten om als beschaving te kunnen blijven voortbestaan.

(Neo)conservatief discours heeft aantoonbaar vergelijkbare opvattingen op het gebied van de seksuele revolutie en homoseksualiteit, zoals ook in vorige hoofdstukken al is benoemd. Het grootste verschil tussen de AltRight en deze andere stromingen is de verbinding die de AltRight maakt met het cultuurmarxisme. De gehele status-quo valt binnen dit discours van het cultuurmarxisme, dus ook het (neo)conservatisme maakt in de ogen van AltRight-auteurs deel uit van dit fenomeen, of verzet zich er in ieder geval niet hard genoeg tegen.

Hoofdstuk 5: Conclusie

In deze scriptie werd door middel van discoursanalyse onderzocht hoe gender en seksualiteit gethematiseerd worden binnen het discours van het Alternative Right-weblog in de periode 2010-2012. Dit werd gedaan door respectievelijk te kijken naar hoe over vrouwelijkheid, mannelijkheid en seksualiteit werd gesproken op dit weblog. Het AltRight-discours is gecontextualiseerd met behulp van en gepositioneerd ten opzichte van ander politiek, historisch en filosofisch discours.

Uit hoofdstuk 2 en 3 is gebleken dat het beeld van mannelijkheid en vrouwelijkheid contrasteren. In dit discours komen veel bekende tegenstellingen terug zoals rationeel-emotioneel, dominant-submissief, sterk-zwak, masculien-feminien. Uit de analyse is gebleken dat de verklaring voor deze rollen ligt in genderessentialisme en biologisch determinisme, dat uitgaat van onderling verschillende statische, biologische kernen voor mannen en vrouwen. Vrouwen zouden vooral over zorgende kwaliteiten en communicatieve, empathische vaardigheden beschikken. Donovan schetst op zijn beurt een statisch mannelijkheidsideaal door verschillende voorbeelden te gebruiken uit de geschiedenis, zoals ridders, samoerai en cowboys. Volgens Jack Donovan wordt 'de man' gekenmerkt door kracht, in fysieke en mentale vorm. Een echte man is in staat zijn wil op te dringen aan anderen, desnoods met geweld. Hij ontleent hierin inspiratie aan Friedrich Nietzsche en zijn idee van *will to power*, in brede zin een drang om je van regels te onttrekken en het eigen leven zelf vorm te geven. Gender en biologische sekse vallen in AltRight-discours samen: de genderrollen van een man of een vrouw worden bepaald door een samenspel van IQ, genen, hormonen en anatomie. Hiermee grijpt het weblog terug op een gedachtegang waar tijdens de *cultural turn* in de geesteswetenschap vanaf is gestapt, namelijk dat biologische sekse en gender niet per se samenvallen. Het AltRight-discours kan echter niet volledig aan het constructivistische paradigma ontkomen. Volgens Bradley en Nowicki worden traditionele sociale verhoudingen en rollen ondermijnd door de representatie negatieve karaktereigenschappen en ontwikkelingen in populaire media. Dit gedachtepatroon zien we tevens terug in de argumenten van Donovan, die zich beklagt over het verlies van de ware mannelijke identiteit onder invloed van feministisch discours. Daarmee erkent de AltRight de impliciet de vormende invloed van cultuur. Dit levert een paradox op waarin de AltRight eerst

moet toegeven dat genderrollen niet vastliggen in de natuur en kunnen worden ‘gemanipuleerd’, om zich vervolgens tegen deze ontwikkeling af te zetten.

Het afzetten tegen het inzicht gebeurt op verschillende manieren. Foucault beschreef de dynamieken tussen dominante en concurrerende discoursen. Deze mechanismen zijn duidelijk terug te zien in de manier waarop het AltRight-discours zich verhoudt tot andere discoursen. Vergelijkbaar met Foucaults beschrijving van een machtsstrijd, definieert het weblog dat het dominante discours volledig moet worden ondermijnd om plaats te maken voor het AltRight alternatief. Om dit te bewerkstelligen wordt gebruik gemaakt van *othering*, waarin externe ‘anderen’ als bedreigingen worden geconstrueerd, zoals een groeiende islamitische gemeenschap, om het idee van een ondergang van de westerse beschaving op te roepen. Daarnaast is er een interne dreiging van een ‘cultuurmarxistisch establishment,’ dat ervoor zou zorgen dat alle mechanismen die nodig zijn om een samenleving ‘gezond’ te houden, worden ondermijnd. Feminisme, multiculturalisme en de seksuele revolutie passen allemaal in dit discours van het cultuurmarxisme waarin alle traditionele houdingen ten aanzien van reproductieve seksualiteit en de westerse identiteit worden vernietigd.

AltRight keert zich nadrukkelijk tegen de seksuele revolutie en (bijna) alles wat het heeft voortgebracht. De seksueel vrije, feministische samenleving ondermijnt volgens hen de westerse identiteit. De samenleving wordt seksueel oppervlakkig en mannen worden ontvankelijker voor seksuele manipulatie van vrouwen en feministen. Het feminisme wordt nadrukkelijk beschreven als antagonistisch tegenover de traditionele man. Er wordt in populair en academisch discours gesproken van een ‘crisis in mannelijkheid.’ De huidige sociaal-culturele expressie van seksualiteit en geaardheid is in de ogen van de auteurs een bewijs voor de crisis waarin de westerse beschaving verkeert. Ook (neo)conservatieve stromingen zijn volgens hen onderdeel van het probleem. Zij gaan bijvoorbeeld teveel mee in een feministisch beeld dat masculiniteit opnieuw moet worden uitgevonden.

Om de theorie van het cultuurmarxisme te rechtvaardigen wordt een beroep gedaan op ‘wetenschappelijke’ feiten over dalende geboortecijfers van de witte bevolking en een dalend gemiddeld IQ. Door multiculturalisme zou het gemiddelde IQ van het westen naar beneden gaan en zou de progressie van de westerse beschaving stagneren. Ook dit veronderstelt een essentialistisch denken, waarin IQ niet wordt gezien als iets dat kan ontwikkelen, maar als biologisch statisch aspect kenmerkend voor een bepaalde bevolkingsgroep. De cultuurmarxisten,

waaronder de feministen, wordt verweten deze feiten niet te willen erkennen. Hier komt wederom een Foucaultiaanse dynamiek om de hoek kijken, namelijk dat van concurrerende waarheden en het verwijt dat het dominant discours de waarheid van de AltRight niet wil erkennen. Zo zou het moderne feminisme hameren op verschillen die niet kunnen worden verholpen: de huidige grenzen voor vrouwen zouden zijn bepaald door natuurlijke aanleg, een biologische waarheid.

De naderende ondergang van de westerse beschaving vertoont tevens kenmerken met het gedachtegoed van Oswald Spengler. Echter is de ondergang in AltRight-discours niet onvermijdelijk. Tegen de interne dreiging van het cultuurmarxisme pleit Richard Spencer bijvoorbeeld voor een etnostaat, eugenetica en een terugkeer naar traditionele normen en waarden. Op deze manier zou de westerse beschaving weer tot bloei kunnen worden gebracht.

Het geloof in en het ageren tegen een cultuurmarxistisch complot is hét onderscheidende kenmerk van het AltRight-discours tegen het licht van andere contemporaine politieke discoursen. (Neo)conservatief discours heeft aantoonbaar vergelijkbare opvattingen op het gebied van politieke correctheid, de seksuele revolutie en het feminisme. Binnen mainstream conservatieve bewegingen lijkt echter vooral discussie te bestaan over hoe sociale normen en waarden moeten worden geconstrueerd. In (neo)conservatief discours wordt minder expliciet een beroep gedaan op biologisch determinisme en genderessentialisme. Zij past meer in het postmoderne kader dan AltRight. Daarnaast eigent het neoconservatisme en de Tea Party beweging zich bepaalde discoursen toe, zoals het feministisch discours, om de eigen politieke boodschap te dienen. Deze ruimte is er in AltRight-discours niet. Ook kunnen (neo)conservatieve bewegingen op steun rekenen van het establishment dat de AltRight als cultuurmarxistisch bestempelt. Waar (neo)conservatieve bewegingen proberen een bepaalde status quo te behouden, keert de AltRight zich volledig tegen alle vormen van establishment. Er kan worden gesteld dat het AltRight-discours berust op een Spengleriaanse notie van de naderende ondergang van het avondland, gefaciliteerd door het cultuurmarxisme. De filosofie van Nietzsche is leidend in het antwoord op deze naderende ondergang. Er moet en kan tegen het cultuurmarxistische plan worden opgetreden om een nieuwe horizon te scheppen voor de westerse beschaving. Om dit te kunnen realiseren is het nodig om alle vormen van cultuurmarxisme te bestrijden, door deze dominante discoursen te ondergraven en alternatieve waarheden aan het licht te brengen.

Bibliografie

Primaire bronnen

“21 Studios - YouTube”. Geraadpleegd 27 mei 2019.

<https://www.youtube.com/user/Under21convention07/featured>.

“About – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”. Geraadpleegd 11 januari 2019.

<https://web.archive.org/web/20131206235415/http://alternativeright.com/about-us>.

Alex Birch. “Aesthetic Masculinity”, 27 maart 2010.

<https://web.archive.org/web/20111230143619/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/aesthetic-masculinity/>.

———. “Let Us Fail!”, 7 maart 2010.

<https://web.archive.org/web/20100711115702/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/let-us-fail>.

———. “Why Feminism Inevitably Leads to Socialism”, 31 maart 2010.

<https://web.archive.org/web/20100603031746/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/why-feminism-inevitably-leads-to-socialism/>.

Alex Kurtagic. “Women as a Measure of Credibility”, 25 mei 2011.

<https://web.archive.org/web/20120822003024/http://www.alternativeright.com:80/main/blogs/untimely-observations/women-as-a-measure-of-credibility/>.

Amanda Bradley. “A Woman for All Seasons”, 28 mei 2010.

<https://web.archive.org/web/20100703100208/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/a-woman-for-all-seasons/>.

Andy Nowicki. “Antisexualism”, 22 mei 2012.

<https://web.archive.org/web/20120529165101/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/antisexualism/>.

———. “Manly Flaccidity”, 16 juli 2012.

<https://web.archive.org/web/20120822050827/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/manly-flaccidity/>.

———. “Men, Masturbation, & Monogamy”, 6 januari 2012.

<https://web.archive.org/web/20120415220857/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/men-masturbation-and-monogamy/>.

———. “Rubber Souls”, 29 november 2010.

<https://web.archive.org/web/20101211024109/www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/rubber-souls/>.

———. “Sex and Violence Traditionalism – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 19 maart 2013.

<https://web.archive.org/web/20130808033031/http://alternativeright.com/blog/2013/3/19/sex-and-violence-traditionalism-1>.

———. “They Can’t Take Away My Dignity”, 25 februari 2012.

<https://web.archive.org/web/20120503221406/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/they-can-t-take-away-my-dignity/>.

“Andy Nowicki (@AndyNowicki) / Twitter”. Twitter. Geraadpleegd 10 mei 2019.

<https://twitter.com/AndyNowicki>.

- “Blogger: Gebruikersprofiel: Andy Nowicki”. Geraadpleegd 8 mei 2019.
<https://www.blogger.com/profile/17128644133382664355>.
- Charny, Geoffroi de. *A Knight's Own Book of Chivalry*. University of Pennsylvania Press, 2013.
- Dennis Mangan. “Biological Differences Explain Women’s Lower Pay”, 22 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20100425055705/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/biological-differences-explain-women-s-lower-pay>.
- . “Sex Gap in Math and Science Abilities Is Alive and Well”, 10 juni 2010.
<https://web.archive.org/web/20100719113149/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/sex-gap-in-math-and-science-abilities-is-alive-and-well/>.
- Donovan, Jack. *Androphilia: Rejecting the Gay Identity, Reclaiming Masculinity*. Scapegoat, 2007.
- . *The Way Of Men*. Dissonant Hum, 2012.
- “Gab”. Geraadpleegd 16 mei 2019. <https://gab.com/Richardbspencer>.
- “Home”. Geraadpleegd 10 mei 2019. <https://www.altrightnovelist.com/>.
- “Internet Archive: About IA”. Geraadpleegd 16 mei 2019. <https://archive.org/about/>.
- Jack Donovan. “Acéphale”, 21 maart 2010.
<https://web.archive.org/web/20101111073026/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/acephale/>.
- . “Boys Are Not Shih Tzus”, 15 januari 2013.
<https://web.archive.org/web/20130118041511/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/boys-are-not-shih-tzus/>.
- . “Cowboy Values”, 7 maart 2010.
<https://web.archive.org/web/20100816072648/www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/cowboy-values/>.
- . “Everyone a Harlot – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 31 maart 2013.
<https://web.archive.org/web/20130729021347/http://alternativeright.com/blog/2013/3/31/everyone-a-harlot>.
- . “High and Low ‘Masculinities’”, 19 juli 2010.
<https://web.archive.org/web/20100814141151/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/high-and-low-masculinities/>.
- . “Male Studies?”, 5 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20110827124325/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/male-studies/>.
- . “MAN vs. ‘Person’”, 24 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20110227075319/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/man-vs.-person/>.
- . “Manliness Defended”, 17 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20100729104415/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/manliness-defended/>.
- . “Misogyny or Reasonable Preference?”, 17 juli 2010.
<https://web.archive.org/web/20111106102918/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/misogyny-or-reasonable-preference/>.

- . "More on Honor...", 12 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20100811065755/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/more-on-honor/>.
- . *No Man's Land*, 2011. <http://www.jack-donovan.com/documents/No%20Mans%20LandPDF.pdf>.
- . "No nation has ever demonized manhood to its own reward.", 1 juni 2010.
<https://web.archive.org/web/20100812140831/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/no-nation-has-ever-demonized-manhood-to-its-own-reward/>.
- . "Scapegoating American Boys to Excuse and Protect Jihadis", 3 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20100808163839/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/scapegoating-american-boys-to-excuse-and-protect-jihadists/>.
- . "Something Worth Doing (Part II)", 29 juni 2010.
<https://web.archive.org/web/20101201030226/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/something-worth-doing-part-ii/>.
- . "The Homosexual Question", 15 maart 2010.
<https://web.archive.org/web/20120616065838/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-homosexual-question/>.
- . "The Man' Ain't What He Used to Be", 9 augustus 2010.
<https://web.archive.org/web/20100826012736/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-man-ain-t-what-he-used-to-be/>.
- . "The War on Oblivion", 27 februari 2010.
<https://web.archive.org/web/20101208204317/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/the-war-on-oblivion>.
- . "The White Man's Recession", 22 maart 2010.
<https://web.archive.org/web/20100816080746/http://www.alternativeright.com/main/blogs/malinvestments/the-white-man-s-recession/>.
- . "Way of the Knight", 22 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20100924122408/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/way-of-the-knight/>.
- . "What Happened to Honor?", 8 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20101209145319/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/what-happened-to-honor/>.
- . "Why Not Suicide?", 21 juni 2010.
<https://web.archive.org/web/20101001081854/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/why-not-suicide/>.
- "Jack Donovan - YouTube". Geraadpleegd 27 mei 2019.
<https://www.youtube.com/user/mrjdonovan>.
- "Jack Donovan (@starttheworld) • Instagram Photos and Videos". Geraadpleegd 27 mei 2019.
<https://www.instagram.com/starttheworld/>.
- James Kalb. "Inclusiveness and Reason", 23 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20100426151840/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/inclusiveness-and-reason/>.
- . "Islam, Women, and Us", 20 oktober 2010.
<https://web.archive.org/web/20120204163725/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/islam-women-and-us/>.

- James Kirkpatrick. "The Muslim Avenger", 15 maart 2011.
<https://web.archive.org/web/20110831122230/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/the-muslim-avenger/>.
- Keith Preston. "Nietzsche the Visionary – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism", 14 oktober 2013.
<https://web.archive.org/web/20131117101310/http://www.alternativeright.com/blog/2013/10/6/nietzsche-the-visionary>.
- Mark Hackard. "Glitter Imperialism", 1 juli 2011.
<https://web.archive.org/web/20111012163619/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/glitter-imperialism/>.
- Matt Forney. "How to Make Feminists Cry", 10 november 2012.
<https://web.archive.org/web/20121114230859/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/how-to-make-feminists-cry>.
- . "Planet of the Bitches – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism", 8 maart 2013.
<https://web.archive.org/web/20131027181547/http://alternativeright.com/blog/2013/3/5/planet-of-the-bitches>.
- Matt Parrott. "The Women Have a Social Network Problem", 6 januari 2011.
<https://web.archive.org/web/20110711134548/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/the-women-have-a-social-network-problem/>.
- . "Where are All the Men?", 18 mei 2011.
<https://web.archive.org/web/20120425175906/http://www.alternativeright.com/main/blogs/untimely-observations/where-are-all-the-men>.
- "Our Authors", 9 mei 2012.
<https://web.archive.org/web/20120509094748/http://www.alternativeright.com/our-authors>.
- Richard Hoste. "Blacks and Abortion", 6 april 2010.
<https://web.archive.org/web/20111106014300/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/blacks-and-abortion/>.
- . "Estrogen Empowerment", 6 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20100711115108/http://www.alternativeright.com/main/blogs/virtus/estrogen-empowerment/>.
- . "The Dysgenics Menace", 6 mei 2010.
<https://web.archive.org/web/20100714002422/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/yes-dysgenics-is-a-problem/>.
- . "Why High IQ People Are PC", 26 februari 2010.
<https://web.archive.org/web/20110315005102/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/why-high-iq-people-are-pc/>.
- Richard Spencer. "Born That Way", 5 maart 2012.
<https://web.archive.org/web/20120727132008/http://www.alternativeright.com/main/blogs/hbd-human-biodiversity/born-that-way/>.
- . "DADT and DREAM", 18 december 2010.
<https://web.archive.org/web/20110910005051/http://www.alternativeright.com/main/blogs/district-of-corruption/dadt-and-dream/>.

- . “Little Miss American Empire”, 4 februari 2012.
<https://web.archive.org/web/20121003060759/http://www.alternativeright.com/main/blogs/exit-strategies/little-miss-american-empire/>.
- . “Miss America or Mr. Universe?”, 17 januari 2011.
<https://web.archive.org/web/20120429152407/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/miss-america-or-mr.-universe/>.
- . “The Uses and Abuses of Nietzsche”, 29 december 2011.
<https://web.archive.org/web/20120104153744/http://www.alternativeright.com/altright-radio/the-uses-and-abuses-of-friedrich-nietzsche/>.
- Scott Locklin. “Why I’d Be a Pagan | Alternative Right”, 25 maart 2010.
<https://web.archive.org/web/20100327032226/http://www.alternativeright.com/main/blogs/euro-centric/why-i-d-be-a-pagan/>.

Secundaire literatuur

- Alcoff, Linda, en Eduardo Mendieta. *Identities: Race, Class, Gender, and Nationality*. Wiley, 2003.
- Ansell-Pearson, Keith. “Who is the Ubermensch? Time, Truth, and Woman in Nietzsche”. *Journal of the History of Ideas* 53, nr. 2 (1992): 309–31.
<https://doi.org/10.2307/2709876>.
- Arceneaux, Kevin, en Stephen P. Nicholson. “Who Wants to Have a Tea Party? The Who, What, and Why of the Tea Party Movement”. *PS: Political Science & Politics* 45, nr. 4 (oktober 2012): 700–710. <https://doi.org/10.1017/S1049096512000741>.
- Augoustinos, Martha, en Danielle Every. “The Language of ‘Race’ and Prejudice: A Discourse of Denial, Reason, and Liberal-Practical Politics”. *Journal of Language and Social Psychology* 26, nr. 2 (1 juni 2007): 123–41. <https://doi.org/10.1177/0261927X07300075>.
- Bix, Amy Sue. “Feminism Where Men Predominate: The History of Women’s Science and Engineering Education at MIT”. *Women’s Studies Quarterly* 28, nr. 1/2 (2000): 24–46.
- Bosangit, Carmela, Scott McCabe, en Sally Hibbert. “Discourse Analysis of Blogs: Analyzing Language to Maximize the Value of Consumption-Oriented Blogs as Data Source”. In *Social Media: The Good, the Bad, and the Ugly*, onder redactie van Yogesh K. Dwivedi, Matti Mäntymäki, M.N. Ravishankar, Marijn Janssen, Marc Clement, Emma L. Slade, Nripendra P. Rana, Salah Al-Sharhan, en Antonis C. Simintiras, 522–32. Lecture Notes in Computer Science. Springer International Publishing, 2016.
- Burke, Peter. *History and Social Theory*. 2 edition. Ithaca, N.Y.: Cornell University Press, 2005.
- Cerny, Cathleen, Susan Hatters Friedman, en Delaney Smith. “Television’s ‘Crazy Lady’ Trope: Female Psychopathic Traits, Teaching, and Influence of Popular Culture”. *Academic Psychiatry* 38, nr. 2 (april 2014): 233–41. <https://doi.org/10.1007/s40596-014-0035-9>.
- Clatterbaugh, Kenneth. “Literature of the U.S. Men’s Movements”. *Signs: Journal of Women in Culture and Society* 25, nr. 3 (april 2000): 883–94. <https://doi.org/10.1086/495485>.
- . “What Is Problematic about Masculinities?” *Men and Masculinities* 1, nr. 1 (1 juli 1998): 24–45. <https://doi.org/10.1177/1097184X98001001002>.
- Courser, Zachary. “The Tea ‘Party’ as a Conservative Social Movement”. *Society* 49, nr. 1 (januari 2012): 43–53. <https://doi.org/10.1007/s12115-011-9501-0>.
- David, Deborah Sarah, en Robert Brannon. *The Forty-Nine Percent Majority: The Male Sex Role*. Addison-Wesley Publishing Company, 1976.

- “De kruistocht tegen masturbatie en giftige mannelijkheid”. OneWorld, 6 maart 2018.
<https://www.oneworld.nl/harlot/kruistocht-masturbatie-en-giftige-mannelijkheid/>.
- DeLamater, John D., en Janet Shibley Hyde. “Essentialism vs. social constructionism in the study of human sexuality”. *The Journal of Sex Research* 35, nr. 1 (1 januari 1998): 10–18.
<https://doi.org/10.1080/00224499809551913>.
- Drury, Shadia B. “Political Correctness and the Neoconservative Reaction”. *Interchange* 27, nr. 2 (juni 1996): 161–72. <https://doi.org/10.1007/BF01807293>.
- Garcia, Guy. *The Decline of Men: How the American Male Is Getting Axed, Giving Up, and Flipping Off His Future*, Reprint edition (New York; Toronto: Harper Perennial, 2009).
- Gilderhus, Mark T. *History and Historians*. 7 edition. Upper Saddle River, N.J: Pearson, 2009.
- Gray, Phillip W. “‘The fire rises’: identity, the alt-right and intersectionality”. *Journal of Political Ideologies* 23, nr. 2 (4 mei 2018): 141–56.
<https://doi.org/10.1080/13569317.2018.1451228>.
- Gwendolyn Taunton. “Nietzsche’s Olympian Synthesis – Alternative Right - A Magazine of Radical Traditionalism”, 15 oktober 2013.
<https://web.archive.org/web/20131118150555/http://alternativeright.com/blog/category/nietzsches-olympian-synthesis>.
- Hall, Stuart, en Paul du Gay. *Questions of Cultural Identity: SAGE Publications*. SAGE, 1996.
- Hanson, Helen, en Catherine O’Rawe. *The Femme Fatale: Images, Histories, Contexts*. Springer, 2010.
- Hartzell, Stephanie L. “Alt-White: Conceptualizing the ‘Alt-Right’ as a Rhetorical Bridge between White Nationalism and Mainstream Public Discourse”, z.d., 20.
- Hawley, George. *Making Sense of the Alt-Right*. Columbia University Press, 2017.
- Itulua-Abumere, Flourish. “Understanding Men and Masculinity in Modern Society”. *Open Journal of Social Science Research* 1 (5 mei 2013): 42–45.
<https://doi.org/10.12966/ojssr.05.05.2013>.
- Kelly, Annie. “The Alt-Right: Reactionary Rehabilitation for White Masculinity”. *Soundings; London*, nr. 66 (Summer 2017): 68–78.
- Koninkrijksrelaties, Ministerie van Binnenlandse Zaken en. “AIVD-publicatie ‘Rechts-extremisme in Nederland, een fenomeen in beweging’ - Publicatie - AIVD”. Publicatie, 2 oktober 2018. <https://www.aivd.nl/documenten/publicaties/2018/10/02/rechts-extremisme-in-nederland-een-fenomeen-in-beweging>.
- McDonnell, Myles. *Roman Manliness: “Virtus” and the Roman Republic*. Cambridge University Press, 2006.
- McLeod, John. *Beginning Postcolonialism*. Manchester University Press, 2000.
- “Medical Definition of ANTISEX”. Geraadpleegd 10 mei 2019. <https://www.merriam-webster.com/medical/antisex>.
- Mills, Sara. *Discourse*. Routledge, 1997.
- Mirrlees, Tanner. “The Alt-Right’s Discourse on ‘Cultural Marxism’: A Political Instrument of Intersectional Hate”. *Atlantis: Critical Studies in Gender, Culture & Social Justice* 39, nr. 1 (3 augustus 2018): 49–69.
- Moir, Anne, en David Jessel. *Brain Sex: The Real Difference Between Men and Women*. Dell Pub., 1992.
- Nagle, Angela. *Kill All Normies: The Online Culture Wars from Tumblr and 4chan to the Alt-Right and Trump*. Winchester, UK ; Washington, USA: Zero Books, 2017.

- Parker, Ian. "Masculinity and Cultural Change: Wild Men". *Culture & Psychology* 1, nr. 4 (1 december 1995): 455-75. <https://doi.org/10.1177/1354067X9514003>.
- Phares, V., en B. E. Compas. "Make Room for Daddy.: (324212004-009)". American Psychological Association, 1992. <https://doi.org/10.1037/e324212004-009>.
- Phipps, Alison. *The Politics of the Body: Gender in a Neoliberal and Neoconservative Age*. John Wiley & Sons, 2014.
- "Poland 2019". The 21 Convention. Geraadpleegd 1 juni 2019. <https://the21convention.org/poland>.
- "Pornography & Sexual Addiction | Dads.Org". Geraadpleegd 30 mei 2019. <https://dads.org/get-help/pornography-sexual-addiction/>.
- "Richard Bertrand Spencer". Southern Poverty Law Center. Geraadpleegd 31 mei 2019. <https://www.splcenter.org/fighting-hate/extremist-files/individual/richard-bertrand-spencer-o>.
- Robert Burnham. "Islamization is Part of the Strategy", 9 juni 2011. <https://web.archive.org/web/20110715181820/http://www.alternativeright.com/main/blogs/zeitgeist/islamization-is-part-of-the-strategy/>.
- Rose, Gillian. *Visual Methodologies: An Introduction to the Interpretation of Visual Materials*. SAGE Publications, 2007.
- Rosen, Ruth. "The Tea Party and Angry White Women". *Dissent* 59, nr. 1 (2012): 61-65. <https://doi.org/10.1353/dss.2012.0008>.
- Simpson, P. "Munitions of the Mind: A History of Propaganda from the Ancient World to the Present Day". *Journal of Design History* 18, nr. 3 (1 september 2005). <https://doi.org/10.1093/jdh/epio41>.
- Spengler, Oswald. *The Decline of the West*. Abridged edition edition. New York: OUP Australia and New Zealand, 1991.
- Taylor, Stephanie. *What Is Discourse Analysis?* Bloomsbury Publishing, 2013.
- "The Decline of Men: How the American Male Is Getting Axed, Giving Up, and ... - Guy Garcia - Google Boeken". Geraadpleegd 27 mei 2019. https://books.google.nl/books/about/The_Decline_of_Men.html?id=ifMji_bFvzsC&redir_esc=y.
- Tiger, Lionel. *The Decline of Males: The First Look at an Unexpected New World for Men and Women*. St. Martin's Press, 2000.
- Väisse, Justin. *Neoconservatism: The Biography of a Movement*. Vertaald door Arthur Goldhammer. Reprint edition. Cambridge, Mass.: Belknap Press, 2011.
- Whitehead, Kevin A. "Discursive Approaches to Race and Racism". In *Oxford Research Encyclopedia of Communication*, door Kevin A. Whitehead. Oxford University Press, 2017. <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228613.013.477>.
- Williamson, Vanessa, Theda Skocpol, en John Coggin. "The Tea Party and the Remaking of Republican Conservatism". *Perspectives on Politics* 9, nr. 1 (maart 2011): 25-43. <https://doi.org/10.1017/S153759271000407X>.